

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Setè període

Sèrie P - Número 107

Dimecres, 30 de desembre de 1998

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 69

Í N D E X

Projecte de llei

de mesures administratives, fiscals i d'adaptació a l'euro

Manifestació de condol

per la mort del poeta Joan Brossa

S U M A R I

La sessió s'obre a les quatre de la tarda i set minuts.

1. Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de mesures administratives, fiscals i d'adaptació a l'euro, de les esmenes reservades i de les esmenes subsegüents al Dictamen del Consell Consultiu
(Tram. 200-00055/05) (Punt únic de l'ordre del dia.) (16:08)

Presentació del Dictamen: conseller d'Economia i Finances.

7354

Esmenes a la totalitat

— Esmena a la totalitat núm. 1 (S), de retorn del Projecte al Govern

Torn a favor: Sr. Joaquim Nadal i Farreras.

7356

— Esmena a la totalitat núm. 2 (ERC), de retorn del Projecte al Govern

Torn a favor: Sr. Huguet i Biosca.

7358

— Esmena a la totalitat núm. 3 (IC-EV), de retorn del Projecte al Govern

Torn a favor: Sr. Ribó i Massó.

7360

Torn en contra conjunt: Sr. Escudé i Pladellorens (CiU).

7361

El Sr. Guillot i Miravet (IC-EV) intervé per contradiccions.

7364

El Sr. Clotas i Cierco (S) i el Sr. Escudé i Pladellorens (CiU) intervenen per una qüestió d'ordre.

7364

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S) intervé per contradiccions.

7365

El secretari segon llegeix un article del Reglament.

7365

Posició del G. Mixt: Sra. Olivares i Usac.

7365

Posició del G. Mixt: Sr. Lora i Lillo.

7366

Posició del G. Mixt: Sr. Morera i Tanyà.

7366

Votació de les esmenes a la totalitat (17:43): rebutjades per 48 vots a favor, 71 en contra i 3 abstencions.

7367

2. Manifestació de condol per la mort del poeta Joan Brossa

La cambra serva un minut de silenci.

7367

1. Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de mesures administratives, fiscals i d'adaptació a l'euro, de les esmenes reservades i de les esmenes subsegüents al Dictamen del Consell Consultiu
(Tram. 200-00055/05) (Continuació.)

— Esmenes núm. 4 a 6, 8 i 22 (S)

Torn a favor: Sr. Mir i Bagó.

7367

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.

— Esmenes núm. 7, 11-12, 16, 19-20 i 23 (IC-EV)

Torn a favor: Sr. Guillot i Miravet.

7368

— Esmenes núm. 9-10, 13 a 15, 17-18, 21 i 24 (ERC)

Torn a favor: Sr. Ridao i Martín.

7369

El president es reincorpora al seu lloc.

— Esmenes núm. 6 bis, 77 ter, 78 bis i 191 bis, subsegüents al Dictamen del Consell Consultiu (M)

Torn a favor: Sr. Morera i Tanyà.

7371

Torn en contra conjunt: Sr. Escudé i Pladellorens (CiU), que proposa una esmena transaccional a l'esmena núm. 23.

7372

El Sr. Guillot i Miravet (IC-EV) accepta l'esmena transaccional a l'esmena núm. 23.

7373

Votació de la transaccional a l'esmena núm. 23 (18:21): aprovada per unanimitat.

7373

Votació de les esmenes núm. 4 a 22 i 24 (18:22): rebutjades per 50 vots a favor, 70 en contra i cap abstenció.

7373

— Esmenes núm. 25-26, 28-29, 31-32 i 35 (S)

Torn a favor: Sr. Mir i Bagó.

7373

— Esmenes núm. 27, 127 i 152 (IC-EV)

Torn a favor: Sr. Fuentes i Navarro, que proposa una esmena tècnica a l'article 4.

7373

— Esmenes núm. 30, 33-34, 73 i 74 (ERC)

Torn a favor: Sr. Bargalló i Valls.

7374

Torn en contra conjunt: Sr. Escudé i Pladellorens (CiU), el qual, tot seguit, accepta l'esmena tècnica.

7375

<i>Votació de la lletra d de l'esmena núm. 27 (18:37):</i> aprovada per 113 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció.	7375
<i>Votació de la lletra e de l'esmena núm. 27 i de les esmenes núm. 25-26, 28 a 35 i 73-74 (18:38):</i> rebutjades per 46 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.	7375
— Esmenes núm. 36, 61 i 65 (IC-EV)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Boada i Masoliver, el qual tot seguit retira les núm. 61 i 65.	7375
<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.</i>	
— Esmenes núm. 37, 39, 43, 50, 55, 59, 68 i 69 (S)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Manuel Nadal i Farreras.	7377
— Esmenes núm. 38, 62, 64, 72 i 170 (ERC)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Portabella i Calvete.	7379
— Esmenes núm. 40 a 42, 44 a 49, 51 a 54, 56, 58, 60, 63, 66-67, 70 i 71 (P)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Fabregat i Vidal.	7380
<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
— Esmenes núm. 57 i 211 (M)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Olivares i Usac.	7381
<i>Torn en contra conjunt:</i> Sr. Escudé i Pladellorens (CiU), el qual, tot seguit, proposa diferents esmenes transaccionals a les esmenes núm. 62 i 64, del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya i 42, 44, 45, 46, 47, 48, 52, 53, 54, 60, 66 i 67, del G. P. Popular.	7382
<i>El Sr. Bargalló i Valls (ERC) accepta l'esmena transaccional a les esmenes núm. 62 i 64.</i>	7383
<i>El secretari segon llegeix les esmenes transaccionals.</i>	7383
<i>Votació de l'esmena núm. 36 (19:31):</i> rebutjada per 40 vots a favor, 70 en contra i 10 abstencions.	7384
<i>Votació de les esmenes núm. 37 a 39, 43, 50, 55, 59, 68-69 i 72 (19:32):</i> rebutjades per 50 vots a favor, 70 en contra i cap abstenció.	7384
<i>Votació de les esmenes transaccionals núm. 62 i 64 (19:33:02):</i> aprovades per 82 vots a favor, cap en contra i 37 abstencions.	7384
<i>Votació de les esmenes transaccionals a les esmenes núm. 42, 44, 45, 46, 47, 48, 52, 53, 54, 60, 66 i 67, i de les esmenes núm. 40-41, 49, 51, 56, 58, 63 i 70-71 (19:33:38):</i> aprovades per 70 vots a favor, 1 en contra i 49 abstencions.	7384
<i>Votació de l'esmena núm. 57 (19:34):</i> rebutjada per 12 vots a favor, 70 en contra i 38 abstencions.	7384
— Esmenes núm. 75, 77 a 79, 81 a 83 i 86 (IC-EV)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Novella i Izquierdo.	7384
— Esmenes núm. 76, 80, 85 i 87 (S)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Carnicer i Vidal.	7385
— Esmena núm. 84 i 170 (ERC)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Ridao i Martín.	7386
<i>Torn en contra conjunt:</i> Sr. Escudé i Pladellorens (CiU).	7387
<i>Votació de les esmenes núm. 75 a 83 i 85 a 87 (19:57):</i> rebutjades per 50 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.	7388
— Esmenes núm. 88-89, 91, 93-94, 97, 102-103, 106 a 109, 113-114, 116-117, 121, 122 i 224 (S)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Carnicer i Vidal, que anuncia la retirada de l'esmena núm. 88.	7388
— Esmenes núm. 90, 95, 99-100, 105, 115 i 120 (IC-EV)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Novella i Izquierdo.	7389
— Esmenes núm. 92, 96, 98, 101, 104, 110 a 112, 118 i 119 (ERC)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Huguet i Biosca.	7391
<i>Torn en contra conjunt:</i> Sr. Escudé i Pladellorens (CiU).	7391
<i>Votació de l'esmena núm. 93 (20:27:12):</i> aprovada per 107 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions.	7392
<i>Votació de les esmenes núm. 89 a 92 i 94 a 122 (20:27:40):</i> rebutjades per 50 vots a favor, 70 en contra i cap abstenció.	7392
— Esmenes núm. 123-124, 128 a 130 i 151 (IC-EV)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Novella i Izquierdo.	7392
— Esmenes núm. 125 i 131 a 135 (S)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Carnicer i Vidal.	7394
— Esmenes núm. 126, 136 a 150 i 153 (ERC)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Huguet i Biosca.	7395

<i>Torn en contra conjunt:</i> Sr. Escudé i Pladellorens (CiU).	7396
<i>Votació de les esmenes núm. 123 a 128 i 151 a 153 (20:27):</i> rebutjades per 42 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.	7397
— Esmenes núm. 154, 157, 161 i 169 (IC-EV)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Novella i Izquierdo.	7397
<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.</i>	
— Esmenes núm. 155, 162-163, 165 i 168 (S)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Carnicer i Vidal.	7397
— Esmenes núm. 156, 158 a 160, 164, 166 i 167 (ERC)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Ferrer i Gironès.	7398
<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
<i>Torn en contra conjunt:</i> Sr. Escudé i Pladellorens (CiU).	7399
<i>Votació de les esmenes núm. 154 a 169 (21:20):</i> rebutjades per 38 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.	7400
— Esmenes núm. 171, 175 i 177 (IC-EV)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Boada i Masoliver, que anuncia la retirada de les esmenes núm. 175 i 177.	7400
— Esmenes núm. 172 i 174 (S)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Manuel Nadal i Farreras.	7401
— Esmenes núm. 173 i 176 (M)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Lora i Lillo.	7401
— Esmenes núm. 178 i 179 (P)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Fabregat i Vidal.	7401
<i>Torn en contra conjunt:</i> Sr. Escudé i Pladellorens (CiU).	7402
<i>Votació de les esmenes núm. 171 a 174 i 176 (21:32):</i> rebutjades per 41 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.	7402
<i>Votació de l'esmena núm. 170 (21:33:10):</i> rebutjada per 10 vots a favor, 66 en contra i 29 abstencions.	7402
<i>Votació de les esmenes núm. 178 i 179 (21:33:42):</i> aprovades per 67 vots a favor, cap en contra i 40 abstencions.	7402
— Esmena núm. 185 (S)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Tura i Camafreita.	7402
— Esmenes núm. 180, 182 a 185, 186 a 189 i 191 (S)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Carnicer i Vidal.	7403
— Esmena núm. 181 (ERC)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Bargalló i Valls.	7403
— Esmena núm. 190 (IC-EV)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Fuentes i Navarro.	7403
<i>Torn en contra conjunt:</i> Sr. Escudé i Pladellorens (CiU).	7404
<i>El Sr. Carnicer i Vidal (S) intervé per retirar les esmenes núm. 187 i 188, i posposa la votació de l'esmena núm. 186.</i>	7404
<i>Votació de les esmenes núm. 180 a 185 i 189 a 191 (21:49):</i> rebutjades per 36 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.	7405
— Esmenes núm. 192 a 194 (S)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Carnicer i Vidal.	7405
— Esmena núm. 195 (IC-EV)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Novella i Izquierdo.	7405
<i>Torn en contra conjunt:</i> Sr. Escudé i Pladellorens (CiU).	7405
<i>Votació de l'esmena núm. 192 (21:55):</i> aprovada per unanimitat.	7406
<i>Votació de les esmenes núm. 193 a 195 (21:56):</i> rebutjades per 38 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.	7406
— Esmenes núm. 196-197, 199, 202, 204-206, 210, 214-215 i 217-223 (S)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Carnicer i Vidal.	7406
— Esmenes núm. 200-201, 213 i 216 (ERC)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Huguet i Biosca.	7407
— Esmenes núm. 198, 203, 207-208 i 225 (IC-EV)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Novella i Izquierdo.	7407
— Esmena núm. 212 (P)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Fabregat i Vidal.	7408
— Esmenes núm. 209 i 226 (IC-EV)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Boada i Masoliver.	7409

<i>Torn en contra conjunt:</i> Sr. Escudé i Pladellorens (CiU).	7409
<i>Votació de l'esmena núm. 212 (22:27):</i> aprovada per 68 vots a favor, cap en contra i 42 abstencions.	7410
<i>Votació de les esmenes núm. 196 a 211 i 213 a 226 (22:28):</i> rebutjades per 43 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.	7410
— Esmenes núm. 6 ter, 77 qui, 78 qua i 191 sex, subsegüents al Dictamen del Consell Consultiu (ERC)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Huguet i Biosca.	7411
— Esmenes núm. 78 ter i 191 ter, subsegüents al Dictamen del Consell Consultiu (IC-EV)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Novella i Izquierdo.	7411
— Esmenes núm. 6 qui i 191 qua, subsegüents al Dictamen del Consell Consultiu (P)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Fabregat i Vidal.	7412
— Esmenes núm. 6 qua, 77 bis, 77 qua, subsegüents al Dictamen del Consell Consultiu (S i IC-EV)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Carnicer i Vidal.	7412
— Esmenes núm. 6 sex i 191 qui, subsegüents al Dictamen del Consell Consultiu (CiU)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Escudé i Pladellorens.	7413
<i>Votació de les esmenes núm. 6 bis a 6 sex, 186, i 191 bis a 191 qui (22:47):</i> aprovades per unanimitat.	7414
<i>Votació de les esmenes núm. 77 bis a 78 qua i 191 sex (22:48):</i> rebutjades per 42 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.	7414
<i>Votació del text del Dictamen (disposició addicional dotzena i disposició transitòria tercera, darrer paràgraf) (22:49):</i> rebutjades per 106 vots en contra i 2 abstencions.	7414
<i>Votació del text del Dictamen (resta d'articles i títol) (22:50):</i> aprovat per 67 vots a favor, 39 en contra i 2 abstencions.	7414
<i>Votació articles 1 i 2 (22:50):</i> aprovats per 69 vots a favor, 40 en contra i cap abstenció.	7414

La sessió s'aixeca a tres quarts d'onze de la nit i deu minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 69

La sessió s'obre a les quatre de la tarda i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Benestar Social i de Medi Ambient.

ORDRE DEL DIA

– Projecte de llei de mesures administratives, fiscals i d'adaptació a l'euro. Tram. 200-00055/05. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió, de les esmenes reservades i de les esmenes subsegüents al Dictamen del Consell Consultiu.

El president

S'inicia la sessió.

Projecte de llei de mesures administratives, fiscals i d'adaptació a l'euro

D'acord amb l'article 50, 62.2 i concordants del Reglament, es convoca la sessió següent del Ple del Parlament, amb un únic punt de l'ordre del dia: debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost, de les esmenes reservades i de les esmenes subsegüents al Dictamen del Consell Consultiu sobre el Projecte de llei de mesures administratives, fiscals i d'adaptació a l'euro.

D'acord amb l'article 101 del Reglament, farà la presentació de la iniciativa, per part del Consell Executiu, el conseller d'Economia i Finances, senyor Artur Mas.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Artur Mas i Gavarró)

Senyor president, senyores i senyors diputats, és el segon any consecutiu que s'utilitza a Catalunya el mecanisme de les anomenades lleis d'acompanyament, que per altra banda és utilitzat a l'Estat amb caràcter recurrent des de l'any 1993 i també per la majoria de les comunitats autònomes en els darrers anys. Aquest tipus de lleis solen complementar les disposicions que, amb caràcter estrictament pressupostari, s'inclouen en el Projecte de llei de pressupostos. En aquest sentit, es pot dir que, efectivament, són lleis que acompanyen les lleis pressupostàries. Començo dient això perquè s'entengui clarament que les dites lleis d'acompanyament no se les ha inventat el Govern de Catalunya, sinó que –per dir-ho en termes col·loquials– els pares de la criatura varen ser els governs socialistes a partir de l'any 1993.

L'existència i la utilització d'aquestes lleis que es defineixen o s'identifiquen pels seus continguts, donat que fonamentalment no presenten cap especialitat –són lleis ordinàries, sense que els reglaments parlamentaris prevegin per a elles cap especificitat procedimental–, té probablement el seu origen en diferents pronuncia-

ments del Tribunal Constitucional sobre els continguts de les lleis de pressupostos. D'aquesta jurisprudència constitucional es desprenen els límits, els continguts de les lleis pressupostàries i, en conseqüència, qualsevol altra disposició que no es correspongui estrictament amb aquests continguts no pot ser inclosa en la Llei de pressupostos. No obstant això, s'ha fet palès que, per al compliment dels objectius de política econòmica que es contenen en les lleis pressupostàries, sovint es fa necessària l'adopció de determinades mesures legislatives de diferent naturalesa, que, sense connexió directa amb les previsions de despeses i d'ingressos contingudes en les mateixes lleis de pressupostos, coadjuven al compliment d'aquells objectius. Aquesta i no altra ha estat la raó de l'adopció per diferents poders públics de l'instrument de les lleis d'acompanyament, que, com acaba de dir el Consell Consultiu de la Generalitat, no es troben sotmeses a límits constitucionals específics i que, per tant, han de ser analitzades des de la perspectiva de la seva constitucionalitat sense projectar sobre elles, per analogia, tot el que la jurisprudència constitucional ha aportat a les lleis de pressupostos, aquestes sí, en canvi, sotmeses a una sèrie de límits previstos per la mateixa Constitució.

Justament aquesta anàlisi, article per article, és la que ha permès al Consell Consultiu concloure en el seu Dictamen número 210 sobre l'adequació a l'ordre constitucional i estatutari del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost d'aquest Parlament, llevat d'un parell d'incisos d'articles i de dos articles en concret. El Govern entén que aquests apartats i articles qüestionats són: primer, molt pocs comparats amb el conjunt del Projecte de llei; segon, no signifiquen cap mena d'alteració de fons del projecte en el seu conjunt. I dit això m'agradaria també destacar –cosa que dóna la impressió que no s'ha fet de forma potser excessiva durant aquests darrers dies o aquestes darreres hores–, m'agradaria destacar que el Consell Consultiu, per unanimitat, sense cap vot particular –i això és important de cara al futur–, ha avalat el que és el procediment de l'ús de les lleis d'acompanyament. Dic «mirant cap al futur» perquè alguns s'impressionen potser excessivament quan es presenta aquesta mena d'iniciatives legislatives, i ara quedarà clar per sempre que aquest instrument legislatiu és perfectament adequat a l'ús que els diferents governs –ho torno a dir– en pretenen fer acompanyant les mateixes lleis de pressupostos.

Dit això també, crec poder afirmar que el Govern de la Generalitat ha fet un ús prudent, en les dues ocasions que ha utilitzat aquest procediment, de la llei d'acompanyament, i que, lògicament, aquest ús prudent el seguirà fent també en el futur; prudència que també practicarem assumint escrupolosament les recomanacions del Consell Consultiu, del Dictamen del Consell Consultiu, tot i que he d'advertir que a criteri del Govern, en algun cas concret, per exemple a l'article 47, entenem que hi ha altres interpretacions possibles, com de fet es va demostrar amb l'aprovació de la Llei de ports de Catalunya, que va merèixer un molt ampli suport del Parlament de Catalunya ara fa tot just uns mesos.

Així les coses, el Projecte elaborat pel Govern i que avui presenta en aquest Ple té tres grans àmbits, que,

coincidint amb el títol de la Llei, estan referits respectivament a mesures administratives, mesures fiscals i mesures d'adaptació a l'euro. Dintre de les mesures administratives s'inclouen disposicions en matèria de personal, en matèria d'organització i sector públic i mesures en relació amb la hisenda de la Generalitat. En les disposicions en matèria de personal destaquen les previsions per donar compliment al principi de mobilitat entre els funcionaris que ocupen llocs de treball d'administració i serveis en l'àmbit de l'Administració de la Generalitat, als ens locals situats al territori de Catalunya i les universitats catalanes, i la regulació del règim de personal de les diverses universitats públiques catalanes.

En matèria d'organització i sector públic, cal destacar, d'una banda, la creació de l'Agència Catalana de l'Aigua, la qual es configura com una entitat de dret públic sotmesa a dret privat, que gaudeix de personalitat jurídica pròpia. Aquesta Agència serà l'autoritat que exercirà les competències de la Generalitat en les conques i demarcacions hidrogràfiques de Catalunya. Entre les seves funcions cal destacar les relacionades amb els actes d'ordenació i de gestió del domini públic hidràulic, els dictats en l'exercici de la potestat sancionadora i, per últim, els actes de gestió, inspecció i recaptació del tribut de la Generalitat sobre l'aigua i altres ingressos de dret públic en aquesta matèria. Addicionalment, també en relació amb aquest àmbit, cal destacar la previsió per la qual mitjançant la modificació de la Llei 17/1997, de 24 de desembre, de mesures administratives i d'organització, es facilita la regularització dels deutes per tributs propis de la Generalitat de tots els ens locals deutors, amb independència que s'hagués iniciat un procediment de compensació.

Dintre de les mesures en relació amb la hisenda de la Generalitat i en relació amb les normes sobre contractació administrativa, l'aspecte més destacable d'aquest Projecte de Llei és que s'hi inclou una regulació de caire preferentment procedimental per als contractes menors, per tal d'unificar els criteris d'utilització d'aquesta modalitat contractual i la seva tramitació en l'Administració de la Generalitat de Catalunya.

També s'inclouen disposicions de caràcter patrimonial, per les quals es modifiquen alguns preceptes de la Llei 11/1981, del 7 de desembre, de patrimoni de la Generalitat de Catalunya. D'altra banda, s'inclouen modificacions de la Llei 4/1985, del 29 de març, de l'estatut de l'empresa pública catalana, en relació amb el procediment de variació del capital de les societats mercantils; de la Llei 2/1985, del 14 de gener, de l'Institut Català de Finances, el qual passa a tenir naturalesa jurídica d'entitat de dret públic de la Generalitat, i del text refós de la Llei de finances públiques de Catalunya, aprovat per Decret legislatiu 9/1994, del 13 de juliol, que possibilita que la Intervenció General estableixi la intervenció per mostreig en determinats actes, documents o expedients. Finalment, en l'àmbit de les mesures en relació amb la hisenda, destaca també la inclusió d'un capítol destinat a regular amb caràcter uniforme les normes relatives a les subvencions, matèria aquesta que tradicionalment havia estat regulada formant part del cos de la corresponent llei de pressu-

postos. Aquesta regulació s'instrumenta mitjançant la inclusió d'un nou capítol al Decret legislatiu 9/1994, del 13 de juliol.

En el títol 2, en el títol segon, de mesures fiscals, cal reiterar que, en el marc de les competències normatives assumides per la Generalitat de Catalunya en matèria de tributs cedits, arran de la modificació de la Llei orgànica de finançament de les comunitats autònomes i en virtut de les lleis de cessió de tributs de l'Estat a les comunitats autònomes i de modificació del règim de cessió de tributs de l'Estat a la Generalitat de Catalunya, el Projecte que avui es presenta conté determinades previsions tributàries en exercici d'aquella capacitat normativa guanyada en els tributs cedits, entre les quals, entre les quals novetats, cal destacar les següents.

En l'impost sobre la renda de les persones físiques es manté la deducció per naixement d'un segon o ulterior fill, que ja va ésser aprovada per a l'exercici 1998. Quant a l'impost sobre successions i donacions, en la transmissió *mortis causa* de participacions en entitats, s'estableix un tractament més favorable per als causahavents en exigir que el percentatge de participació mínim individual del causant en aquella entitat sigui, no ja del 15%, com era fins ara, sinó del 5%. S'introdueix, també, una reducció de la base imposable del 95% del valor de les finques rústiques adquirides *mortis causa* que disposin d'un pla tècnic de gestió i millora forestal aprovat pel Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Finalment, s'inclou una norma que concreta per a l'impost sobre successions i donacions el mandat del Parlament expressat en la disposició final primera de la Llei 10/1998, del 15 de juliol, d'unions estables de parella.

En l'impost sobre transmissions patrimonials i actes jurídics documentats es manté el tipus impositiu del 7% per a les transmissions patrimonials oneroses de béns immobles i la constitució i cessió de drets reals sobre aquests, llevat dels drets de garantia. Com a novetat cal destacar la fixació d'un tipus reduït del 2% —en lloc del 7— per a les transmissions de béns immobles a favor d'empreses dedicades a la compravenda d'aquest béns, sota la condició que el bé adquirit sigui venut en el termini màxim de dos anys des de la seva adquisició. Per altra banda, i en compliment de la Resolució 653/V del Parlament de Catalunya, sobre política forestal del Govern, en relació amb la prevenció i l'extinció d'incendis a Catalunya, s'ha inclòs una disposició transitòria per la qual s'estableix per als exercicis 99 i 2000 uns tipus impositius reduïts per a les transmissions patrimonials oneroses de finques afectades pels incendis d'aquelles dates, i per a les escriptures públiques que documentin operacions relacionades amb aquestes.

En matèria d'imposició sobre el joc s'estableix una nova regulació d'acord amb el que estableix la Llei de cessió de tributs, que suposa la refosa de la taxa sobre els jocs de sort, envit o atzar, el recàrrec sobre la taxa esmentada i l'impost sobre el bingo. Tot considerant que en el marc de les competències normatives assumides no és possible alterar el fet imposable definit en la normativa estatal, la refosa es fa partint d'aquesta mateixa definició. Pel que fa als cànons, es modifica la legislació aplicable en relació amb diferents elements

del tribut, concretament el que fa referència a la Junta de Sanejament. Així mateix, s'inclouen previsions sobre terminis de pagament de quotes impagades, en relació amb la determinació dels tributs sobre l'aigua, i sobre deduccions a les quotes que s'aplicaran a les famílies nombroses i a les unitats familiars amb ingressos inferiors al salari mínim interprofessional en còmput anual. Finalment, es modifica també la Llei 15/1998, del 24 de desembre, de taxes i preus públics de la Generalitat de Catalunya. D'aquesta modificació cal assenyalar que es produeix la creació de cinc noves taxes i la modificació de determinats elements d'altres.

Per últim, destaca com a novetat d'aquesta Llei el títol tercer: «mesures d'adaptació a l'euro», adreçat a incorporar a l'ordenament jurídic una sèrie de mesures dirigides a adaptar les diferents actuacions administratives que tinguin contingut pecuniari a l'obligada conversió a l'euro que s'ha de produir a partir de l'1 de gener de 1999. En aquest sentit, es contenen una sèrie de normes relatives als expedients sancionadors de contingut pecuniari. Es dicten normes relatives a la red denominació en euros de la xifra de capital social de les empreses públiques participades per la Generalitat; conversió que també s'estableix respecte als contractes administratius l'adjudicació dels quals s'hagi de produir amb posterioritat a la data abans esmentada i pel que fa a qualsevol procediment administratiu que es tramiti a partir d'aquesta data. La mateixa red denominació es preveu respecte a les emissions de deute públic i a les diferents operacions financeres que dugui a terme la Generalitat, els seus organismes i empreses. Finalment, també s'estableix una norma en relació amb la necessària acceptació de documents aportats pels administrats nominats en euros i, dintre de les disposicions transitòries, el règim transitori de la introducció de l'euro.

Aquestes són, molt resumidament, senyor president, senyores i senyors diputats, les mesures administratives, fiscals i d'adaptació a l'euro que incorpora el projecte per al qual demano l'aprovació d'aquest Ple del Parlament de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, honorable senyor conseller. Correspon ara el debat a les esmenes de la totalitat. La primera d'elles, presentada pel Grup Socialista: per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Joaquim Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller, molt honorable president de la Generalitat, no tindrà el nostre vot, senyor conseller. Si tot anés tan bé, no seríem aquí. Vostè ha decidit avui posar cara de bon nen, fer una exposició neutra, al més tècnica possible, d'una llei, i a veure què passava. Però, és clar, això no cola, senyor conseller, perquè la veritat és que aquest pressupost, que ja vam dir en l'esmena a la totalitat del pressupost que era un mal pressupost, ve mal acompanyat. És una llei d'acompanyament, efectivament, però és un pressupost molt mal

acompanyat, i un pressupost que va amb males companyies no pot fer una bona fi.

I la veritat és que jo estic convençut que vostè, senyor conseller, ho volia fer bé, i ha posat tot l'interès a fer bé el pressupost i fer bé aquesta Llei d'acompanyament, però no li ho han deixat fer –el president de la Generalitat de Catalunya no li ho ha deixat fer– i era difícil fer-ho pitjor. Ho han fet molt malament. I contràriament al que vostè diu, hem extremat la prudència. La veritat és que tot el conjunt d'esdeveniments que s'ha desencadenat des de l'aprovació del pressupost fins avui és un conjunt de despropòsits i una imprudència considerable. Jo no sé, fins i tot, quin mal els deu haver fet l'euro que a Catalunya neixi –el vulguin fer néixer vostès– amb tan mal peu; perquè la Llei d'acompanyament és dolenta, però la tramitació, el descrèdit que vostès, el Grup de la majoria, empesos pel president de la Generalitat, el descrèdit que han bolcat damunt de la vida política catalana, té poques possibilitats de reparació. Només en té una, i no és en aquestes circumstàncies. (*Remor de veus.*)

Assistim avui, senyor conseller, a allò que el Consell Consultiu n'ha dit «una pràctica perillosa i poc recomanable». No és un judici moral: el Consell Consultiu li ha dit que això, fet de la manera que ho han fet –no generalitzi, no busqui precedents en governs, els que siguin, d'altres àmbits territorials–, simplement li ha dit que vostès, de la manera que ho han fet, ho han fet malament; d'una manera perillosa i poc recomanable. I no solament això, sinó que, a més a més, han perdut els nervis, han perdut la compostura. Vostès podien haver donat mostres de serenitat, de rigor, de capacitat de govern, però han triat de fer –i jo crec que en algun aspecte intencionadament– tot el contrari; ens han submergit a tots, els diputats i diputades d'aquest Parlament i el conjunt de la ciutadania de Catalunya, en una gran maniobra de la confusió i en un autèntic joc dels disbarats. No només això, sinó que vostès, el senyor Pujol, van perdre el respecte al més elemental, el mínim que per cortesia parlamentària se'ns deu als grups de l'oposició que vam decidir presentar la Llei d'acompanyament al Consell Consultiu. Van considerar que la sola petició de dictamen era posar pals a les rodes i era filibusterisme polític. I no és cert, i en qualsevol cas, el Consell Consultiu, tant en les apreciacions generals com en aquells articles que vostè ha esmentat només en part, ens dóna, també en part, com a mínim, la raó. I això seria suficient perquè vostès s'haguessin d'empassar tot el que van dir de nosaltres i demanessin públicament disculpes, no només aquí a la cambra, sinó al conjunt dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Perquè no solament han perdut el respecte als grups de l'oposició –i no ho havien d'haver fet–, sinó que, a més a més, han perdut el respecte al conjunt del Parlament i al que és la pràctica parlamentària habitual –en parlar d'aquí a un moment. I naturalment, vostès han perdut el respecte als ciutadans i a les ciutadanes de Catalunya.

Estic convençut que serà molt, molt difícil arreglar el que vostès han espatllat. Ho podien haver arreglat, però en quinze dies han fet més mal a la vida política catalana que en un bon grapat d'anys. Serà difícil, serà di-

fícil (*forta remor de veus*) recompondre el clima. Serà difícil reconstruir la confiança institucional i el crèdit del pressupost...

El president

Guardin silenci, si us plau.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

No en sentit comptable. Un pressupost i una llei d'acompanyament desacreditada costarà que recuperi el seu crèdit. Primer, perquè el Consell Consultiu ens ha donat en bona part la raó i ha dit, senyor conseller: «Aquesta llei està carregada de vicis que la fan no recomanable per a la seguretat jurídica dels ciutadans.»

La seva obligació, l'obligació del Govern, és legislar d'acord amb la Constitució i l'Estatut i, a més a més, legislar amb correcció i sense vicis. I tant per un motiu com per l'altre, el Consell Consultiu els ha dit que actuen d'una forma perillosa i poc recomanable; fins i tot en criteris quantitatius: han volgut col·locar en el paquet de conjunt d'aquesta Llei d'acompanyament modificacions de vint-i-cinc lleis contra deu lleis que van modificar en el pressupost de 1998. I la veritat és que, a part del Consell Consultiu, aquesta pràctica, quan és una pràctica abusiva, ha rebut crítiques del Consell General del Poder Judicial, del Consell d'Estat, del Consell Econòmic i Social, i estan avalades, aquestes crítiques, estan avalades pel Tribunal Constitucional quan diu que fer això abusivament és adulteració de les finalitats de la llei per desconexió amb el pressupost. No solament això, sinó que, a més a més, han desapoderat aquest Parlament, han reduït il·legítimament el poder legislatiu i la seva capacitat d'actuar, i han generat per al conjunt de la ciutadania –hi insisteixo– inseguretat jurídica.

El nostre Grup està d'acord amb aquells articles de naturalesa fiscal o pressupostària que hi ha en la Llei d'acompanyament, però mantenim l'esmena a la totalitat perquè entenem que, tal com han anat les coses i amb el tipus de llei que han fet, allò que és més important són aquell conjunt d'aspectes que, sense naturalesa pressupostària ni fiscal, vostès han volgut colar per la porta falsa. I aquesta és una gran qüestió. En un moment de precipitació, en un moment de nervis, en un moment de presses, amb ganes de fer-ne via no se sap ben bé per què, perquè encara no ens ho han explicat, vostès han fet una sèrie de coses impròpies d'un govern i, a més a més, les han fet d'esquena al Parlament de Catalunya. I han actuat, en relació a aquest Parlament, amb abús i prepotència en la tramitació. No pas perquè nosaltres no estiguem a favor d'una certa flexibilitat parlamentària. Però nosaltres exigim que hi hagi les mínimes garanties parlamentàries, i el procediment que han seguit, allò que han fet en les últimes vint-i-quatre hores, ha estat tan mancat de garanties, vulnera tants aspectes del Reglament d'aquest Parlament, és tan impropri de la pràctica parlamentària dels últims divuit anys que no entenem ben bé ni per què, ni què, ni qui els ho ha fet fer.

En qualsevol cas, pensin vostès que la història de les darreres vint-i-quatre hores serà una història de llibre

pel que fa a l'aplicació del Reglament i al funcionament de les relacions entre els grups parlamentaris en aquesta cambra. Es va convocar oralment la Junta de Portaveus sense ordre del dia i sense disposar encara del Dictamen del Consell Consultiu; quan va començar la Junta de Portaveus a la una, es va donar còpia, en aquell moment tot just, del Dictamen del Consell Consultiu; es va decidir per majoria donar temps fins a les dotze de l'endemà per presentar esmenes; no s'ha donat temps ni per valorar ni per qualificar ni per decidir si aquestes esmenes s'havien de tractar en ple o en comissió; no solament això, sinó que els grups no han vist les esmenes dels altres grups, i no hem vist i no ens han explicat quines esmenes han introduït vostès fins ara per complir i per fer cas d'allò que els ha dit, en aspectes concrets, en articles concrets, el Consell Consultiu. I tot això ho han fet convocant aquest Ple, no fent cas dels grups de l'oposició, mantenint uns criteris, pel que fa al funcionament d'aquesta cambra, impropis –ens sembla a nosaltres– del que ha estat la pràctica parlamentària des de sempre. I s'han saltat a la torera, han fet que ens saltéssim tots plegats a la torera els articles 63 i 99 del Reglament d'aquesta cambra, simplement perquè dóna la impressió que algú tenia una certa pressa.

Pensin que fa un any Jordi Pujol va dir que la legislatura ja estava acabada. Avui, un any més tard, dóna la sensació que vostès l'estan rematant, aquesta legislatura. I en canvi, amb les dades a la mà, tot fa pensar que encara queda tot un any per acabar la legislatura, llevat que el gran absent decideixi que la vol acabar abans d'hora. I nosaltres constatem en aquest Ple –i en relació amb el tema que estem discutint– que qui ha liquidat la legislatura, qui ha decidit que s'acabava i que s'acabava malament no és la pèrdua d'una majoria parlamentària, no és no disposar dels vots suficients per tirar endavant aquesta o d'altres lleis, sinó una manera de fer, una manera d'actuar que ha dinamitat la vida pública, la vida política i la vida parlamentària d'aquest país. I vostès com a majoria, i Jordi Pujol al davant, són responsables d'haver comès un abús parlamentari, d'haver desapoderat aquest Parlament de les seves capacitats legislatives, d'haver modificat lleis que no tocaven, d'haver fet una pràctica perillosa i poc recomanable, d'haver criticat frontalment l'oposició més enllà d'allò que és raonable pel que fa al legítim debat entre forces polítiques, i per confondre el conjunt de l'opinió pública i de la ciutadania fins a punts que han portat les coses a un tal nivell de degradació, sense fer tremendisme, que no hi cap altra solució que donar tot això per acabat i anar per una altra cosa, perquè amb aquesta llei, amb aquest pressupost i amb aquest pressupost tan mal acompanyat no podem anar enlloc, no poden fer anar aquest país endavant.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a l'esmena a la totalitat presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Josep Huguet.

Punt 1

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, em sembla que el Ple que estem fent avui és il·lustratiu, una mica, dels menjars d'aquests dies, on, a vegades, és més important la salsa que el gall dindi. Donem la sensació que avui aquí s'està discutint sobre el context i no sobre el text; per tant, jo m'afegiré a la discussió sobre el context en què estem discutint aquesta llei. Aquesta llei és el digne final –o indigne final, segons com es miri– d'un llarg «culebró» que va començar ja fa més d'un any quan el president Pujol va decidir que dubtava sobre quan havia de fer les eleccions. I és un «culebró» que no acaba amb assassinat, «graciadament», però que acaba amb un Parlament malferit, i això sí que és una realitat.

Partim, doncs, d'una fi d'etapa, quan estem discutint aquesta llei, que acaba, ho repeteixo, amb més d'un any de dubtes on aquest Parlament ha estat sempre amb la pista de sortida d'una campanya electoral, sempre pendent d'un fil, de si s'engegava o no s'engegava, amb una presidència que, de fet, ha jugat amb aquest Parlament, ha especulat sobre aquest Parlament, podríem dir que, fins i tot, ha posat aquest Parlament contra les cordes obligant a portar un ritme determinat, i que en funció d'aquest ritme seria ell qui decidiria o diria públicament quan faria o quan no faria eleccions. Per tant, estem treballant sobre una pressió exterior de l'executiu que no és lògica. I per tant, és un digne –indigne, jo diria– final d'etapa d'un any centrat en l'electoralisme, un any on l'executiu ha donat signes de feblesa, d'inseguretat, de jugar amb la gent i el país, d'omplir-ho tot d'aquest clima electoral embafós –embafós perquè la gent està farta de sentir parlar els polítics, endogàmicament, dels seus problemes i no parlar dels problemes de la gent– i de, per tant, no deixar treballar assossegadament les institucions, fins i tot no deixar treballar ni tan sols el seu Govern, pendants tothom de si se li movia la plaça o no se li movia la plaça.

Per tant, doncs, és un final no gaire lluit per a una legislatura on s'ha usat i abusat, de vegades, des de l'executiu, de les seves facultats per sobre del legislatiu. I ens hem trobat que, en moments on es demana consens o tranquil·litat, com ara mateix, el mateix Govern no ha donat mostres, precisament, de consens i de pactar qüestions importants, com s'ha reclamat des d'aquesta cambra quan s'ha reclamat pactar conjuntament els temes de l'autogovern o els temes del finançament, que no hi ha hagut manera, ni tant sols, d'asseure's, finalment, a decidir conjuntament si hi havia una proposta en aquest final de legislatura o no hi era. Per tant, doncs, partim d'una posició, quan discutim aquesta Llei d'acompanyament, on el Govern ha practicat, podríem dir, un cert bandidisme davant d'aquest Parlament a l'hora d'utilitzar-lo al seu servei, al servei de les necessitats partidistes del Govern i no per fer feina.

Però jo crec que, si el president ha utilitzat aquest Parlament en aquesta direcció, l'etapa final, desgraciadament, nosaltres no compartim la posició presa per una part de l'oposició d'aquesta cambra. Crec que s'ha entrat en el joc. Convergència i Unió volia collar aquest Parlament sota la pressió de ser ella qui marqués el ritme de l'hora quan es faria públic el calendari electoral,

i una part de l'oposició ha jugat a utilitzar mecanismes legals, efectivament, que hi són, i legítims, a entrar en el joc, per tant, doncs, a facilitar al president que encara avui, 30 de desembre, els ciutadans de Catalunya es preguntin –si és que s'ho pregunten– quan hi haurà eleccions o quan no hi haurà eleccions. Per tant, estem facilitant la feina al senyor Pujol; i això és una realitat.

Per tant, doncs, el que està clar és que des d'Esquerra Republicana entenem que aquesta Llei tenia alguns elements d'inconstitucionalitat en alguns punts, com s'ha demostrat en el Dictamen del Consell Consultiu, però que globalment la Llei, com que les van fer així, les d'acompanyament servien per a això, de calaix de sastre, d'òmnibus, de tot el que vulguin vostès, legalment, doncs, el Govern pot usar i abusar d'aquest mecanisme. I això, desgraciadament, nosaltres no ho compartim, però la llei d'acompanyament està feta perquè el Govern abusi, i el Govern abusa aquí i el Govern abusa a Madrid. Ho ha fet el PP el 98 i aquest any; ho ha fet el PSOE el 93, el 94, el 95 i el 96, quan es van iniciar les lleis d'acompanyament, i Convergència porta fent-ho dos anys. Per tant, escoltin, si això de la llei d'acompanyament és una cosa que no va, canviem la normativa, fem que els qui tenen representants al Constitucional, que són els grans grups d'aquesta cambra que tenen representació a Madrid, sentenciïn una direcció contrària i, finalment, acotarem, limitarem la funció de la llei d'acompanyament. Canviem el mecanisme legal, limitem, i no fem comèdia perquè tots sabem que, efectivament, amb la llei a la mà, aquest Govern utilitza la lletra..., aquest i el de Madrid –sigui ara del PP, sigui abans del PSOE– utilitzen aquestes lleis d'acompanyament com a calaix de sastre per colar cinquanta mil qüestions. I aquest és el problema de fons que hi ha aquí. Canviem les regles del joc i això no passarà. El que no té sentit és fer guerrilles que acaben simplement fracassant perquè la legalitat, malgrat tot, està de la banda de tal com funcionen aquestes lleis d'acompanyament fins ara. Per tant, doncs, partim d'aquesta posició en què, una mica, per desgràcia, i tot i lamentant aquest ús i abús de llei d'acompanyament, la situació és aquesta.

Quan es va determinar la llei d'acompanyament per primera vegada a Madrid, es deia que era per eliminar, buidar de la llei de pressupostos, una llei que havia de ser només de previsió d'ingressos i despeses, i que tot allò que no fos ingressos i despeses havia de passar a un altre apartat. I per tant, és a partir d'aquí quan el 93 es comencen a aprovar i a presentar les primeres lleis d'acompanyament a Madrid. El que està clar –i això ho diu el Dictamen del Consell Consultiu– és que això permet abusos. És a dir, a la pràctica aquesta llei d'acompanyament, que és una llei ordinària, a la pràctica permet restriccions de les facultats dels òrgans legislatius. S'està debatent d'una forma extraordinària, d'urgència, sense tenir temps suficient l'oposició de pair les esmenes, de discutir-les amb el Govern com es fa amb les altres lleis, i per tant, doncs, és una llei d'acompanyament, és una llei ordinària, però amb unes especialitats procedimentals diferents que, bàsicament, són les que s'atribueixen al pressupost, d'urgència, de rapidesa, etcètera; i això fa aquesta contradicció en la base mateixa, genètica, de la llei d'acompanyament que

fa que sigui indigerible tal com s'estan produint aquestes lleis.

Per tant, es dona aquesta paradoxa: llei amb entitat pròpia, sense objectiu únic i singular, calaix de sastre, *òmnibus*, *totum revolutum*, el que vulguin vostès, armari ple de peces diferents, una llei típica per practicar la picaresca legal. És a dir, allò que deia abans: que s'utilitza la lletra de la llei per conculcar l'esperit de la llei, però la lletra està al seu favor, això és una evidència.

Per tant, canviem la lletra també, perquè, si no canviem la lletra, la picaresca serà aquí, demà, demà passat, i allà també. Per tant, aquest és el problema de fons, que crec que no se soluciona amb guerrilles parlamentàries en aquest moment, sinó canviant allà on cal aquestes qüestions d'una manera definitiva i estructural. Per tant, doncs –i amb això, realment, s'està donant molt mal exemple–, els polítics una mica, els principals partits que utilitzen aquesta picaresca legal per burlar la llei, de fet, davant els ciutadans, amb coses que no els preocupen, són bàsicament reglamentistes, dona la sensació aquesta, de dir: «Home, si els polítics ja són els primers d'abusar del marc legal per precisament saltar-se'l, què farà el ciutadà de peu?» Quin exemple s'ha de donar al ciutadà de peu?

Alguns elements més que diu el Dictamen del Consell Consultiu: el tema del tràmit d'urgència, que es debat en una comissió especialitzada, com és la d'Economia i Finances, temes que són de totes les àrees i que, per tant, és impossible que el diputat o els diputats d'aquesta Comissió entenguin totes les matèries amb el temps suficient per discutir-les a fons, el que s'anomena descol·locació normativa. És un sistema que redueix il·legítimament el poder legislatiu pel fet de trencar el principi d'especialitat i de competència del treball parlamentari; per tant, són elements deficitaris del mateix model de llei d'acompanyament. La inseguretat que pot crear a operadors jurídics i ciutadans pel fet que es canvien moltes coses i diverses i disperses, i el ciutadà no pot assabentar-se exactament de què li afecta, perquè és autènticament un calaix de sastre, i això és així. Però això és així perquè legalment ho han volgut els qui tenen poder per voler, per decidir que això sigui així. Per tant, canviïn-ho i a partir d'aquí en tornarem a parlar.

En qualsevol cas, aquesta Llei té una sèrie de capítols que, efectivament, del nostre punt de vista –i per això vam presentar l'esmena a la totalitat–, entenem que l'abús ha sigut notable. Evidentment, començant pels primers apartats de mesures administratives, on hi ha tota una sèrie de canvis d'organigrames d'una sèrie d'organismes de la Generalitat, on la sensació que hi ha és que es tendeix per passos a la privatització de sectors sencers de la Generalitat, on cada cop més el que es fa és perifertitzar les responsabilitats amb organismes que primer passen a organismes autònoms, després a empresa pública i acabaran privatitzant-se; per tant, doncs, una forma encoberta d'un pla de treure's de sobre una sèrie d'àrees que fins ara eren públiques, i em sembla que un tema com aquest val la pena tractar-lo en propietat i separatament i de forma singular, i no de trasantó, d'amagat, a través d'una llei d'acompanyament com la que estem discutint avui. Això és tot un bloc dels capítols I, II –bàsicament–, I i II de la Llei, on

s'usa i s'abusa d'aquesta facultat –ho repeteixo– legal que s'han atribuït vostès a l'entorn de la Llei d'acompanyament –per tant, s'usa i s'abusa–; i al capítol III, on nosaltres hem esmenat una sèrie de propostes, en fi, d'articles vinculats a les subvencions i a la transparència de les contractacions, on entenem que tot l'esforç que es faci per transparentar, per fer evidents els sistemes de subvencions són pocs, tenint en compte la tendència clientelar d'aquest Govern a l'hora de la repartidora; per tant, tot el que es faci per transparentar i controlar això és important.

I hi ha un capítol important també per nosaltres, que és el de mesures fiscals, on també com a paradigma de legislatura veiem un final de legislatura on la Generalitat, tot i tenir ja competències normatives amb un apartat important de l'IRPF, pràcticament no l'usa; és a dir, una posició poruga, absolutament poc valenta, poc imaginativa a l'hora d'utilitzar la capacitat normativa que té la Generalitat, que és una facultat clara d'autogovern a l'hora d'utilitzar la capacitat normativa sobre els impostos. Nosaltres, en aquest sentit, hem presentat una bateria que després discutirem en el moment que entrem per capítols, una bateria de propostes on creiem que es pot fer molt més, molt més sobre el tema de la protecció a la unitat familiar, en el tema d'adopcions amb fills, el tema de famílies amb fills en atur, el tema de la custòdia de fills, les despeses que signifiquen la custòdia de fills, el tema que significa la despesa dels llibres escolars. Això són temes que sí que interessin el ciutadà, són temes que sí que importen a multituds d'unitats familiars a Catalunya. Hem fet esmena també en el tema fonamental com és el primer habitatge, el tema de la dificultat que té la joventut per accedir al primer habitatge, i això també interessa la població de Catalunya, i en aquesta Llei no està contemplat.

I entrem esmenes en la línia del patrimoni, per exemple, que l'impost del patrimoni sigui progressiu; per tant, sigui en funció també de la capacitat adquisitiva de la persona. També hem entrat esmenes a l'hora de les successions, en el sentit de posar-les al nivell de l'augment del cost de la vida, i també entenem que hi ha unes esmenes vinculades al tema dels focs, que entenem que surten fora del que hauria de ser una visió correcta, on sembla que es primi el fet que el pagès afectat pel foc vengui; i vengui, a qui? Al terratinent, ha de vendre? És a dir, hem de convertir el terratinent absentista en gran propietari forestal a Catalunya? Nosaltres presentem una esmena eliminant precisament aquesta proposta i, en tot cas, entrant que siguin els propietaris agrícoles, els que realment visquin de la terra, els qui puguin tenir aquests avantatges, i no els terratinents, com sembla que va la línia de Convergència i Unió.

Per tant, en resum, una llei d'acompanyament que nosaltres considerem que en la seva totalitat s'ha abusat d'aquesta legalitat, i per això nosaltres vam fer l'esmena; s'ha abusat de legalitat, però com que hi és, la legalitat, per això no hem recorregut al Consultiu, perquè una mica ja vèiem a venir el que ha passat al Dictamen, i perquè nosaltres no tenim cap intenció, des del Grup d'Esquerra Republicana, d'entrar en aquesta escenificació que s'està fent avui aquí, com a primer acte de

campanya electoral, de la bipolarització. El Grup d'Esquerra Republicana no entrarà en el joc de la bipolarització d'aquesta comèdia bufa, que el país està dividit en dos: plaça de Sant Jaume cara nord i plaça de Sant Jaume cara sud; no hi entrarem. Tenim la nostra pròpia política, la nostra pròpia personalitat, el nostre propi projecte i, si avui es tractava d'escenificar això, nosaltres ho hem escenificat, senyores i senyors diputats.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. També, per a la tercera esmena a la totalitat, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula per exposar-la el diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, per què fem un ple, avui? Per què el dia 30 de desembre, a les quatre de la tarda, ha començat un ple del Parlament per parlar de les esmenes a la totalitat a la Llei d'acompanyament? Té una resposta molt senzilla: perquè a la majoria de Govern actual hi ha neguits, nervis, incertesa, confusió sobre quelcom que ells mateixos o elles mateixes s'atreveixen a criticar: l'exemple lamentable que està donant el president de la Generalitat sobre el calendari electoral. *Dixit* Pujol: «Ja ho diré quan s'aprovi la Llei d'acompanyament.» —«Ja ho sé, però no ho dic.» —«Que dolents que sou.» —«Són «tontos»» —es va dir també— «es posen «tontos»...» Quin menyspreu per a la institució de la Generalitat i la seva Presidència i de la facultat que dóna l'Estatut i l'ordenament de convocar les eleccions! Quin menyspreu! Quina dimensió tan lamentable en un final d'etapa! No vaig a retreure a ningú les queixes que tothom, excepte els diputats i diputades de Convergència «Democràtica» han fet sobre aquest abús d'aquesta competència, però avui subratllo que les queixes no han estat coherents amb les actituds polítiques institucionals.

Senyores diputades i senyors diputats, vostès, nosaltres fórem elegits el novembre del 95 per exercir una sobirania i unes competències; no s'ho han cregut del tot, i avui n'estan donant un exemple, com intentarem demostrar de forma transparent. Han estat cridats a un ple que és un autèntic despropòsit. Es pot lligar al que ja s'ha dit, que estem al final d'una etapa —no gaire galdosa, per cert. D'entrada, de bell antuvi, podem dir que el president del Govern espanyol ja els ha dit quan seran les eleccions: el març. Quina jugada, eh? Quina mala jugada que l'Aznar manqui a la paraula donada i els digui públicament quan han acordat que seran les eleccions. Però a mi m'és igual i no es tracta de la jugada. Que lamentable per a Catalunya que, amb tota la seva sobirania, ha d'anar pendent de calendari a respondre al que digui el president del Govern espanyol, indiscretament, de converses tingudes.

Fa un any, segons observadors de la política catalana, ja estàvem en període preelectoral, però no ho inventaven ells, ho inventava el mateix president de la Generalitat, que avui, amb la seva clamorosa absència, su-

bratlla amb la barrabassada que han comès. Aquest diputat no és el més veterà d'aquesta cambra —n'hi han que hi han estat totes les legislatures—; jo comparteixo amb l'actual portaveu de Convergència i Unió una veterania que té un parèntesi d'existència al Congrés dels Diputats de Madrid durant una legislatura, però no recordo ni una sola vegada que es violentés el Reglament com s'ha fet per convocar el Ple d'avui, no ho recordo. Diran: «No, escolti'm, Ribó, a la seva edat i a la seva alçada parlar de Reglament, quines collonades», com diria el Pla. És molt important, és molt important que vostès s'han carregat dos articles del Reglament. Acaben de votar una resolució a la Mesa del Parlament, amb el vot a favor de Convergència i Unió i del Partit Popular i amb l'abstenció d'Esquerra Republicana, que diu que «el criteri sobre la tramitació del Dictamen de la Comissió i de les esmenes subsegüents declarades congruents per la Mesa fou adoptat a la Junta de Portaveus en reunió tinguada ahir», o sigui, les esmenes han arribat avui i l'acord es va adoptar ahir. Fantàstic! Com se'n diu d'això? (*Veus de fons*.)

«Eficàcia», diu un diputat de la majoria. Irònicament molt divertit. Lamentable que estem jugant amb quelcom molt seriós, perquè fins i tot el Reglament —i em pot la vessant acadèmica i la vessant de democràcia— és considerat una llei d'obligació universal. El Reglament —i no els recordaré els articles— diu que primer la Mesa ha d'obrir un termini d'esmenes, després ha de declarar-les congruents, i després, vistes si són o no congruents i de la seva entitat, decidir si convoca ple o comissió. Ah, no! —Pujol *dixit*—: «Ple el 30, i s'ha acabat el bròquil», i el Reglament tant li fa! Quin lamentable final de legislatura! El Reglament tant li fa, i això, vostès, quan avui votin ho corroboraran, eh? No s'escudin en la Mesa ni en els seus representants, ni la Junta de Portaveus. Quan vostès premin el botó avui votant-ho ho corroboraran i faran d'autòmats, diran que sí a allò que ja està escrit, al guió que ja estava destinat a passar avui administrativament —perquè només faltaria que no passés pel Ple— malgrat que es carreguin totes les normes que estipulen una certa seguretat jurídica a l'actuació dels que varem ser elegits el 19 de novembre del 95.

Per això jo pregunto: per què fem un ple avui? I per això jo apello —segurament de forma inútil— a allò que encara deu quedar de vergonya d'algun diputat o diputada democràtica, de dir: «Potser sí, que en fem un gra massa.» Què passa si anem al gener? Què passa si anem a discutir tranquil·lament aquesta Llei la primera o la segona setmana de gener? Senyor conseller Mas, s'ensorra l'economia catalana si ho discutim el gener? Hi ha tal urgència dels requisits que té aquesta Llei que no pot passar de cap d'any?

Expliqui'ns quins són els motius, perquè fins i tot —ho torno a dir, i vostès ho saben—, de forma desvergonyant, hem estat convocats avui a un ple, al nostre modest entendre, absolutament antireglamentari, com mai s'havia fet en aquesta cambra. La majoria decideix, però la majoria no pot decidir il·legalment, i una il·legalitat no justifica una altra il·legalitat, al contrari: la fa més grossa. Només faltaria.

Nosaltres fa dies, tres grups parlamentaris –tres grups parlamentaris d'aquesta cambra, Esquerra Republicana, el PSC i Iniciativa per Catalunya - Els Verds–, discutíem de portar aquesta Llei al Consell Consultiu. La hi vàrem portar només el PSC i Iniciativa per Catalunya - Els Verds; vàrem argumentar per què la portàvem al Consell Consultiu; se'ns va dir que no volíem treballar –imaginin-se, se'ns va dir que no volíem treballar..., això ho han dit vostès, eh?, no m'ho invento!–; se'ns va dir que entorpiem la tasca del Parlament; Jordi Pujol i Soley –absent avui d'aquest hemicicle!– diu que entorpiu la tasca del Parlament, i ell no hi és. Fantàstic! O sigui, el món al revés: la gent que busca, a les lleis catalanes, a les normes catalanes, en el marc de l'autogovern català, garanties jurídiques, és la que empastifa –expressió de vostès, eh?: empastifen. Quin país hem anat construint que el qui vol defensar els drets mínims pels quals ha estat votat empastifa, entorpeix, no vol treballar...! Teníem setmanes i setmanes per tractar aquesta qüestió. M'atreveixo a dir que el 95% dels qui estan asseguts en aquest hemicicle o hi seran quan votin, no s'han mirat ni pel *forro* el Dictamen del Consell Consultiu; no saben quines esmenes anem a votar després a l'hora de discutir temes que afecten de forma transcendental aquesta Llei. Això sí: donarem tots l'acord o el desacord, perquè el guió estava escrit.

I arriba el Dictamen, i el Dictamen, hi ha algun mitjà de comunicació del règim que ja ha dit: «No, no, escoltin, ho declara constitucional.» No és veritat! No és veritat, no enganyem la gent; no ho declara constitucional: primer, fa una llarguíssima consideració, que estalvio la seva lectura, dient: «Compte, que això és molt perillós i molt poc recomanable!» No sé, senyor conseller, si són paraules una mica rares, eh?, però diu: «És molt perillós i poc recomanable!» Tant li fa que diguin que és perillós i poc recomanable, perquè no fa servir la paraula «inconstitucional». A mi em faria una mica de basarda que em diguessin que és perillós i poc recomanable. Si més no, em faria basarda. Però és igual, rellisca, perquè el guió estava escrit: 30 de desembre.

I a continuació, entra en matèria, i no pas d'una forma simple –i els parla una persona que ha estudiat Dret, i que en sap menys que molts dels que estan asseguts aquí, que n'han de saber més i, per tant, haurien d'estar encara més en contra del text del que estem nosaltres–, entra en una sèrie de consideracions jurídiques complexes sobre aquesta Llei. I després d'aquesta complexitat, en un tema que està essent debatut per la doctrina, que està en sentència del Constitucional, que és objecte, fins i tot, de debat en altres democràcies parlamentàries homologables a la nostra, declara quatre articles inconstitucionals. És o no és, com diu algun portaveu oficial del sistema, que «tot és constitucional»? Teníem raó o no de dur-ho al Consell Consultiu?

A mi m'agradaria que tinguessin l'honradesa i la transparència de reconèixer, si més no, la tasca que han fet el Grup del PSC i d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds quan, independentment de quin desgast, de quina projecció, de quina opinió tingués la societat, fèiem de parlamentaris –que per això som– i buscàvem garantir la solidesa jurídica de les lleis que anàvem a aprovar. Aquí ja s'ha dit, i ara, a continuació, després de la bar-

rabassada en ve una altra: anem a votar esmenes que acaben de ser distribuïdes, perquè és que no hi havia més termini! I som-hi, vinga, ja ens entendrem! Ja ho dirà, el portaveu, si «u», «dos» o «tres»! Què costa –segon capítol–, què costa donar tres o quatre dies per entrar a fons en l'anàlisi d'aquestes esmenes? S'ha fet sempre, si més no quan hi ha una disparitat –democràtica, eh?, no és que hi estiguem en contra per fer la guitza, o perquè volem empenyar o molestar–, disparitat democràtica, tres dies per analitzar-les.

La Llei d'acompanyament, al nostre entendre, ha de ser rebutjada en la seva totalitat per qüestions importants que conté, de caràcter fiscal. Ja ho hem argumentat moltes vegades: vostès primen la rebaixada d'impostos a qui més té i, en canvi, estan fins i tot apujant els impostos a qui no té tant; si més no, no és gaire sociològicament incorrecte dir que el que compra una «vivenda» de segona mà no és tan potent com el que la compra de primera mà. I vostès castiguen el que compra una «vivenda» de segona mà. Vostès estan, en aquesta Llei, entrant en una complexitat d'un tema tan socialment sentit com l'aigua, i creen l'Agència Catalana de l'Aigua, i entren de forma absolutament desigual en el rebut de l'aigua. Vostès afegeixen més opacitat en la contractació i en el règim de personal de la Generalitat; en definitiva, vostès van a afectar –per urgència, de cop i volta, i ara amb més urgència, en qüestió d'hores– vint-i-cinc lleis del nostre ordenament.

N'han dit alguns autors una llei «polissó»; és una expressió més o menys divertida o correcta. És evident que vostès, que poden escudar-se en tot el que vulguin que altres governs van començar aquesta tècnica, han anat molt més enllà del que hom podia imaginar amb aquesta tècnica. Però jo torno a la pregunta inicial: per què avui anem a analitzar aquestes qüestions? Vostès deuen saber que avui ha mort un gran poeta de Catalunya, Joan Brossa. Vostès deuen saber que Brossa era poeta, artista i mag, i feia il·lusió veure els jocs d'en Brossa; els que es fan en aquesta cambra fan pena.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn en contra té la paraula el diputat senyor Raimon Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo he observat en diverses ocasions –per no dir en moltes ocasions– que la majoria dels diputats del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, quan fan un discurs, expliquen, òbviament, el que creuen que han d'explicar, però aleshores tenen una tècnica –que jo considero admirable– que és utilitzar una frase impactant, que pugui ser, fins i tot –no sé si aquesta n'és la intenció– que sigui un titular de premsa. I el senyor Huguet, avui, ha començat... (*Veus de fons.*) Sí, senyor Huguet, per aquest cantó –per la resta de la intervenció, evidentment, no, però per l'inici sí–, el felicito, perquè vostè em sembla que ha centrat el debat, perquè vostè ha dit: «Pel que veig» –després d'haver sentit només el senyor Nadal, i suposo que ho hau-

ria dit encara més després d'haver escoltat el senyor Ribó—, diu: «Veig que avui el debat va de context, i no de text. Per tant, jo m'afegeixo al context.» Bé, la meua discrepància, després de reconèixer l'habilitat dialèctica del senyor Huguet és dir que..., i molts diputats de vostès em coneixen, jo no parlaré de context, parlaré de text. (*Remor de veus.*) Perquè és el que venim a discutir, ens convoquen a discutir si hem d'admetre el retorn d'aquest Projecte de Llei al Govern o no.

Perquè és clar, el context, en el context no hi haig d'entrar, em sembla a mi, des de la meua humil posició, perquè totes aquestes qüestions que han anat sortint de context han estat comentades, discutides, contradites pel molt honorable president de la Generalitat, per tots els membres del Govern, pel meu portaveu, per moltíssima gent. Bé, aleshores, el senyor Ribó i el senyor Nadal ens han dit: «És que no ens agraeixen l'esforç que hem fet, de portar aquest tema al Consell Consultiu». Bé, jo si que els ho agraeixo; jo els ho agraeixo perquè jo parlo des del text —i de seguida ho explicaré—, i no des del context. Perquè, és clar, diuen: «És que ens han criticat que hi ha altres finalitats... No perseguim la seguretat jurídica, no! Persegüem altres coses, i això no és veritat». I acte seguit, i confessió de part m'excusa d'estendre-m'hi més, tant el senyor Nadal com el senyor Ribó han fet una tirallonga de consideracions extratext, parlant de si la legislatura s'acaba, que si estem al final, que si avui no toca, que si les eleccions, que si ja ho veurem... Tot això és un tema molt interessant, però és una demostració, segons m'ha semblat entendre, que potser aquesta motivació d'anar al Consell Consultiu no era tan exclusivament jurídica. Però, hi insisteixo: jo, en això, no hi entro, jo entro en el text. I per això dic que els felicito.

Els felicito perquè —i aquí em sembla que hi ha hagut, encara que al final, el senyor Ribó, és de justícia dir-ho, s'hi ha referit una mica— m'ha semblat observar un silenci, un silenci molt gran, el que ara se'n diu un «silenci clamorós» —que també és una frase impactant—, un silenci clamorós perquè s'han fet referències al Consell Consultiu, al Dictamen, però, és clar, el silenci clamorós —és que insisteixo, amb una petita referència que ha fet el senyor Ribó— no ha centrat les intervencions. Perquè, per mi —i perdonin-me si en discrepen—, l'important d'aquest Dictamen és precisament del que no han parlat, perquè el tema central d'aquest Dictamen del Consell Consultiu és dir que la tècnica d'utilització de les lleis d'acompanyament..., podran ser «perilloses», diu, d'acord, i nosaltres hem fet el possible perquè no hi hagi cap perill (*remor de veus*); podran ser perilloses, però són constitucionals. Perquè pensin, i vostès..., o almenys els oradors que estava previst, que jo tenia entès que intervinguessin en això, hem anat rebent i hem anat recollint una pila d'informes i de dictàmens —el senyor Ribó parlava de la doctrina, i tant!, escolti, jo procuro argumentar la meua línia—, i aleshores, realment, jo tinc dictàmens..., podríem citar noms de catedràtics i professors i oficials majors i lletrats..., per exemple, ahir suposo que tots vostès van veure a la premsa local de Barcelona un antic llicenciat, assessor del Parlament, que fa un escrit deixant com un drap brut la constitucionalitat de la Llei. I aquest, per mi —hi insisteixo, perdonin-me si no ho veuen clar, però jo

crec que els puc convèncer— és el tema central, perquè aquí el que discutiríem, fonamentalment, de forma important, és si la Llei d'acompanyament *per se*, per ella mateixa, és constitucional o no, i aquí —i no m'hi puc entretenir, perquè se m'acabaria, òbviament, el temps—, vostès, sí, algú deia: «A veure si els diputats s'ho han llegit tots», i jo em refereixo a tots els diputats, d'aquell cantó i d'aquest cantó. Aleshores —ho podria llegir, però els recomano que ho llegeixin amb deteniment i si ho han fet, com suposo, que hi reflexionin— veuran que el fonament segon, planes i planes, explica que la tècnica legislativa consistent en les lleis d'acompanyament és plenament constitucional, amb els perills i riscos que vulguem, però és constitucional.

Segona part, i aleshores sí que coincidim, i tots hem entrat esmenes subsegüents al Dictamen: hi ha punts que el Consell Consultiu —i el conseller hi ha fet una referència; jo, en el transcurs del debat, si convingués, també hi faria alguna referència—, jo tinc els meus dubtes que siguin realment anticonstitucionals, les coses que es diuen, però —i ho acatarem tranquil·lament, i no hi ha cap problema— vull dir que, què diu el Consell Consultiu? Que aquests temes són, possiblement, o ell considera que són inconstitucionals, no perquè estiguin en una llei d'acompanyament, sinó pel seu contingut, per raons competencials, per raons..., i per tant, aquesta mateixa reflexió es podria fer en qualsevol tipus de llei. Per tant, en definitiva, tota possible discussió —que jo estava preparat a fer a nivell doctrinal— sobre si la Llei d'acompanyament —la que sigui, la nostra o la d'altres llocs— és constitucional o no, no cal fer-la. No cal fer-la, perquè el Consell Consultiu, invocant sentència, doctrina del Tribunal Constitucional i del mateix Consell Consultiu, ens diu que és plenament constitucional. Per tant, tot allò que jo tenia previst explicar i argumentar i repassar, no article per article, però capítol per capítol, d'aquells temes que em sembla que sí que són de connexió amb el pressupost i, per tant, que era vàlid exposar aquí, no cal fer-ho, perquè ja ens ha fet aquesta feina el Consell Consultiu. Per tant, no diguin que el Consell Consultiu diu que és inconstitucional la Llei d'acompanyament, no: en alguns punts continguts accidentalment en aquesta Llei, com podrien estar en uns altres, hi estem d'acord.

Fora d'això s'han fet referències a la tramitació, i referències a la tramitació en aquests darrers moments, i em sembla que s'hi ha dedicat més clar o un dels aspectes més clars de les intervencions dels meus contradictors, o millor dit, dels que jo ara contradic en el sentit parlamentari. I també m'interessava perquè el mateix Consell Consultiu fa una reflexió que diu..., a la plana 28.643, fa unes consideracions sobre l'*iter* legislatiu i diu: «Home, entenem, suposem que la tramitació haurà estat feta d'acord amb la normativa reglamentària —no ho sabem—, i per tant, per aquest cantó no hi ha problema», perquè hi podria haver problemes pel procediment.

Molt bé, tema de procediment. Miri, en això, senyor Ribó, senyor Nadal, senyor Huguet —potser el senyor Huguet no tant, perquè va participar en els treballs, però els altres dos il·lustres contradictors que no hi van par-

ticipar—, jo voldria explicar breument unes pinzellades... (*Remor de veus.*)

El president

Silenci, si us plau.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Voldria explicar unes breus pinzellades de com ha anat l'iter legislatiu d'aquest Projecte de llei, perquè no els voldria enganyar: tot el que es va fer a nivell de ponència i a nivell de comissió, qui els parla ho va fer expressament per evitar precisament aquesta crítica del perill, de la insuficiència, del desconeixement, i aleshores voldria dir —hi insisteixo, molt ràpidament— que..., i ara en tenim un cas ben clar, que en aquests moments estem fent el debat de totalitat de la Llei d'acompanyament, sistema totalment diferent del debat de totalitat de la Llei de pressupostos, seguim la tramitació ordinària.

A pressupostos es va fer un relator; amb la «Mafalda» —si em perdonen l'expressió col·loquial, la Llei d'acompanyament de mesures, etcètera, la «Mafalda»— vam nomenar ponència; ponència que es va reunir, ponència en la qual jo em vaig permetre presentar per escrit les esmenes que acceptàvem pel seu contingut; vaig presentar per escrit les esmenes que transaccionàvem, i no sols això, sinó els textos que oferíem a la transacció; vam retirar esmenes perquè amb l'aprovació de determinats textos de la Llei de pressupostos ja no caldria, o per problemes d'error o per problemes de correcció lingüística. Per tant, ha sigut dintre —i ho accepto— de la celeritat de la tramitació, perquè venia per tràmit d'urgència, allò que més podia ser respectat de tota la mecànica d'una llei normal, i això ho hem fet. I hem fet dictamen, vam fer dictamen, vam debatre les esmenes tant com van voler, els grups que van voler acceptar les esmenes que els acceptàvem, els grups que van acceptar les transaccions es va fer així; els grups que van decidir que no ho tenien decidit i que ja ho farien en el Ple, així ho farem, el Grup —concretament, senyor Ribó— seu, el seu ponent en aquell moment va creure que no tenia autorització per acceptar les transaccions, i avui els ho oferirem però si les haguessin acceptat les haurien acceptat en comissió.

Vol dir que, en definitiva, si em permeten, la tramitació de la Llei d'acompanyament ha estat la tramitació normal de qualsevol llei d'aquest Parlament, i sobretot —sobretot— no em diguin que és una situació excepcional, perquè, és clar, per raons que ja hem vist de la portada al Consell Consultiu, no hem debatut aquesta Llei, com estava previst en principi, dintre d'aquell macroplè, perquè aleshores els l'hauria discutit i els ho hauria dit —i ara només ho cito de passada—, que jo, que pels meus vicis assisteixo com a substitut a la majoria de comissions que es fan en aquesta cambra, jo he vist meravelles, meravelles extraordinàries de projectes de llei, de proposicions de llei que es fa el debat de totalitat, l'informe de ponència, el dictamen de comissió, la reserva d'esmenes en deu minuts. (*Remor de veus.*)

El president

Per favor, guardin silenci. Ho repeteixo, guardin silenci.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Gràcies, senyor president. I bé, per tant..., i podria entendre'm més en aquest terreny per demostrar-los que la tramitació és la tramitació d'una llei normal.

Per acabar, ha sortit el tema de la tramitació d'aquests últims dies, el tema reglamentari. Amb el senyor Ribó fa molts anys que ens coneixem, fa molts anys que debatem i, home, m'ha sobtat una mica que el senyor Ribó digui: «És que el Reglament tothom diu que és una porqueria, però és molt important.» Home, no m'ho diguin a mi, perquè si alguna fama —si es pot dir «fama»— tinc, és de ser un pallissa viciós del Reglament. Jo sempre he dit que el problema —espero que compartim el criteri, senyor Ribó— és que el Reglament de la nostra cambra només té un problema: que se'n digui «reglament». Si diguéssim la «Constitució del Parlament de Catalunya» tothom diria: «Caram, això és importantíssim», i aquesta és la veritat, és importantíssim.

Per tant, el nostre Grup, el Govern, tots els grups, la Mesa, els portaveus han de ser i són en principi —ho haig d'entendre així— escrupolosos aplicadors del Reglament. Però és que, perdonin-me, com a capteniment personal em considero gairebé ofès —dialècticament parlant, no es preocupi— pel fet de dir: «És que no donem importància al Reglament». Hem procurat portar tota la tramitació de la Llei d'acompanyament a peu de ratlla (*remor de veus*), fins al fil final de norma reglamentària, i per això, si em permeten, senyores i senyors diputats, jo els he escoltat atentament, com es mereixen, espero que vostès em corresponguin, i si no ja, saben el que diu el Reglament sobre... (*Rialles.*)

Bé, aleshores, és clar, s'ha dit: «Oh, per què som aquí?» Una pregunta gairebé transcendental. Què hi fem, aquí? Per què som aquí? Per què venim aquí? Bé, jo voldria..., i aquí, és clar, no sé com dir-ho, m'entendran, perquè, és clar, jo en aquests moments estic actuant de ponent d'un Grup parlamentari, però també tinc un altre caràcter, una altra gorra temporalment, de secretari de la Mesa del Parlament. I aleshores, com a representant, modest, però un dels set representants de la Mesa del Parlament, m'he sentit un xic menystingut per una sèrie de comentaris que s'han fet. Jo voldria explicar —i amb això acabo, senyor president, i esperant sense acabar la paciència dels senyors diputats, almenys els diputats de l'oposició— que la Mesa del Parlament en tot moment ha complert al peu de la lletra el Reglament. El que hi ha hagut és que hi ha moments que davant de possibles interpretacions diverses (*remor de veus*), és obvi, davant d'interpretacions possiblement diverses hi ha hagut divisió de parers a la Mesa, i aleshores no sempre els acords s'han pres per unanimitat. En tot cas, jo preferiria —i és una petita expansió— que una mesa que val a dir que durant tres anys llargs en el 99% dels casos ha actuat sempre amb el 100% de consens, jo crec que val més que ens discutim per un tema reglamentari important que no pas per alguna qüestió que en un moment determinat ens hem discutit sobre

7364

qui és el que havia d'organitzar determinats viatges a països tropicals. (*Rialles.*) Bé, aleshores la Mesa ha complert el Reglament al peu de la lletra.

Posteriorment a la Mesa, hi ha hagut reunions de la Junta de Portaveus, i a la Junta de Portaveus hi ha hagut les seves discussions; a la Junta de Portaveus d'ahir es van fer unes reclamacions a la Mesa, que des de la Mesa van ser contestades, que la Junta de Portaveus en les seves atribucions va prendre per majoria els terminis que va voler i aquesta és la situació fins al moment. Ja que el senyor Ribó s'hi ha referit –i a més a més és un tema d'actualitat–, dos grups parlamentaris amb legítim dret a la seva defensa pel que entenguin que beneficia els seus interessos, van anunciar a bombo i platerets una impugnació d'aquest Ple. És clar, evidentment, em sembla que amb serenitat i suposo que després d'aquest debat tots coincidirem que això és inviable segons el Reglament de la cambra. Aleshores, el que s'ha fet són reclamacions que s'havien dit que els terminis d'esmenes eren incorrectes; tinc la satisfacció de dir que no s'ha insistit en aquest tema; que el tema de l'article 63, que s'hi ha referit el senyor Ribó, sobre l'escurçament de terminis, no s'hi ha insistit més, perquè la Mesa ha fet en cada moment el que havia de fer, i aleshores queda en peu la reclamació d'una resolució motivada sobre la convocatòria del Ple, i el que ha decidit la Mesa és dir, en aplicació estricta del Reglament, que les resolucions motivades són en matèries competència de la Mesa i en determinades circumstàncies, i això és el que ha impossibilitat que la Mesa fes una resolució motivada, perquè l'acord que es discuteix és un acord de la Junta de Portaveus, que és sobirà i que per majoria o per unanimitat pot decidir el que li sembli.

Bé, vistes aquestes circumstàncies, vist que tothom –encara que sigui per silenci– accepta la constitucionalitat *per se* de la Llei d'acompanyament, l'únic que ens quedaria per discutir són esmenes concretes, que nosaltres també ens hem sumat en alguns casos o en els altres casos ens sumarem a propostes d'altres grups, de modificar en allò que convingui la Llei d'acompanyament per donar satisfacció al Dictamen o informe que ens fa el Consell Consultiu. Alguns altres diputats, especialment el senyor Huguet i el senyor Ribó, han fet referència a esmenes concretes. Si m'ho permeten, quan arribi el moment del bloc corresponent, ja els contestaré, perquè em sembla que pot il·lustrar un debat, però no forma part del debat estrictament de totalitat. Sí, sí, és tema de context.

I parlant de context –i amb això acabo, senyor president–, un dels temes –em va semblar– estrella del que arribava, dels rumors, de les informacions, de les filtracions, de l'aspecte més malèvol, segons es deia, de la Llei d'acompanyament, era la creació de l'Agència Catalana de l'Aigua. Jo només els demano que es repassin el que diu, a petició de vostès, el Consell Consultiu sobre l'article 15, que ara és 15, 16, 17, 18, 19, 20 i 21, i allà explica que ha de començar per dir que no esdevé insòlit al nostre entorn jurídic la creació d'una entitat d'aquest tipus, ja sigui en una llei de pressupostos ja en una de les anomenades lleis d'acompanyament, com aquí succeeix. Un exemple significa-

tiu d'això que diem podria ésser la creació de l'anomenada Agència Estatal de l'Administració Tributària per la Llei del 31 de desembre de l'any 90, de pressupostos per a l'any 91. Per tant, em sembla que no hi ha cap objecció de tipus jurídic a la tramitació i a l'acceptació i continuar tramitant, amb el debat de les seves esmenes i la votació corresponent, aquest Projecte de llei.

Hi insisteixo, jo parlo del text, que és el que aquí veníem a discutir, i no del context. I per aquest motiu i no per altre, nosaltres ens oposarem al retorn d'aquest Projecte de llei al Govern.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. (*El Sr. Guillot i Miravet demana per parlar.*) Em demana la paraula el senyor Guillot. Per què me la demana?

El Sr. Guillot i Miravet

Senyor president, per contradiccions respecte a la Junta de Portaveus i l'escrit que l'oficial major, en nom de la Mesa, ens ha enviat.

El president

Mig minut, per contradiccions.

El Sr. Guillot i Miravet

Senyor Escudé, amb data d'avui i firmat per l'oficial major, vostès, la Mesa, i especialment aquell sector de la majoria de la Mesa que ha votat, ens envien un escrit que diu: «El criteri sobre la tramitació del Dictamen de la Comissió i de les esmenes subsegüents al Dictamen del Consell Consultiu, declarades congruents per la Mesa, pel que es refereix l'article 99.3 del Reglament del Parlament, fou adoptat per la Junta de Portaveus en reunió tinguda el dia d'ahir i per la Mesa en reunió tinguda el dia d'avui.»

El problema, senyor Escudé, és que nosaltres, el dia d'ahir, no havíem presentat cap esmena; el Grup Socialista, el dia d'ahir, no havia presentat cap esmena, i que jo sàpiga els altres grups tampoc, el dia d'ahir, no havien presentat cap esmena. Si això vostè ho troba reglamentari, ho troba correcte, ho troba normal, ho troba racional, que Déu li ho faci mirar.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. (*El Sr. Clotas i Cierco demana per parlar.*) Senyor Higini Clotas, em demana la paraula. També per contradiccions?

El Sr. Clotas i Cierco

Senyor president, no: en virtut de l'article 66 –em sembla que és– punt 2, perquè es donés lectura a l'article 99 del Reglament, perquè em temo que el senyor Escudé, que s'ha autoqualificat com a «viciós del Reglament», deu ser poc de fiar, com a tal viciós. (*Rialles.*) I per tant,

de l'objectivitat de la lectura d'aquest article potser en traurem l'aigua clara, senyor president.

El president

99.3. Senyor Escudé, em demana la paraula. (*Remor de veus.*) La petició és...

El Sr. Clotas i Cierco

De l'article 99.

El president

Tot l'article?

El Sr. Clotas i Cierco

Sí. Si volgués reduir-ho, amb el 99.2 i 99.3 potser n'hi hauria prou.

El president

D'acord. Senyor Escudé, em demana la paraula?

El Sr. Escudé i Pladellorens

Sí, bé, per associar-me la petició del senyor Clotas. Viciosos o no viciosos, el que és dogmàtic és el text, i després sí que demanaré la paraula per explicar la interpretació que jo dono a aquest text. (*Remor de veus.*) Perdoni, senyor president...

El president

La petició és de la lectura del punt 99.2 i 99.3, i amb això haurem acabat. Intervindran els grups que encara han de...

El Sr. Escudé i Pladellorens

La meua petició, senyor president, doncs –i després es podrà quiritar amb la comparació amb el text–, és que en el 99.3 es diu «les esmenes presentades», no diu «prèviament». I aleshores, com hem explicat, com hem debatut...

El president

Senyor Escudé, deixi fer la lectura i, en tot cas, prosseguirem el debat. Senyor Benach, llegeixi els punts... (*El Sr. Joaquim Nadal i Farreras demana per parlar.*) Senyor Nadal, per què em demana la paraula?

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Per reiterar les contradiccions, sobretot a la meua intervenció. Voldria simplement subratllar que el senyor Escudé ens està demostrant que el Grup de la majoria insòlitàment ha decidit viure –com ha dit el Consell Consultiu–, viure perillosament. (*Rialles.*)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor Benach, per favor, llegeixi l'article 99, punts 2 i 3.

El secretari segon

Gràcies, senyor president. L'article 99.2 diu: «Les esmenes presentades hauran d'ésser congruents amb les conclusions del Dictamen del Consell Consultiu i només es podran referir als articles o a les esmenes objecte d'aquest Dictamen. La Mesa del Parlament qualificarà la congruència de les esmenes presentades.» (*Remor de veus.*)

El president

Guardin silenci, si us plau.

El secretari segon

Punt 3: «La Mesa del Parlament, d'acord amb la Junta de Portaveus, decidirà si el Dictamen de la Comissió parlamentària sobre el Projecte o la Proposició de llei, amb les esmenes declarades congruents, ha d'ésser tramitat pel Ple o ha de tornar a la Comissió que l'havia elaborat perquè en faci l'estudi i l'ordenació, juntament amb les esmenes i els vots particulars reservats per defensar en el Ple. En aquest cas, no es pot aplicar el que disposa l'article 109.1 del Reglament ni pot ésser sol·licitat un nou Dictamen al Consell Consultiu.»

El president

Senyor Escudé, aquest debat l'hem tingut a la Junta de Portaveus i l'hem tingut a la Mesa, reproduir-lo en el Ple és allargar innecessàriament el debat. Jo demano al senyor Escudé que no em demani la paraula i que permeti als grups que han de fixar posicions que intervinguin en aquest debat.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Com sempre, senyor president, em sotmeto al seu criteri.

Moltes gràcies

(*Remor de veus.*)

El president

Pel Grup Mixt, té la paraula, en primer lloc, la diputada senyora Maria Olivares per dos minuts.

La Sra. Olivares i Usac

Gràcies, senyor president. Des de l'escó estant, perquè la cosa va per llarg. Nosaltres, Els Verds, lògicament, no tenim experiència...

El president

Prego que guardin silenci.

La Sra. Olivares i Usac

...d'altres legislatures de com han anat els debats de final d'any, de pressupostos i altres, no hi tenim, precisament, massa experiència en aquest aspecte; però aquesta diputada vol que hi hagi constància que Els Verds considerem també abusiu que aquesta Llei d'acompanyament als pressupostos del 99 s'hagi aprofitat també per incloure temes que no estan directament

Punt 1

7366

relacionats amb els criteris a seguir quant a la política econòmica i que són suficientment importants com per merèixer un tractament curós i especial, una modificació de la Llei de ports, la creació de l'Agència Catalana de l'Aigua, el funcionament..., en fi, tots aquests temes que avui es volen incloure, crec que mereixen, precisament, tindre un tracte especial i que haguéssim tingut temps tots d'haver-ho pogut estudiar a fons i que les esmenes que es presentessin, doncs, fossin adequades i ben estudiades.

No estem d'acord en com s'ha portat, en la forma com s'ha portat aquest debat d'avui o com es portarà.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. També pel Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Felip Lora, per dos minuts.

El Sr. Lora i Lillo

Senyor president, Fidel Lora.

El president

Fidel Lora. Fidel Lora.

El Sr. Lora i Lillo

Gràcies. Del Grup Mixt. Votarem favorablement les esmenes a la totalitat presentades pels grups d'Iniciativa, Socialista i Esquerra perquè no estem d'acord ni amb la forma ni amb el contingut d'aquesta llei.

Senyor Escudé, qui ha portat el debat del contingut al context és el senyor Pujol, és el president de la Generalitat, perquè ha lligat el debat pressupostari, el debat sobre la Llei d'acompanyament, a un calendari electoral. I això significa portar el debat de contingut a context; i jo buscava una definició per a aquesta situació, una definició –avui se n'han donat algunes: pressió externa, un primer acte electoral, l'expressió de bipolarització, eficàcia, s'ha dit també–; jo he buscat una definició, però la que he trobat, en una paraula, és una situació *escandalosa*, una situació d'escàndol. Per què? Perquè el que interessa els ciutadans de Catalunya no és la data electoral, si març o novembre; el que interessa els ciutadans de Catalunya, entre altres coses, són molts dels aspectes que hi ha situats en aquesta Llei: personal laboral de la funció pública, Llei de l'aigua, privatitzacions; això interessa els ciutadans, portar el debat al context és responsabilitat del senyor Pujol.

I ara dic: l'obligació és anar a un altre camp de joc, a una altra àrea de joc del debat polític, portar l'opinió pública al debat polític dels problemes que tenen els ciutadans de Catalunya. Doncs, no; el debat és si març o novembre. I ara dic una cosa: senyor Pujol, crec, faci vostè avui un acte de respecte i, penso també, un acte democràtic, d'anunciar aquí i ara el dia de les eleccions i aturar aquest escàndol, senyor president.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Mixt, té la paraula el diputat Salvador Morera, per un temps màxim de sis minuts.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, probablement en un to més relaxat que el company que m'ha precedit en l'ordre de la paraula... (*Rialles*.) Probablement i segur, a més a més. En qualsevol cas, el que sí que és evident és que el debat el que avui posa de manifest sense cap mena de dubte és que el Parlament i la política catalana viu una situació insòlita, complexa i, fins i tot, si em permeten dir-ho, s'arriba a situacions autènticament kafkianes. Per exemple, si ho centrem en el debat d'avui, hem vist dues maneres d'entendre la llei que es presenta d'una forma ben particular. El conseller senyor Mas ens deia, i em sembla que he agafat els apunts de forma molt concreta, que l'aposta que feia el Govern avui, la proposta legislativa, se n'havia fet un ús prudent. A mi em sembla que modificar vint-i-cinc o vint-i-sis lleis en una llei que se'n diu d'acompanyament no és precisament fer-ne un ús massa prudent, d'aquesta possibilitat legislativa. I per altra banda, per exemple, des de les altres files, des de l'altra banda de l'hemicicle se'ns deia o es remarca i es negligia el fet que el Govern hagi utilitzat aquest fórmula legislativa per, precisament, modificar tantes lleis quan, per exemple, s'ha de recordar que ha estat a partir de l'experiència del Partit Socialista a Madrid, sobretot a partir del 93, que s'ha fet un ús i –per què no dir-ho, també?– un abús exagerat d'aquesta possibilitat legislativa que, per cert, no ve citada explícitament en cap marc ni legislatiu ni constitucional ni reglamentari.

Sigui com sigui, les lleis d'acompanyament a casa nostra, a nivell d'Estat i a nivell de Catalunya, han tingut una formulació i una tendència que cada vegada ha anat degenerant més, pel que fa al seu contingut, convertint-se, finalment, en autèntics calaixos de sastre. A nivell d'Estat la tendència hi és des del 93 i s'ha arribat a situacions com les actuals, amb dos partits que s'han alternat en el Govern, diferents però amb una mateixa tendència i amb un mateix capteniment pel que fa a l'ús de situacions com les que es viuen aquests dies, que es modifica, per exemple, o que s'introdueixen les indemnitzacions a les empreses elèctriques precisament a partir d'una llei d'acompanyament, o d'altres experiències, precisament, no massa bones.

I a Catalunya, que tenim una experiència més aviat reduïda, de dos anys, doncs, hem de dir que, home, hem començat forts pel que fa al tema aquest, perquè si amb dos anys ja entrem a modificar, com he dit, vint-i-cinc lleis de dret amb aquesta tècnica, que, la veritat, no compartim, doncs, la veritat, ens sembla absolutament exagerat. I a més a més, si es mira d'una forma molt concreta en què consisteix la Llei, per exemple, se'ns modifiquen lleis que fa poc que es van aprovar i que no té massa sentit que ara es tornin a modificar d'una manera, com he dit, molt poc correcta. Per exemple, la de la funció pública, la d'equipaments comercials, que va portar un debat molt intens en aquest Parlament, doncs, resulta que al cap d'un any i en un debat que s'hi

es caracteritza per alguna cosa és perquè manlleua un debat que hauria de ser amb personalitat pròpia de tots aquests temes que es modifiquen, doncs, precisament, al cap d'un any es modifica quan fa poc que s'havia aprovat.

Bé, en concret, la Llei que es presenta, perquè sí que ens agradaria parlar ni que fos lleugerament de la Llei, és que es modifiquen vint-i-tres lleis que..., com he dit, algunes de molt recents i que havien tingut un debat molt intens a casa nostra. Ens sembla, per tant, una metodologia gens bona i gens correcta, amb lleis diferents de per si, des de la del Patronat de la Muntanya de Montserrat fins a la Llei de taxes i preus públics, que, per cert, si hem de parlar de tècnica legislativa, aquesta Llei, la de taxes i preus públics, avui és la novena vegada que es modifica pel que fa a aquest Parlament; o l'Agència Catalana de l'Aigua, que ens hauria agradat que finalment s'hagués aprovat amb un consens de tots els interessats i que s'hagués fet d'una forma correcta a partir d'una llei específica; malauradament s'ha presentat, diríem, de sotamà, o d'una forma que no entenem que es faci d'aquesta manera, a partir d'aquesta Llei d'acompanyament.

Nosaltres, ja ho vam dir-ho en el debat de pressupostos i ho reiterem avui, mantenim una oposició a aquesta llei, una oposició que bàsicament és de sistema, és de mètode, és de tècnica legislativa, indistintament dels continguts que modifica, però, bàsicament, entenem que és un mètode que a Catalunya no s'hauria d'haver implantat mai. Significa una mala tècnica jurídica, és un autèntic galimaties jurídic i, des del nostre punt de vista, per exemple, fa absolutament impossible allò que diu el Codi civil, que és que la ignorància de la llei no excusa el seu compliment. Com podem demanar a Catalunya avui que es conegui la llei si fem aquests autèntics galimaties jurídics?

Nosaltres entenem que aquesta és una llei que, per les circumstàncies de què he parlat al principi de la meua intervenció, més que d'acompanyament s'hauria de qualificar d'una llei de l'embut. D'embut per la gran quantitat de matèries tan diverses entre si que s'hi plantegen, perquè crea autèntica inseguretat jurídica i perquè hi ha hagut massa pressa a l'hora de presentar-la, per diverses circumstàncies, però que sembla que la que finalment s'imposa és perquè hi ha ganes que al final d'aquest any, doncs, es pugui saber quan serà, finalment, la data de les eleccions de l'any proper. Sigui com sigui, per tant, nosaltres entenem que des del punt de vista jurídic és absolutament impresentable, i per això no la votarem a favor, com tampoc votarem a favor les esmenes que presenten els grups de l'oposició. Per què? Per una cosa ben senzilla –i un altre diputat abans ho ha expressat–: perquè no volem jugar a aquest joc ni dels uns ni dels altres, sinó que entenem que, si uns han optat per una via, els altres, probablement, han fet passos diferents, però, en tot cas, del que sí que hi ha ganes és d'allargar una situació d'*impasse*, d'autèntic *impasse* i de confusió pel que fa, bàsicament, a la data de les eleccions.

És per tot això que nosaltres, seguint una autèntica equidistància política, no volem ni estar a favor dels uns ni dels altres, perquè, com he dit, aquest és un joc que

no ens va i que, si no es resol aviat, es convertirà, autènticament, en un autèntic joc de disbarats.

Res més, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat i la fixació de posicions dels grups, procedirem a votar les esmenes a la totalitat, que presuposo que es poden votar conjuntament les tres.

Senyores diputades, senyors diputats iniciarem la votació de les tres esmenes a la totalitat.

Iniciem la votació.

Les esmenes a la totalitat han estat rebutjades per 48 vots a favor, 71 en contra i 3 abstencions.

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats uns moments de silenci.

Manifestació de condol per la mort del poeta Joan Brossa

Voldria, en primer lloc, demanar a la cambra –i em penso que interpreto el sentiment de tots– de guardar un minut de silenci en memòria del gran poeta Joan Brossa.

(La cambra serva un minut de silenci.)

Moltes gràcies.

Projecte de llei de mesures administratives, fiscals i d'adaptació a l'euro (Continuació.)

Aquest debat s'ha ordenat per blocs temàtics tenint en compte els criteris esmentats pels ponents. Després del debat de cada un dels blocs temàtics es procedirà a les votacions l'última de les quals serà la d'aquells preceptes considerats de desenvolupament bàsic de l'Estatut i que requereixen majoria absoluta per a la seva aprovació.

Seguim, doncs, el debat de les esmenes a la totalitat amb els temps límit de deu minuts. Correspon un primer bloc temàtic, el de la funció pública. Pel Grup Socialista, perquè és per ordre de presentació de les esmenes, té la paraula el diputat senyor Josep Mir.

El Sr. Mir i Bagó

Moltes gràcies, senyor president. De la intervenció que abans ha fet el senyor Escudé, un hom podria treure la impressió que la principal obligació d'aquest Parlament és no fer lleis inconstitucionals. Segons ell, la gran importància del Dictamen del Consell Consultiu és que no diu que sigui inconstitucional la major part de la Llei que ara estem discutint.

Bé, jo suposo que no fer lleis inconstitucionals és una obvietat. Més enllà d'això, hauríem de mirar de fer bones lleis. Jo ja sé, o almenys així sembla, que a vos-
tès, el Grup de la majoria, no els preocupa massa que

les lleis siguin bones o siguin dolentes. Vostè ha dit que com que la major part de la Llei no diu el Consell Consultiu que sigui inconstitucional, salvada. És igual què digui a dintre; és igual que sigui una llei bona o una llei dolenta. Hi insisteixo: no ens hem de limitar a fer lleis que no siguin inconstitucionals; la que vostès ens volien fer aprovar de pressa i corrents ho era molt parcialment, però més enllà d'aquesta inconstitucionalitat parcial, que no ens té per què preocupar massa perquè ja tots els grups hem fet esmenes per a corregir-la, al darrere d'aquesta inconstitucionalitat parcial s'amaga un altre fet tan o més clamorós: i és que la llei que ens volen fer aprovar és una mala llei.

Ho hem dit nosaltres. Per això, en el seu moment, vam presentar una esmena a la totalitat. Però a la vista d'aquest Dictamen del Consell Consultiu, que sembla que tant li agrada, al senyor Escudé, aquest mateix Dictamen ens reforça que és una mala llei. Perquè una llei que en el seu conjunt mereix el qualificatiu de perillosa i de no recomanable, m'imagino que deu ser una mala llei; o no? O vostès són tan temeraris, tan imprudents que els agrada fer lleis perilloses i no recomanables? Francament, passar-se per la torera una llei que mereix del Consell Consultiu els qualificatius de perillosa i no recomanable, francament, crec que és d'irresponsables. I no únicament ho diu el Consell Consultiu. Sense buscar massa, perquè en el mateix Dictamen del Consell Consultiu s'hi recull –i abans n'ha fet esment el president del nostre Grup, semblants o pitjors–, més durs adjectius dediquen a aquesta Llei institucions –penso jo– tan solvents com el Consell d'Estat, el Consell General del Poder Judicial o el Consell Econòmic i Social. És que vostès s'han d'ufanar de fer lleis que aquestes institucions consideren atemptatòries als principis de seguretat jurídica i tota una altra sèrie de valors polítics, jurídics i de convivència social? Francament, nosaltres entenem que aquesta no és una manera prudent de legislar, no és una manera recomanable de legislar, és una manera massa perillosa de legislar.

Certament, les lleis d'acompanyament tenen el seu paper, i la millor prova és que el nostre Grup quan va portar aquesta llei al Consell Consultiu, no va demanar Dictamen sobre una part del seu articulat, aquella part que és la part habitual de les lleis d'acompanyament, com a mínim les que es feien a l'etapa del Govern socialista a nivell d'Estat, que regula temes que tenen connexió directa amb els pressupostos. Tots els aspectes fiscals, tots els aspectes de relació directa amb el pressupost, nosaltres entenem que poden ser perfectament regulats amb independència que hi puguem tenir discrepàncies de fons per aquesta Llei d'acompanyament, però no és el cas de tota una altra sèrie d'articles, de la major part de la Llei. Dels articles, concretament –i ara és el moment de parlar-ne–, dels articles que es refereixen a la funció pública i a alguns temes organitzatius.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

Els articles, concretament, article primer, article tercer, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 14 i disposicions addicionals segona, quarta, cinquena i sisena. Tots aquests preceptes

regulen temes tan poc o tan remotament relacionats amb els pressupostos com la regulació de la mobilitat dels funcionaris entre les diverses administracions públiques, la regulació del règim jurídic aplicable al personal de serveis i administració de les universitats, el tema del capítol sancionador de la Llei de policies locals, la possibilitat de sancionar les videovigilàncies, la modificació de l'organització del Patronat de la Muntanya de Montserrat –sembla ser que l'any passat varen descavalcar el president de la Generalitat com a president del Patronat i ara l'en tornen a fer; és una espècie de joc que es porten entre mans–, l'Escola de Policia de Catalunya, la reorganització de l'Institut Català de Noves Professions, la reorganització de l'INEF, la reorganització d'aspectes d'institucions creades per la Llei de museus, la reorganització de l'Entitat Autònoma d'Espectacles, un nou capítol sancionador de la Llei d'equipaments comercials..., tots aquests temes, òbviament, cap d'ells, res no tenen a veure amb el pressupost, res no tenen a veure amb mesures de caràcter econòmic vinculades, directament o indirectament, amb el pressupost. Tots aquests temes són un abús clamorós de la Llei d'acompanyament; tots aquests temes són una manera perillosa i una manera no recomanable de legislar. Digui el Consell Consultiu que són directament inconstitucionals o no ho digui, tots aquests temes mereixen ser expulsats d'aquesta Llei. D'aquí que nosaltres proposem, en tots ells, la seva supressió, perquè entenem que la seva manca de relació amb el pressupost fa que aquesta no sigui, ni de lluny, la millor manera de regular-los.

I de tots aquests temes, evidentment, pel que es refereix a l'article primer, 1, apartat c, hi ha l'afegit que el Consell Consultiu l'ha trobat inconstitucional per la senzilla raó que el Govern havia gosat –si es pot emprar aquesta expressió– regular personal d'administracions públiques de fora de Catalunya. És, si ho voleu, una anècdota. Aquest, per descomptat que s'ha de corregir, però tots els altres preceptes, per manca absoluta i radical de relació amb els pressupostos entenem també que han de ser suprimits. I per tant demanem a la cambra el seu suport a les esmenes presentades pel nostre Grup en aquest sentit.

Res més. Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Guilot.

El Sr. Guilot i Miravet

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, defensarem les esmenes presentades al bloc temàtic de la funció pública, tot el que afecta el capítol I i els articles 1, 2 i 3.

A l'article 1, defensaré les esmenes número 7, 11 i 12, que fan referència a tot un seguit d'aspectes. El primer, la nostra oposició al reconeixement que els funcionaris de carrera que durant més de dos anys o tres interomputs hagin desenvolupat llocs d'alts càrrecs en una altra administració..., és a dir, el reconeixement d'un

complement per a aquest alts càrrecs. Creiem, a criteri del nostre Grup Parlamentari, que no és oportú ni que sigui per a alts càrrecs ni, fins i tot, que sigui per a càrrecs electes, la necessitat de reconeixement d'aquest complement, ja que creiem que això són opcions voluntàries, que aquests complements només són justificables a partir del desenvolupament de la tasca específica que porta el lloc concret de funcionari públic que s'exerceix i que no hi ha res que justifiqui la necessitat d'això.

Junt amb això, també defensaré les esmenes 11 i 12, que fan referència a la modificació de l'article 76 del text refós de la Llei de la funció pública pel que fa referència als funcionaris que siguin promoguts o fets cessar i als quals se'ls pugui adscriure a localitats diferents o a menys de quaranta quilòmetres o dins de la mateixa comarca. Crec que amb les nostres esmenes tant de supressió dels límits de la distància o la incorporació de l'excepcionalitat de comarques veïnes, plantejem una proposta que permet una major flexibilitat i un major ajust de marge a l'hora de fer aquestes adjudicacions. La introducció del veïnatge comarcal permet, en molts supòsits, adscripcions més còmodes i en distàncies més raonables per a aquests funcionaris. És per això que demanaríem el vot a favor d'aquestes esmenes 11 i 12, per creure que podríem fer una proposta més racional i més ajustada al que podrien ser els interessos d'aquests funcionaris.

Entorn de l'article segon, hi ha les esmenes 16, 19 i 20, que fan referència al personal de les universitats públiques. Per a la defensa de l'esmena número 16, creiem que ve fonamentada per la preservació necessària de l'autonomia de les universitats públiques catalanes per entendre que, més enllà de quins són els marcs legislatius que afecten aquest personal, cal donar un marge d'actuació al que són les diferents universitats públiques catalanes. Amb la 19 i 20, no tan sols reclamem la constitució d'una mesa sectorial de negociació del personal funcionari de les universitats públiques catalanes, sinó que també reclamem la necessitat que la jornada laboral sigui la mateixa per a totes les universitats públiques.

I per últim, amb les esmenes a l'article número 3, de modificació de la Llei 16/91, de 10 de juliol, de policies locals, hem presentat una esmena on s'afegeix que «és una alteració i manipulació del registre d'imatges» la destrucció d'aquestes sigui contemplada com a falta molt greu. Creiem que era una absència de la proposta, aquesta modificació, i és per això que introduïm aquesta proposta.

I ja per acabar, anunciar el nostre vot favorable a les esmenes presentades pels grups Socialista i d'Esquerra Republicana. Amb tot, no voldria acabar la meua intervenció sense fer referència que el mateix Consell Consultiu en aquest bloc temàtic de la funció pública no tan sols dictamina que l'apartat 1.1.c és inconstitucional, sinó que alhora fa referència que tot el conjunt d'aquest apartat és un apartat llunyà del que és la Llei de pressupostos; és a dir, no tan sols estem davant d'una pràctica perillosa, no recomanable, sinó que, fins i tot, s'afegeix un tercer adjectiu qualificatiu, en aquest bloc temàtic, de llunyania respecte al que és la Llei de pres-

supostos i la necessària Llei d'acompanyament que cal que hi hagi.

En definitiva, demanaríem el vot favorable al conjunt d'esmenes defensades en els articles 1, 2 i 3 del capítol I, i també, alhora, anunciaríem el vot favorable a les esmenes presentades pel Grup Socialista i pel Grup d'Esquerra Republicana.

Voldria acabar la meua intervenció, senyor president, demanant que el que fossin les esmenes presentades entorn del que és el Dictamen del Consell Consultiu es poguessin –diguem-ne– defensar.

El vicepresident segon

Sí. Ha arribat a aquesta Mesa la sol·licitud dels diferents representants dels grups parlamentaris; i les esmenes que es refereixen a l'informe del Consell Consultiu es faran, conjuntament, al final del debat.

El Sr. Guillot i Miravet

Perfecte. Gràcies, senyors diputats, senyores diputades, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari... Digui, senyor Novella i Izquierdo.

El Sr. Novella i Izquierdo

Per la qüestió que abans han comentat i ordenació del debat, estàvem d'acord tots els grups parlamentaris, i hi havia una petició que feia el Grup Mixt a la cambra, si hi hauria problema que ells defensessin quan els toqui, en el seu torn, les esmenes subsegüents, tot i que es votin després, conjuntament, al final dels blocs.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Molt bé, senyor diputat. El Grup Mixt podrà fer la defensa quan cregui convenient i la votació serà al final.

Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyor diputats, s'ha dit –i s'ha dit, a més, de manera reiterada–, parlant del que s'ha anomenat el context d'aquest debat pressupostari, que una de les característiques, una de les notes d'aquesta Llei d'acompanyament és que constitueix un autèntic calaix de sastre que opera un seguit de modificacions i reformes legislatives que, tinguin o no alguna cosa a veure amb les disposicions del pressupost que fixa els ingressos i les despeses del pròxim any, amb independència, doncs, per tant, del seu grau de constitucionalitat o no, mereixerien, això sí –i em sembla que en això hi han estat d'acord el conjunt de grups de la cambra–, un tractament parlamentari específic i, en conseqüència, també un debat més serè, més constructiu, que el que ens ha deparat aquesta Llei, i amb

ella, consegüentment, tota la polèmica que s'ha desencadenat.

És el cas també, jo diria, com cada any, o com l'any passat, d'un seguit de reformes parcials i de caràcter urgent de lleis que directament estan relacionades amb la funció pública catalana. I això per nosaltres constitueix, en primer lloc, una mostra ben palmària, evident, de la mala previsió i de la mala planificació del Govern, de la intencionalitat d'introduir canvis, molts cops rellevants, com diré, de forma que entenem inacceptable, i, per tant, fent entrar el clau per la cabota. I un exemple d'això –al qual després es referiré–, per exemple, és l'article 1, o l'apartat segon de l'article 1, que correspon a l'esmena assenyalada amb el número 9 del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, on el Govern aprofita aquesta Llei per arrodonir l'abast del premi de consolació per als alts càrrecs desplaçats, que ja es va introduir, de fet, en la Llei de l'any passat.

Al marge d'això, aquesta és una llei d'acompanyament que, d'una o altra forma, sanciona, valida la política d'aquest Govern en relació amb el sector públic, és a dir, aquesta ofensiva progressiva, aquesta, diria, temptativa de desballestament progressiu del sector públic, la seqüència del qual és aquest degoteig ininterromput, que gairebé sempre segueix la mateixa seqüència. És a dir, en primer lloc, el servei públic es converteix jurídicament en una empresa pública, o bé aquest es buida de contingut, cap a una altra empresa pública, que posteriorment, a més a més, es veu, amb el pas del temps, privatitzada. La Llei d'acompanyament, a més a més, constitueix posteriorment, si de cas, el vehicle d'aquesta política de desballestament o de desmantellament del sector públic. L'any passat això es va fer amb la inclusió, jo diria, sibil·lina, subreptícia, de l'autorització legal per externalitzar el Centre Informàtic de la Generalitat; enguany, amb la creació de l'Agència Catalana de l'Aigua, incorporada en un altre bloc, en un altre apartat, en un altre capítol d'aquesta Llei, a la qual es referirà un altre diputat del meu Grup, però és evident que aquest és un aspecte, un apartat, que té una repercussió òbvia, com entendran vostès, sobre la política del personal al servei de l'Administració de la Generalitat.

En un altre ordre de coses, no deixa de ser una mica penós –per qualificar-ho d'alguna forma– que canvis, com he dit, substancials i que en ocasions són, per això, tímids, malgrat la seva transcendència –i d'aquí les esmenes que hi hem presentat–, s'hagin colat d'una o altra forma en aquesta Llei d'acompanyament. I un apartat que té per nosaltres una transcendència important i que els diferents agents socials i econòmics havien intentat que d'una o altra forma tingués un reconeixement i un acolliment legal és tot allò relatiu a la mobilitat interadministrativa. L'article 1 d'aquesta Llei d'acompanyament, per tant, és molt important; l'apartat primer suposa, de fet, l'inici real de la mobilitat interadministrativa, però, òbviament, aquesta ha quedat curta, i es parla en la Llei d'un mínim del 2%, i nosaltres voldríem que aquest percentatge s'elevés a un 5%. Per això hem proposat en la nostra esmena número 10 que s'afegeixi un nou apartat a la disposició addicional vint-i-quatre de la Llei de la funció pública, perquè es puguin autoritzar permutes de llocs de treball entre

les administracions, sempre que el lloc tingui igual categoria i, per tant, existeixi una certa reciprocitat entre les administracions afectades, i perquè també siguin subjectes de la mobilitat els qui hagin estat remoguts o cessats del seu càrrec, d'acord amb la normativa vigent, però no així els qui hagin estat cessats o remoguts per raons de caràcter disciplinari.

L'apartat segon de l'article primer –al qual ja m'he referit abans, en el preàmbul de la meua intervenció– és, per nosaltres, un autèntic disbarat. Aquesta addicional onzena que ara es pretén, de fet, ampliar, si no ho recordo malament, ja es va introduir d'una o altra forma en la Llei de l'any passat; es tracta, de fet, de garantir un salari o uns salaris alts a tots els que es veuen políticament, entre cometes, «desplaçats» del seu càrrec a l'Administració. Ara, aquest any, a més a més, se'ns proposa de completar aquesta figura d'aquest..., aquesta gratificació, donant el mateix tracte de favor, a més a més, a d'altres desplaçats o a ells mateixos, si van a parar a altres administracions. I d'aquí que la nostra esmena número 9 plantegi la supressió radical d'aquesta previsió que fa la Llei d'acompanyament.

L'esmena 13 es correspon –algú abans també s'hi ha referit– a l'àmbit geogràfic de la mobilitat. Nosaltres proposem que aquesta en cap cas superi l'àmbit o el radi de vint-i-cinc quilòmetres a partir del lloc anteriorment ocupat.

L'esmena 24 planteja l'addició d'un nou article que modifiqui, de fet, el Reglament de personal al servei de les entitats locals, aprovat pel Decret 211/1990, de manera que es doni cobertura, en aquest cas legal –i esperem que posteriorment sigui reglamentària–, als acords i pactes relatius a les condicions de treball adoptats entre l'Administració local i els funcionaris, de forma que l'ordenació i la distribució del temps de treball s'adaptin a les especificitats i a les necessitats de cada Administració concreta, sense que l'autonomia municipal es vegi disminuïda. I, òbviament, com vostès saben, m'estic referint concretament a les impugnacions fetes per la Delegació del Govern de l'Estat a alguns acords d'alguns ajuntaments que havien arribat amb el representant dels treballadors a algun acord concret pel que fa a la reducció de la jornada laboral, i ho fem, lògicament, amb tot el sentit i amb tota la intencionalitat, perquè tenim en compte que en aquests moments aquesta és una qüestió que està plenament a debat en la nostra societat i que, a més a més d'existir un debat social, un debat obert en relació amb la reducció de jornada, és evident que aquest és un element coadjuvant a la creació d'ocupació.

Les esmenes 17, 18 i 21 tenen un element comú denominador, que és l'apartat de l'autonomia universitària. Plantejem, d'una banda, la modificació de l'article 2, apartat 1, i la supressió dels apartats primer i segon de l'article segon, atès que el contingut d'aquests dos apartats i d'aquest precepte entenem que és totalment sobrer i és una reiteració, de fet, innecessària, sobretot si tenim en compte allò que ja preveu la Llei general de pressupostos de l'Estat, la mateixa Llei de pressupostos de la Generalitat i, sobretot –sobretot–, els pressupostos que cadascuna de les universitats, a l'empara de la seva autonomia, han anat adoptant.

Si de cas, les esmenes 18 i 21, que també toquen de ple aquesta qüestió de l'autonomia universitària..., per tal de comprendre la intenció del Govern o la intencionalitat que hi ha al darrere del que preveu aquesta Llei, caldria tenir molt en compte allò que preveu la Llei de la funció pública, allò que preveu la mateixa Llei d'autonomia universitària i el mateix Estatut de la funció pública. Per què, a partir d'aquestes normes, per quina raó, doncs, el Govern se sent concernit o se sent, d'alguna forma, obligat a dictar el sotmetiment per part de les universitats a la Llei de la funció pública catalana, i, per tant, per què s'oblida, en definitiva, el conjunt de normes o la normativa aplicable al personal d'administracions i serveis? En principi, hauríem de pensar, hauríem de creure que la norma del Projecte, en conseqüència, és totalment inútil, perquè una llei orgànica i, per tant, els estatuts de totes les universitats regulen el dit règim, però, és clar, si vostès llegeixen atentament l'article 2 del Projecte, evidentment, l'objectiu que es persegueix clarament és la voluntat d'intervenir en el poder organitzatiu en matèria de personal que posseeix cadascuna de les universitats. De forma que –dit sigui en termes més simples i més clarificadors– del règim jurídic del pas de les universitats és el que és i, evidentment, inclou la regulació de la funció pública catalana, i això no es pot canviar, no es pot modificar, i per altra banda cada universitat, com a ens administratiu, com a tal organisme autònom que és i en virtut de la seva autonomia, lògicament té en el seu àmbit atribucions, el poder d'autoorganització i de direcció que cregui més convenient.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I, per acabar, una reflexió i, si de cas, també, un desig de cara al pròxim any, que hauria de ser, una mica, el frontispici de la nostra reflexió o del conjunt d'esmenes que hem presentat en aquest apartat, i és que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, per tal de millorar l'Administració catalana..., això, per si sol, no ha de suposar o no suposa únicament d'introduir algunes millores, algunes modificacions de caràcter tècnic, atenent les últimes tendències o informes sobre aquesta qüestió a què pugui tenir o hagi pogut tenir accés el Govern, sinó que ha de passar ineludiblement per una conscienciació de tot empleat públic, de l'Administració que sigui, de la Generalitat o de l'Administració local, en relació amb el servei que presta, però especialment també amb el país en què es presta aquest servei. I que els treballadors públics catalans tinguessin sobretot aquesta consciència era un deure que el Govern de la Generalitat hauria d'haver impulsat, sobretot, per exemple, a través de l'instrument de la mobilitat interadministrativa, però sembla ser que les carències o les falles actuals no se solucionen amb pegats, amb reformes parcials i urgents, i aquesta és, en la nostra opinió, la demostració més evident i més palmària de la necessitat d'un estatut de la funció pública catalana, que ordeni i que dissenyi el nostre propi model d'Administració pública...

El president

Senyor diputat, fa un minut i mig que es passa del seu temps; vostè mateix.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Voldria acabar només dient que, contràriament al que ha fet Convergència i Unió...

El president

Un minut i mig, passa.

El Sr. Ridao i Martín

...donant suport a l'elaboració d'un estatut de la funció pública estatal, el que hauria d'haver fet és concentrar, evidentment, els seus esforços a elaborar i disposar d'un estatut públic de la funció pública catalana.

Gràcies, senyor president, per la seva paciència, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Salvador Morera, des de l'escó mateix.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. En primer lloc, dir que acumularia en la meua intervenció les esmenes que porten finalment la numeració 6 bis, 77..., 78 bis i 191 bis. *(Veus de fons.)* Sí, 6, 77..., tercer, deu voler dir això –ter, sí–, 78 bis i 191bis.

El president

Endavant.

El Sr. Morera i Tanyà

En primer lloc. En segon lloc, agrair a la resta de grups parlamentaris que, tot i haver arribat a un acord de fer o de defensar les esmenes que fan referència a allò que finalment ha acordat el Consell Consultiu, deixin que el Grup Mixt, tenint en compte que pel que fa als diputats del Partit per la Independència són les úniques esmenes que tenim en aquest moment, les pugui defensar ara mateix.

Bé, els arguments per defensar aquestes esmenes, jo diria que no fa massa falta que hi incidim, perquè ens hauríem de remetre estrictament a allò que diu el mateix Consell Consultiu, tenint en compte que la motivació principal per la qual nosaltres hem presentat aquestes esmenes és precisament perquè es posa en dubte la seva legalitat referida al bloc constitucional, en aquest cas Constitució i Estatut d'autonomia. La primera esmena fa referència a les previsions referides al personal de l'Estat, en concret al 2% que poden proveir llocs de treball d'altres administracions; la segona i tercera fan referència a l'Agència Catalana de l'Aigua, en concret al règim de contractació i al personal, i la darrera fa referència als preus de les tarifes portuàries, que en comptes de ser preus privats haurien de ser preus públics.

Nosaltres..., com he dit, no faré ara una reflexió de les motivacions concretes, perquè em remeto estrictament a allò que diu el Consell Consultiu. Només dir, en definitiva, que per nosaltres el que ha estat i és més impor-

tant del debat d'avui i del debat que aquests dies ha acaparat l'atenció pública no és tant, diguem, la legalitat o no-legalitat d'aquesta norma, d'aquesta Llei d'acompanyament, sinó bàsicament el fet que nosaltres no creiem interessant, com he dit anteriorment, que aquesta sigui una praxi que s'hagi d'instal·lar d'una forma permanent a Catalunya. Des del punt de vista jurídic, i jo diria que avui dia, indistintament dels diversos colors polítics, estrictament valorat des del punt de vista jurídic, no hi ha ningú o pràcticament ningú que pugui defensar aquesta metodologia, que va iniciar-se bàsicament a partir d'un arranjamant que es va voler fer a última hora a partir d'una sentència que impedia que a la Llei estricta de pressupostos es poguessin interferir d'altres matèries que no tenien res a veure amb els pressupostos, i a partir d'aquí va néixer la possibilitat d'això que s'anomena «Llei d'acompanyament». I nosaltres entenem que tot el conjunt d'esmenes que es presentin, indistintament, com he dit, de la seva constitucionalitat o no..., la majoria de modificacions legislatives que es plantegen tenen prou personalitat i prou potencial per elles mateixes com per debatre's separatament en una tramitació legislativa, com és, per altra banda, de preveure.

Bé, és per tot això, i tenint en compte que d'altres grups –i em sembla que són tota la resta de grups– també han esmenat en el mateix sentit que fem nosaltres, d'acord amb allò que ha establert el Consell Consultiu, i tenint en compte que probablement són esmenes que finalment triomfaran, amb el benentès que tots els grups hi estaran d'acord, doncs, per la meua banda, res més, i senzillament deixar això dit: que esperem que en anys propers aquesta tècnica, aquesta tàctica legislativa no s'empri, com s'ha emprat aquest any.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Ramon Escudé, per un temps..., té un temps pràcticament il·limitat.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Gràcies, senyor president, el temps necessari per contestar aquestes esmenes. En el bloc primer són temes d'ordre, de funció pública. A l'article primer hi ha les esmenes de la 4 a la 14 i afecten dos temes. El primer tema és la qüestió de la mobilitat entre les administracions públiques. Aquí hi ha una qüestió –tots ho sabem– de l'apartat c que el Consell Consultiu diu que considera que és inconstitucional. Com que s'ha acordat, i no hi tenim cap inconvenient, de fer el debat d'aquestes esmenes al final, ho deixo per a aquell moment. Ara, en la resta del text, nosaltres hi estem d'acord i no sols hi estem d'acord, sinó que vam arribar a transacció en la Comissió amb el Grup d'Esquerra Republicana sobre aquest tema.

A continuació vénen una altra sèrie d'esmenes, que són de la 11 a la 14, sempre dintre l'article 1, o de la 10 a la 14, que són esmenes que intenten variar la proposta que fa el Govern sobre les garanties als funcionaris que siguin remoguts en ordre a la seva reubicació. Aquí he

examinat les esmenes i a nosaltres o almenys a mi m'ho sembla, senyor president, senyores i senyors diputats, que variar el text amb la lloable tasca o intenció de millorar la situació d'aquest funcionari transferit, tenint en compte les distàncies que es diuen i la configuració i la magnitud de les comarques catalanes, seria, realment, en molts casos, situació pitjor que la que demana el text, i, per tant, també ens hi oposarem.

L'article 2 fa referència al personal de les universitats públiques catalanes. Aquí –em sap greu dir-ho– observo unes certes característiques de corporativisme, perquè sembla, de moltes d'aquestes esmenes o totes aquestes esmenes, per dir-ho més clar, que intenta, el que en podríem dir posar un paravent, una làmina que separi la funció pública universitària de la resta de la funció pública de les administracions de Catalunya. Això tenint en compte el que diu la Llei de reforma universitària, el que diu l'article 2.2, lletra b, del text únic sobre funció pública, etcètera, entenem que no és procedent, i, per tant, s'han de regir exactament igual o es poden regir exactament igual que la resta d'administracions.

També hi ha una sèrie d'esmenes, de la 18 a la 21, en aquest article 2, que fan referència a la intervenció d'una mesa de contractació universitària. Això, que quedi clar: que el Govern i el Grup Parlamentari no s'hi oposen. Ara, el que no podem fer respecte a l'autonomia de les parts és obligar que s'estableixi aquesta mesa de negociació independent de la que té ja l'Administració de la Generalitat. I per això, per aquest respecte, tot i que sabem que hi ha converses per establir-ho, nosaltres tampoc donaríem suport a aquest tema.

L'article 3 és la qüestió de policies locals. Els que van assistir al debat de la Llei de modificació de la Llei de Policia autonòmica - Mossos d'Esquadra saben que es van introduir unes modificacions tipificant determinades conductes punibles, i aquí el que es pretén es traslladar aquesta mateixa mecànica a les policies locals, a la Policia municipal. I, per això, nosaltres no acceptarem, evidentment, l'esmena de supressió del Grup Socialista, però sí que hem estat sensibles a l'esmena 23, del Grup d'Iniciativa per Catalunya, almenys parcialment, perquè entenem que l'afegit que se'ns proposa de destrucció dels registres d'imatges és realment positiu i aclaridor, mentre que la mutilació entenem que forma part del concepte de manipulació. Per tant, si el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds hi fos sensible, podríem fer una transacció que consistiria en aquest text parcial, i podríem donar-hi suport.

I, finalment, per aquest article 3, i que clou el primer debat de blocs, el bloc de la funció pública, hi ha una esmena, número 24, a la qual no he sentit que el senyor Ridao hi fes massa èmfasi, però que pretén –oh, meravella!– modificar per la Llei d'acompanyament un decret del Govern, no el que vostès critiquen de modificar lleis, sinó de decrets del Govern. Ens sembla que no correspon, i, per tant... Bé, ho ha explicat molt bé, senyor... –com és sempre usual, en les seves explicacions, òbviament–, però lamento dir-li que no hem estat sensibles a la seva argumentació.

Per tant, doncs, senyor president, d'aquest bloc nosaltres votaríem negativament totes les esmenes vives amb

la reserva de l'esmena subsegüent o les esmenes subsegüents al Dictamen que vindrà després, i, l'esmena 23, d'aquesta forma d'acceptar la inclusió de la paraula «destrucció» si el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds s'hi avé.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Acabat el debat... Senyor Guillot, em demana la paraula?

El Sr. Guillot i Miravet

Sí, senyor president, per acceptar la transacció que ens proposa el senyor Escudé.

El president

A l'esmena...

El Sr. Guillot i Miravet

...a l'esmena número 23.

El president

A l'esmena 23...

El Sr. Guillot i Miravet

...23. Sí, senyor president.

El president

Tal com ha dit vostè, que la votaríem ara i separatament. Pregunto... –si les esmenes que ha defensat el Grup Mixt no són objecte d'aquesta votació es votaran al final quan votem les esmenes dimanants de l'informe del Consell Consultiu–, per tant, pregunto si podem votar conjuntament les esmenes del Grup Socialista, les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, llevat de la 23, i les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana, es poden votar conjuntament totes? *(Pausa.)* D'acord.

Votaríem, en primer lloc, l'esmena 23, del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Preparin-se per a la votació.

Iniciem la votació.

Aquesta esmena número 23 ha sigut aprovada per la unanimitat de les senyores diputades i els senyors diputats presents en l'hemicicle.

Votarem, a continuació, les esmenes del Grup Socialista, del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya entorn al bloc de la funció pública.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 50 vots a favor, 70 en contra i cap abstenció.

Comencem el bloc d'organització. En primer lloc, té la paraula per exposar l'exposició de les seves esmenes el diputat senyor Josep Mir, que ho fa des de l'escó.

El Sr. Mir i Bagó

Senyor president, només per remetre'm a la intervenció que he fet abans, ja que repetiria els mateixos arguments: dono per reproduïda la mateixa intervenció per defensar, també, aquestes esmenes.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Roc, que ho fa, també, des de l'escó. *(Remor de veus.)*

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. *(Veus de fons.)* Ho faré, si m'ho permet, sí, des de l'escó, perquè en aquest apartat nosaltres conservem una esmena, que és, com s'ha dit, la 27, però, si m'ho permet, defensaria, també, dues esmenes d'un altre bloc, que són la 127 i la 152, sens perjudici que el senyor Escudé em contesti quan ho cregui convenient i, naturalment, que es votin quan s'escaigui. Per tant, si m'ho permet, –ho repeteixo– jo defensaria aquestes tres esmenes.

El president

D'acord.

El Sr. Fuentes i Navarro

L'esmena 27, nostra, que tracta de la modificació de la Llei 27/1985, de l'Escola de Policia de Catalunya tracta, ni més ni menys, d'intentar, des del nostre punt de vista, millorar la composició del Consell Pedagògic donant una presència més alta als membres designats pel Consell Interuniversitari de Catalunya i als designats per les institucions en matèria de trànsit i seguretat viària a Catalunya. En el text original n'hi ha dos i nosaltres en plantejem tres.

Les següents esmenes, com deia..., l'esmena 127 fa referència ja a l'apartat de mesures fiscals, a l'impost sobre la renda de les persones físiques, i es tracta, ni més ni menys, que, en línia amb el que fa aquesta mateixa Llei amb referència a la Llei de successions, que equipara, que estableix l'equiparació entre les unions estables de parella –la regulació de la qual fou aprovada per aquest Parlament recentment–, doncs, s'equipari, com dic, a les unions matrimonials. Què vol dir això? Que nosaltres tenim competència sobre un tram autonòmic de l'impost sobre la renda de les persones físiques, en el qual no únicament en podem disposar quantitativament, sinó que també tenim facultats quant a la normativa pròpia. Sé que pot ser discutible si les nosaltres facultats de decisió, de regular aquest apartat es poden estendre fins al punt de l'equiparació amb aquestes unions. Nosaltres pensem que sí, pensem que és una via clara i nítida d'exercici de l'autogovern. Si nosaltres tenim, com dic, facultats en relació amb la part autonòmica de l'impost sobre la renda, les hem de tenir, també, per equiparar les unions estables de parella i els matrimonis, en aquest apartat tan important; i, alhora, donem compliment a allò que es va preveure, precisament, en la disposició addicional de la Llei de regulació d'unions estables de parella.

7374

La següent esmena, la 152, aquesta també fa referència a mesures de caràcter fiscal en relació amb l'impost de successions i donacions i, també, en relació amb les unions estables de parella. Aquí estan assimilades a cònjuges –això ja va quedar establert d'una manera molt clara a partir d'una esmena que varem presentar nosaltres–, però, curiosament, en el text es demana per a l'acreditació uns requisits superiors als que es demanen amb caràcter general en la mateixa Llei de creació d'unions estables de parella. És a dir, si la Llei d'unions de parella estableix com a requisits en el cas de les heterosexuals qualsevol prova de les admeses en dret, sens perjudici que es puguin fer amb document públic, en canvi, aquí reclamem, la Llei reclama, exigeix, proposa que s'hagi de fer acte de notorietat. Per tant, no entenem que pugui haver-hi una exigència més gran aquí que en la Llei d'unions estables de parella, demanem la concordança entre una llei i l'altra i que, per tant, els requisits i les exigències siguin les mateixes.

He de dir, també, si se'm permet, senyor president, que en l'article 4 –i, en fi, això ja ho hem comentat amb el senyor lletrat i, també, amb els altres portaveus dels altres grups– està prevista, naturalment si s'accepta o si s'aprova –nosaltres ho proposem–, una esmena tècnica, perquè s'hauria de produir una modificació –hi insisteixo– a l'article 4 quan tracta de la regulació dels serveis de prevenció i extinció d'incendis i salvaments a Catalunya. És una disposició addicional que fa referència a l'accés dels bombers que tenen una relació de treball amb la Generalitat de Catalunya però que no tenen el caràcter de funcionari, perquè puguin accedir i tinguin més de trenta-cinc anys. Això està previst ja en el text. L'únic, la referència, el que s'hauria de modificar, en tot cas, és que, quan es parla de la Llei, s'ha de parlar de la disposició transitòria.

En qualsevol cas, naturalment, això ho tindrà la Mesa i, si la cambra hi està d'acord, aquesta esmena de caràcter purament tècnic milloraria en aquest sentit, des del nostre punt de vista, el text.

El president

Perdó, primer ha de... *(Pausa per manca d'energia elèctrica.)* Moltes gràcies.

El Sr. Fuentes i Navarro

Res més, senyor president, moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies.

El Sr. Fuentes i Navarro

Gràcies, senyors diputats.

El president

Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Bargalló, que ho fa, també, des de l'escó.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president; des de l'escó estant. Faré una intervenció inusual, que és que defensaré les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana agrupades en aquest bloc. Ho dic perquè el nivell d'agrupacions que anem fent segurament que fa difícil a les diputades i als diputats de seguir l'argument, perquè és una miqueta «esgangelat»; de fet, també, ja ho és la Llei també «esgangelada»; i, per tant, la defensa de les esmenes s'adiu completament al que és la Llei.

De fet, el discurs que el nostre Grup vol fer al voltant de les mesures organitzatives administratives que inclou aquesta Llei, tan encertadament qualificada pel diputat senyor Escudé com Llei «Mafalda», seguirà el fil argumental del que ha dit el diputat senyor Joan Ridaó pel que fa a d'altres esmenes adduïdes en el grup anterior. En aquest sentit, per un cantó, nosaltres creiem que el fet que una sèrie de variacions de l'organigrama d'organismes com l'Institut Català de Noves Professions, l'Institut Nacional d'Educació Física de Catalunya, l'Entitat Autònoma d'Organització d'Espectacles i Festes, si realment es vol fer una reorganització del funcionament intern de l'organització de la Generalitat, no és tampoc una llei com aquesta el moment més adequat per tirar-ho endavant perquè es fa de manera esbiaixada, de manera parcial, de manera de sotamà i, a més a més, sense saber quins criteris són els que empenyen el Govern de la Generalitat a agafar uns organismes concrets, canviar-los els organigrames i no canviar els organigrames dels altres organismes. I en tot cas, però, preveient que el Govern voldrà tirar endavant la Llei, nosaltres ens afegim a aquesta voluntat organitzativa i li diem al Govern: «Miri, de l'Institut Català de les Noves Professions no modifiqui l'organigrama, supprimeixi'l.» Ho diem debat de pressupostos rere debat de pressupostos, i ho diem avui aquí. Amb el seu pressupost i amb el que té a fer, el millor ja no és canviar l'organigrama, és canviar-lo reduint-lo a zero, sense organigrama i sense Institut. I el mateix diem a d'altres benvolguts instituts del Govern de la Generalitat, com són l'Institut Català de la Mediterrània i l'Institut Català del Voluntariat.

En tot cas, hi insisteixo, aquestes tres esmenes finals són esmenes reiterades del Grup d'Esquerra Republicana, que les fem aprofitant la Llei, que les fem aprofitant el debat, però, en tot cas, en les esmenes que fan referència als mateixos textos de l'article el que demanem al Grup de la majoria és que, si volen reorganitzar la Generalitat –tot i que ara potser faran un mica tard de reorganitzar un Govern que sembla ser que s'acaba; per tant, no reorganitzin una cosa que ja gairebé no existirà, que és aquest Govern en concret–, i si tenen propostes per reorganitzar-lo, potser en el programa electoral ho poden fer i, en tot cas, el proper Govern, sigui quin sigui, podrà aplicar les seves propostes o unes altres.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Escudé.

Punt 1

El Sr. Escudé i Pladellorens

Sí, gràcies, senyor president. Una prèvia: atenent la petició que feia el senyor Roc Fuentes, manifestar-li que el nostre Grup, i crec que la resta també, estem d'acord amb la petició que fa el senyor Roc Fuentes de la tècnica. Realment, és una tècnica perquè el text del Dictamen –i això s'hauria de posar a votació en el moment que es votin els dictàmens–, el Dictamen parla d'aquesta Llei. Com que aquí es tracta de fer una disposició addicional a una llei ja existent, hi ha el dubte del col·lectiu, com deia el senyor Roc Fuentes, que afecta. I posant, substituint l'expressió «aquesta Llei» per «aquesta disposició transitòria», doncs, ja queda clar –o «addicional»–, ja queda clar el que es vol dir. Per tant, cap inconvenient.

Anant a les esmenes a aquest segon bloc, aquí, en definitiva, el que es fa es suprimir una pila de coses que nosaltres creiem que han de ser existents. En l'article 7 es modifica la Llei del Patronat de la Muntanya de Montserrat. Si ho llegeixen, és purament... –i és gairebé un text que jo oferiria com a obsequi i homenatge d'admiració a la senyora Imma Mayol–, és per cobrir el flanc del llenguatge androcèntric en el tema del Patronat de la Muntanya de Montserrat, perquè el que fa aquesta Disposició, aquest article 7, és preveure la possibilitat que el president de la Generalitat o el president del Patronat pugui ser presidenta de la Generalitat o presidenta del Patronat. Per tant, no estem d'acord amb la supressió que fa el Grup Socialista.

Quant a l'Escola de Policia, és purament una qüestió molt de detall d'incloure com a membre del Consell de Direcció la direcció de l'Escola i, per tant, ens sembla que és correcta. A l'esmena 26, totalment d'acord amb el que manifesta el senyor Roc Fuentes. Nosaltres creiem que, efectivament, amb el nombre important d'universitats catalanes produït en aquests últims anys, són escassos dos representants i estaríem d'acord en tres. En canvi, no estem d'acord amb la segona petició, amb la lletra *e*, de les autoritats amb competències en trànsit. Nosaltres entenem que fins ara n'hi havia una, i per això n'hi havia un, que era l'Estat, diguem-ho així, i ara hi ha l'Administració de la Generalitat per la transferència de Govern, i per tant, amb dos és suficient. Per tant, donaríem suport a la primera part de l'esmena, a la lletra *d*, de dos passar tres, i no a la lletra *e*, que també pretén passar de dos a tres; i per tant, nosaltres votàrem en contra d'aquest segon apartat.

Quant a l'Institut Català de Noves Professions, és, purament, el que demana el Grup Socialista, i per això, molt encertadament, el senyor Mir no s'hi ha posat massa en aquest tema: és oposar-se que el càrrec de secretari o secretària general de l'Institut sigui un funcionari. Nosaltres entenem que, per la missió estrictament tècnica que té aquest càrrec, és lògic que sigui funcionari. I aleshores en l'organisme autònom Institut Nacional d'Educació Física, el de Museus –article 11–, el de creació de l'Entitat Autònoma d'Organització d'Espectacles i Festes, que és l'article 12, tots ells és la mateixa motivació que, tenint en compte les modificacions que s'han introduït al llarg dels anys en les lleis reguladores, la normativa reguladora de la funció pública, entenem que s'assimilen a alts càrrecs aquests llocs

corresponents en cada un d'aquests organismes i que, per tant, la modificació que es proposa ens sembla adequada.

Quant a l'esmena a l'article 13, d'Esquerra Republicana, home, nosaltres entenem que la funció principal d'aquest centre és la investigació, i si l'IRTA és el mecanisme usual d'investigació del Departament, és lògic que estiguin relacionats. I per tant, ens oposarem en aquest tema. A l'article 14, hi ha una sèrie d'esmenes..., millor dit, hi ha una esmena del Grup Socialista que pretén que no es fixin per llei les dietes. És un tema, si ho volen vostès, molt menor, però entenem que el tema de dietes, perquè pugui ser perfectament vàlid, ha de ser recollit en una llei, cosa que no es va fer en el seu moment i així s'ha de fer. Així com la modificació de la gradació de faltes.

I amb això diríem, doncs, que donaríem per fet el torn en contra de totes aquestes esmenes del bloc segon. Les que ha defensat el senyor Roc Fuentes, la 127 i la cent..., vull dir, això, en el seu moment, si no hi té inconvenient, junt amb les corresponents, ja ho discutiríem. I aleshores, com deia, demanar votació separada de l'esmena número 27, del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, diferenciant la lletra *d*, que votàrem a favor, i la lletra *e*, que no votàrem a favor.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el torn d'intervencions, procedirem a votar les esmenes del bloc d'organització. D'acord amb la intervenció dels portaveus que han parlat, queda assumida per tots els portaveus –pregunto– l'esmena tècnica a l'article 4. Per tant, votàrem en primer lloc, de l'esmena 27 del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, primer la lletra *d* i després la lletra *e*.

Perdó, vol que votem conjuntament?

El Sr. Escudé i Pladellorens

Senyor president, per al nostre Grup, la resta pot anar amb les altres esmenes.

El president

Doncs, així ho farem.

Preparin-se per a la votació. Iniciem la votació de la lletra *d* de l'esmena 27, del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Iniciem la votació.

Aquesta lletra *d* de l'esmena 27, del Grup d'Iniciativa, ha sigut aprovada per 113 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció.

Votem ara, a continuació, les esmenes del Grup Socialista i del Grup d'Esquerra Republicana i la lletra *e* del Grup d'Iniciativa per Catalunya, esmena 27.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 46 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció. (*Remor de veus.*)

Punt 1

7376

Passem, seguidament, a debatre el bloc tercer, Agència d'Aigua. Té en primer lloc la paraula el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, per defensar les seves esmenes.

Per favor, guardin silenci. Prego que guardin silenci. Ja pot començar.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, defensaré les esmenes 36, 61 i 65, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, però per anunciar ja, d'entrada, que les esmenes 61 i 65 les retirariem.

Sobretot, faríem referència a l'esmena 36, que diu la supressió de l'article 15 –que ara s'ha convertit en article 15, 16, 17, 18, 19, 20 i 21, però, per al fet, és exactament el mateix, des del nostre punt de vista–, que fa referència a la creació de l'Agència Catalana de l'Aigua. La creació d'aquesta Agència via Llei d'acompanyament, des del nostre punt de vista, és un capítol més de la nefasta política hidràulica del Govern de la Generalitat. I quan dic «nefasta política hidràulica», com sempre, argumentaré en què consisteix això de «nefasta», perquè això de «política hidràulica» serà difícil.

Per un cantó, ha estat incapaç el Govern de la Generalitat de solucionar el conflicte de l'aigua, que dura set anys. En segon lloc, ha incomplert reiteradament els acords entre diferents institucions i associacions per a solucionar el conflicte amb la discussió d'una nova llei que unifiqués el cicle hidràulic. Això ha estat incapaç, a hores d'ara, de fer el Govern mentre hi ha havia un acord signat entre diferents institucions i també, evidentment, des del Govern de la Generalitat. Tercer punt: incompliment de destinar tot l'import del cànon d'infraestructures hidràuliques al Programa d'obres hidràuliques amb el compromís de destinar un 40% del total del cànon via pressupostos per augmentar, evidentment, aquesta inversió. Res d'això s'ha fet. Totalment al contrari: l'any 98, en els pressupostos, es varen vendre el cànon d'infraestructures hidràuliques i varen recaptar 13.000 milions de pessetes; només se'n varen invertir 8.500. On són els altres 5.000 milions? A tapar el forat de la Junta d'Aigües? O ara servirà per tapar altres forats amb la creació de l'Agència Catalana de l'Aigua? El 99 va passar el mateix: de 10.300 milions de recaptació del cànon, només 6.000 milions d'inversions. Falten 4.000 milions. Això, senyors del Govern de la Generalitat, és il·legal, totalment il·legal perquè va en contra de la Llei d'aigües que fins aquest moment és vigent, on es marcaven claríssimament per a què havia de servir el cànon d'infraestructures hidràuliques. Una vegada més, estan en la total il·legalitat, ja no és en perillós, és totalment il·legalitat el que estan fent vostès.

Però continuem. La Junta d'Aigües i la Junta de Sanejament en fallida i no poden complir el seu programa –bàsicament, la Junta de Sanejament–, el programa propi, el programa que s'havia establert la mateixa Junta de Sanejament. En canvi, els poderosos no paguen el cànon. Camps de golf: continuen exactament en la mateixa situació. Ara hem vist l'última situació, trista

situació al pantà de Boadella, que abasta d'aigua Figueres –per cert, que hi havia l'alcalde d'aquesta ciutat per aquí fa un moment– i les ciutats del voltant, i que, en aquests moments, estan en una situació difícil, però, en canvi, el camp de golf de Peralada es rega sense cap tipus de problema perquè, evidentment, té una captació directa d'aigua del pantà de Boadella, cosa que és totalment, *totalment* il·legal, via la Junta de Regants, evidentment, del marge esquerre de la Muga, però que utilitza aquesta intubació. El Govern no diu absolutament res. Un milió de litres diaris que gasta el camp de golf directes del pantà de Boadella i, evidentment, els ciutadans de Figueres i dels voltants patint, poden patir, han patit, en algun moment, restriccions d'aigua.

El Patronat de Montserrat tampoc, el Barça tampoc, les companyies hidroelèctriques tampoc. En canvi, sí que paguem, tota la resta de ciutadans. Aquesta és una manera de fer o de portar a terme la política hidràulica que té el Govern de la Generalitat, basada, bàsicament, en la gestió de la demanda, cap o nulla política d'estalvi, nul·les polítiques de reutilització, de gestió sostenible de l'aigua. En canvi sí, i continuen amb propostes faraòniques, des del nostre punt de vista, totalment irracionals, com és el transvasament del Roine. Sempre que hi ha una mica de sequera, de seguida ja aixequen el fantasma del transvasament del Roine. Tot això, des del nostre punt de vista, és fruit d'un model que es fomenta en la gestió de la demanda i la dilapidació d'aquest recurs escàs, però també és fruit de la incompetència del Govern per portar a terme una gestió eficaç i sostenible de l'aigua.

Incompetència en no ser capaços d'elaborar una nova llei d'ordenació i gestió de l'aigua. El president Pujol ho va dir, feia grans proclames, els consellers Macias i Puigdollers al darrere, dient: «Ara toca fer una llei perquè ara és el moment», i fins i tot es va nomenar una comissionada, la senyora Lacambra, per tractar específicament l'elaboració d'aquesta llei: tot fum, només retòrica. Però nosaltres ens ho vàrem creure; i nosaltres hi vàrem participar intensament amb molts documents, fins i tot amb tècnics, on nosaltres estem representats en diferents institucions, hi vàrem participar. El Grup Socialista i els seus tècnics també hi varen participar, per poder arribar a un consens i amb la màxima participació per elaborar aquesta llei que era i que és del tot necessària. El Govern no en tenia cap intenció. Va arribar un moment que el Govern va ser incapaç de continuar. Les propostes de consens es confrontaven amb el seu model, que jo ja he explicat abans. Medi Ambient i Política Territorial, doncs, no s'entenien. El Partit Popular posava el crit al cel i amenaçava de portar el tema al Constitucional. Tot un seguit de qüestions que el senyor Puigdollers hi va posar la cirereta: no van avançar aquesta llei perquè les municipals l'han frenat. La convocatòria d'eleccions municipals en un mitjà de comunicació és la culpable que es frenés la llei d'ordenació i gestió de l'aigua. Això no és veritat, i com que no és veritat és mentida. Jo crec que són les seves necessitats partidistes i electoralistes les que han fet retirar el projecte. L'arbitrarietat de la convocatòria d'eleccions fan retirar el projecte, i no les eleccions municipals.

Punt 1

I tot allò que se'ns deia que era tan interessant?, i la planificació del cicle hidràulic?, què se n'ha fet? No hi és. I la creació de les ELA? Tampoc. I la modificació dels tributs? Res de res. Tot això que era tan important, que era tan bàsic, que era vital per al Govern i per al país s'ha quedat en no res, només s'ha quedat, a través de la Llei d'acompanyament, en la creació de l'Agència Catalana de l'Aigua.

Aquest és l'últim capítol d'aquesta situació: es feia entrar per la porta del darrere part de la Llei, la que era més fàcil, la creació de l'Agència Catalana de l'Aigua a través de la Llei d'acompanyament.

He argumentat o he intentat argumentar la incompetència del Govern del senyor Pujol, que ha provocat aquesta situació que ara estem discutint, la supressió d'aquest article que nosaltres estem discutint, de la Llei d'acompanyament, incompetència en relació amb la política hidràulica. Ara ja, a partir d'aquest nou capítol que hem obert amb aquesta creació de l'Agència Catalana de l'Aigua a través de la Llei d'acompanyament, cal parlar de poca credibilitat democràtica del Govern. Aquesta acció –i s'ha dit– ha creat inseguretat jurídica, ha menystingut la funció parlamentària i ha demostrat una gran manca d'ètica política, un element important també per a la democràcia.

No es poden fer modificacions legislatives, diu la normativa, que no tinguin connexions amb el programa anual d'ingressos i despeses o amb la política econòmica del Govern. La creació de l'Agència Catalana de l'Aigua té res a veure amb el que he dit? Té res a veure amb el programa anual d'ingressos i despeses? Té res a veure amb la política econòmica del Govern? No, no hi té res a veure. Llavors, evidentment, no té cap sentit que es posi a través de la Llei d'acompanyament.

Es deia abans que sí que s'havia creat l'Agència Estatal d'Administració Tributària. Aquesta Agència sí que té una relació amb la política financera, fins i tot amb la política econòmica, i és possible, fins i tot, que es pugui crear a partir d'aquí, però l'Agència Catalana de l'Aigua no té res a veure amb aquestes funcions que s'apliquen exclusivament a una llei d'acompanyament.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat).

El Consell Consultiu diu que no és inconstitucional, aquest article, la creació de l'Agència Catalana de l'Aigua, però també ha criticat l'ús i abús d'aquest recurs i ha dit, fins i tot, i se n'ha fet broma, que és una acció perillosa. Ha vingut a dir que això no és ètic, que és poc democràtic a més a més de perillós. Això, des del nostre punt de vista –i acabo– hauria de ser suficient per retirar aquest projecte de creació de l'Agència Catalana de l'Aigua per un govern amb un mínim d'ètica política, exclusivament, només aquest informe del Consell Consultiu hauria de ser suficient ja per retirar aquest projecte, perquè, evidentment, és una acció, es diu, perillosa, a més a més perquè crea inseguretat jurídica. El que estan fent vostès és disminuir la credibilitat del Govern.

Nosaltres pensem que si ja no se'n surten, ja estan en aquest moment de final d'etapa que ja no saben abso-

lutament què fer per sortir-se'n amb l'acció de Govern, val més que es retirin abans de caure en la indignitat, perquè la creació de l'Agència Catalana de l'Aigua és caure en la més clara indignitat, perquè d'aquesta manera no es pot construir o no es pot elaborar una llei de gestió i ordenació de l'aigua.

Per tot això hem dit, hem fet aquesta esmena a la totalitat –ho repeteixo–, per no ser arrossegats en aquesta trama que han teixit, potser no inconstitucional però sí, des del nostre punt de vista, totalment indigna políticament.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats.

El vicepresident primer

Molt bé, senyor Boada. Ara el Grup Socialista pot intervenir per presentar les seves esmenes. Per fer-ho, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Manuel Nadal.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Bé, com a portaveu del Grup Socialista, també defensaré un conjunt d'esmenes que fan referència a la creació, a través d'aquesta Llei, de l'Agència Catalana de l'Aigua, en el que ara són els articles 15, 16, 17, 18, 19, 20 i 21 i algunes disposicions addicionals, transitòries i derogatòries.

Vagi d'entrada que el Grup Socialista s'oposa a la creació de l'Agència Catalana de l'Aigua a través d'aquest mecanisme parlamentari –i ho argumentaré–, i s'oposa al fet que es debati la problemàtica de l'aigua i com s'ha d'administrar i com s'ha de gestionar l'aigua a Catalunya d'una manera parcial, només creant un òrgan administratiu com és l'Agència Catalana de l'Aigua, però estem d'acord amb la filosofia de crear una Agència Catalana de l'Aigua, però no en aquesta llei, no a través d'aquest mecanisme, no a través de la precipitació i desconeixent el conjunt de lleis o la llei marc que ha de desenvolupar les funcions d'aquesta Agència Catalana de l'Aigua.

Perquè nosaltres voldríem, i hem volgut en aquest temps, que hi hagués un consens en matèria hidràulica, i aquest consens s'ha intentat, jo crec que hi ha hagut posicions relativament pròximes de tots els grups –també d'Iniciativa per Catalunya–, però tot d'una ens trobem que se'ns presenta aquí i avui la creació de l'Agència Catalana sense haver parlat o haver acordat totes les altres qüestions. Nosaltres voldríem un acord global i no parcial, com aquí se'ns presenta avui.

I explicaré el conjunt de temes que pensem que hauria de tenir aquest acord, aquest consens global. Per exemple –són sis temes–: primer, hi hauria d'haver un gran acord institucional, de divisió de competències, de distribució de funcions: de quines són les competències del Govern de la Generalitat, quines són les funcions de les administracions locals. I aquí una exigència socialista molt clara, molt contundent, que figurava en els debats que anàvem fent: la *devolució* –i escoltin bé aquesta paraula, se l'apunten, perquè la sentiran sovint–, devolució de competències al món local. Aquí hi havia un cas molt concret, que es podrien retornar al món local les competències de gestió, d'administració del

cicle de l'aigua, tant pel que fa referència al sanejament com a l'abastament, i això estava previst a través de la creació d'uns organismes que en deien ELA, és a dir, entitats locals de l'aigua.

Doncs nosaltres no podem avui votar una Agència Catalana de l'Aigua sense saber com quedaran les ELA, quines competències es retornen al món local, al món municipal. Exigència d'acord institucional, exigència de devolució al món local de les seves competències, que en aquests moments són exercides per la Junta d'Aigües o per la Junta de Sanejament.

I també voldríem que en aquest acord del món local hi hagués el compromís de redactar un programa consensuat, un programa d'obres hidràuliques consensuat, que, a més, es compleixi, no com el programa fins ara vigent, que segons la Sindicatura de Comptes no se n'ha arribat a complir més d'un 28%. Per tant, negociem les competències, negociem quines obres s'incorporen al Programa d'obres hidràuliques i això serà un element fonamental d'acord amb el món local que nosaltres voldríem.

Segon acord, acord social. Aquesta Llei apunta –i després en parlarem més endavant– un cert acord amb el moviment veïnal, amb el moviment de ciutadans que s'han oposat als impostos que van afegits al preu de l'aigua, el que se n'ha anomenat la guerra de l'aigua. Nosaltres voldríem que aquest acord fos definitiu i tancat, i no sabem si és tancat. Sabem que l'Administració de la Generalitat ha parlat amb els sectors veïnals, sabem que l'Entitat Metropolitana també hi ha parlat, però l'acord global de totes les administracions i els afectats no hi és. Nosaltres voldríem que hi hagués aquest acord social, que se solucionés un problema molt important de Catalunya, que és que hi ha una gran quantitat de ciutadans que es neguen a pagar els impostos que van afegits a l'aigua, impostos que no són res més que el preu que costa administrar, gestionar, abastir d'aigua i sanejar l'aigua dels ciutadans.

Per tant, això s'ha de fer amb acord amb els veïns també; acord amb els ajuntaments, acord amb els veïns. I això, avui, de moment, encara no hi és, és una llei parcial que ens proposen.

Un tercer element que ens sembla fonamental: l'acord sectorial. Amb quins sectors concrets pensem que en aquests moments encara no hi ha prou consens? Doncs amb el món rural, amb la pagesia. És a dir, ha de quedar molt clar que aquesta llei o les lleis que desenvolupin el que és l'administració de l'aigua a Catalunya no són una agressió al món rural, sinó que són un tracte específic i preferencial per al món rural. La pagesia de Catalunya ha vist en el conjunt de lleis que s'anaven discutint una agressió que els obligava a una doble tributació i a un preu de l'aigua al qual no poden fer front, i a més es troben amb una situació, que aquelles obres de regadiu que són tan importants per desenvolupar territoris rurals no tenen prou diners per fer front a la part que han de pagar els pagesos per fer aquestes obres de regadiu.

Per tant, nosaltres voldríem un acord amb el sector rural, que quedés clar un tracte preferencial en el preu de l'aigua i que quedés clara una línia d'ajuts en la cons-

trucció de regadius que permetés la viabilitat d'aquests regadius, aquestes grans obres: el Segarra - Garrigues, etcètera, etcètera, que s'han de fer.

Un quart acord que nosaltres voldríem, i que amb aquesta discussió parcial que avui presentem aquí no es pot haver produït, i que, a més, avui en aquesta Llei resulta que se'ns diu que és inconstitucional: el tema del món laboral. Nosaltres voldríem un acord amb els sectors laborals de la Junta d'Aigües i la Junta de Sanejament.

Voldríem que es donés el mateix tractament als treballadors de la Junta d'Aigües i la Junta de Sanejament que s'ha donat a altres organismes que s'han transformat en empreses o organismes de dret públic, i aquí se'ls dona un tracte diferencial. Nosaltres volem que hi hagi un acord amb el món sindical, amb el món laboral, que, ara per ara, tampoc hi és. I tenim esmenes concretes que fan referència al fet que donem el mateix tractament que, per exemple, es va donar als funcionaris de l'Institut Cartogràfic quan el Cartogràfic es va transformar en empresa.

Un altre acord que ens sembla que és fonamental és l'acord territorial. Hi ha àmbits de Catalunya, les terres de Lleida i les zones de l'Ebre, el que forma part de la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre, que en aquests moments prefereixen dependre d'una administració llunyana com és la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre que dependre de l'Administració de la Generalitat.

Si volem una llei a Catalunya en matèria d'obres hidràuliques, si volem una administració hidràulica a Catalunya, una Agència Catalana de l'Aigua, aquesta Agència Catalana de l'Aigua ha d'haver pactat amb aquests territoris com també és competent en aquest àmbit. Per tant, un pacte amb les terres de Lleida i amb les terres de l'Ebre, però també un pacte amb la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre. Hem de fer un acord amb totes les comunitats autònomes que tenen el riu Ebre com a eix, per tal que sigui possible aquest acord també a Catalunya, i que no passi com està passant en aquests moments, que els regants de Lleida diuen que prefereixen dependre de la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre que de la Junta d'Aigües o de l'Agència Catalana de l'Aigua. Cal aquest acord territorial a Catalunya i amb el conjunt de la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre.

I finalment, caldria un compromís sobre el finançament d'aquesta nova Agència Catalana de l'Aigua: un gran acord econòmic i financer. Aquest gran acord econòmic i financer...

El vicepresident primer

A veure, perdó. Poden parlar més a pleret, si us plau?

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president.

Aquest gran acord econòmic financer hauria de ser un programa econòmic financer. És clar, en la Llei que estem debatent aquí se'ns diu: bé, farem l'Agència Catalana de l'Aigua, que serà la suma de dues entitats que existeixen, que són la Junta d'Aigües i la Junta de

Sanejament, i el patrimoni, els drets, etcètera, d'aquestes dues entitats que se sumen irà a passar a l'Agència Catalana de l'Aigua. Però, és clar, abans de fer la suma hauríem de saber el que sumem. I ens trobem amb una situació molt complexa, molt difícil.

Jo tinc aquí un informe de la Sindicatura de Comptes de l'any 95 i 96. Diu: «Els balanços de situació a 31 de desembre del 95 i del 96 no reflecteixen la imatge fidel del patrimoni ni la situació financera de la Junta d'Aigües.» Els balanços de la Junta d'Aigües no reflecteixen la imatge fidel del patrimoni ni la situació financera. Com podem sumar la Junta d'Aigües, de la qual no sabem la situació financera ni el patrimoni, amb la Junta de Sanejament per fer una nova agència? Això ho diu la Sindicatura de Comptes, no ho diu el diputat senyor Manel Nadal: la Sindicatura de Comptes. Per tant, abans de fusionar dos organismes sapiguem realment on estem, perquè estem sumant dos morts amb una situació financera molt difícil —la Junta de Sanejament, un endeutament de 100.000 milions de pessetes.

Per tant, tampoc podem estar d'acord a crear l'Agència Catalana de l'Aigua sense haver acordat un programa econòmic financer que doni viabilitat a aquest nou organisme, que li doni viabilitat econòmica, que en aquests moments no la té.

Aquests són els temes que el Grup Socialista considera prioritaris. Tot això hauria d'anar lligat, ja ho he dit també, amb el fet que el Programa d'obres hidràuliques es complís, es pactés, i que allò que diu la Llei, que és que els diners —i ho ha dit el senyor Boada— que es recullen amb el cànon d'infraestructures s'invertissin en obres hidràuliques. També ho diu la Sindicatura de Comptes, també diu que els diners no s'inverteixen com diu la Llei.

Per tant, tots aquests temes són els que el Grup Socialista hauria volgut que s'haguessin acordat i consensuat en una negociació global i no parcial per crear l'Agència Catalana de l'Aigua i per crear una veritable legislació, una nova legislació per a l'administració hidràulica a Catalunya: acord institucional amb el món local, devolució de competències al món local; acord social, acabar amb la guerra de l'aigua; acord sectorial amb el món de la pagesia, tracte preferencial; acord territorial amb Lleida i l'Ebre i també fora de Catalunya, amb la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre; acord amb els treballadors de la Junta d'Aigües i la Junta de Sanejament; acord econòmic i financer, nou programa econòmic i financer que garanteixi la viabilitat de l'organisme que estem creant.

Com que això no hi és, el Grup Socialista s'hi oposa i fa una esmena a la totalitat de supressió d'aquests punts de la Llei.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Nadal. És el torn ara del Grup d'Esquerra Republicana. Per fer-ho té la paraula el diputat senyor Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta era una intervenció que jo tenia especial interès a fer bé, sobretot perquè el tema de l'ACA és un tema molt important; és un tema molt important i és un tema que fa temps que s'arrossega i és un tema que té una incidència molt important —com deia abans— sobre la quotidianitat de la gent.

Però, a poc a poc, he anat pensant que es donaven unes circumstàncies que s'havien anat constatant en el seu pas en aquesta legislatura, i és que, bàsicament, pel ball de dates de quan es farien les eleccions, bàsicament per les estratègies polítiques, estrictament polítiques, doncs hi ha com un cert desencís, un cert aire decaient, en què t'adones que val ben poc l'argumentació que s'utilitza i que el que té força de veritat és el nombre d'escons que hi ha a cada una de les bandes. Quan en el Parlament de Catalunya, que és el lloc on es tracta de discutir i de treure els arguments per convèncer, no els uns als altres, però sí per argumentar els posicionaments, t'adones que no serveix la força dels arguments i et trobes amb una simulació del que no és per dissimular el que és, llavors l'interès a preparar-te molt bé una intervenció decau. I això és una qüestió que el Parlament de Catalunya s'hauria de plantejar seriosament, perquè aquest no és el paper que hauria de fer. Jo crec que la majoria de diputats i diputades d'aquesta cambra, igual que tota la seva Mesa, estan d'acord que s'ha de fer una reflexió sobre el paper d'aquest Parlament i s'ha de fer una reflexió sobre com aconseguim que realment els arguments que es fan servir tinguin el paper que han de tenir, que és el paper de debatre les idees i no el de justificar estrictament el que és una posició d'un grup determinat.

Així, doncs, jo parlaré sobre l'ACA perquè no puc prescindir de fer-ho per la seva importància, però sobretot ho faig en un marc en què l'argumentació específica i resseguida en el seu propi text perd força interès i el perd des del convenciment que l'únic que interessa és el plantejament general. I què és això per a Esquerra Republicana de Catalunya i per a mi en concret? Doncs, l'ACA, bàsicament, el que és és una oportunitat perduda; és una oportunitat perduda de solucionar un dels recursos més determinants en tots i cada un dels països que hi ha en el món; és una oportunitat perduda per arribar a un acord amb una part substancial de la societat catalana que està en l'anomenada guerra de l'aigua, que fa anys i panys que dura. En conseqüència, quan es fa una Agència Catalana de l'Aigua i quan es fa una introducció d'aquesta Llei per la via de la Llei d'acompanyament dels pressupostos, el que ha de solucionar són els problemes que hi ha i que han sorgit al voltant d'aquest important recurs, i l'ACA no ho fa. Per tant, nosaltres no podem votar a favor d'aquesta Agència Catalana de l'Aigua, tot i que reconeixem l'esforç que s'ha fet, perquè s'ha fet l'esforç, i tot i que reconeixem que s'han incorporat diferents elements que són innovadors; però cap d'ells ha acabat de concretar-se. Per exemple, la idea de les ELA és una bona idea, però no es concreta. Continua havent-hi un marc d'indefinició suficientment ampli com perquè no se sàpiga com s'arribarà a aplicar i, en conseqüència, el que és

més important: si solucionarà o no solucionarà els problemes creats i l'encaix de les diferents administracions que actuen a Catalunya. El mateix podríem dir sobre tota la qüestió de finançament. Home, aquest torna a ser un àmbit en el qual el Departament no pot passar per alt ni el dèficit de la Junta de Sanejament ni el sistema de finançament que hi ha al voltant de tot el recurs de l'aigua, i no trobem res d'innovador en aquest camp que ens suggereixi que es pugui encaminar de forma i manera que permeti solucionar el problema de finançament, que continua existint i continuarà existint, després de l'aprovació de l'Agència Catalana de l'Aigua.

Així, doncs, què ve a solucionar l'Agència Catalana de l'Aigua? Doncs, res. Ve a plantejar unes noves propostes, algunes d'elles interessants, que poden fer avançar tots els problemes creats cap a la solució; però el que vostès aproven no va concretat en cap problema que se solucioni, cap. I això, per què? Perquè vostès s'han volgut estalviar el que li tocava, en la creació de l'Agència Catalana de l'Aigua, que és una llei pròpia, amb un debat propi, amb una ponència pròpia i amb unes esmenes pròpies. Han aprofitat la Llei d'acompanyament per posar-hi aquesta patata calenta que es diu ACA, que es diu rebut de l'aigua, que es diu moltes altres coses derivades del recurs de l'aigua, i a nosaltres ens sembla que aquesta torna a ser una mala solució que no afronta el que és la realitat dels problemes.

Així, doncs, que en un context en el qual el que és important és aprovar i no debatre, en el qual el que és important no és el que es diu, sinó el nombre d'escons, nosaltres prescindirem de defensar les nostres esmenes. Donem l'opinió sobre l'Agència Catalana de l'Aigua per la seva importància, però les nostres esmenes les donem per defensades perquè tenim el convenciment que encara que les defenséssim una a una amb la màxima contundència i vehemència possible, amb la màxima argumentació teòrica i pràctica possible, cap vot de la cambra variaria el seu posicionament.

Gràcies, senyor president, senyores i senyores diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Portabella. El Grup Popular té diverses esmenes a aquest bloc temàtic; per defensar-les, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, a diferència de l'il·lustre diputat que m'ha precedit, el senyor Jordi Portabella, jo intentaré defensar cadascuna de les esmenes, de les vint-i-una esmenes que hem presentat als diferents articles que ara fan referència a l'Agència Catalana de l'Aigua, i espero convèncer no solament el Grup de la majoria mitjançant algunes votacions, suposo, de forma..., directament i d'altres amb transaccionals, sinó també la resta de grups de la cambra.

Com deia, vint-i-una esmenes que fan referència als articles del 15 al 21 del Dictamen de la Comissió, que dividiré en diferents aspectes. Divisió, però, que abans he d'entrar..., i tinc l'obligació de referir-m'hi, encara que s'ha fet un acord sobre alguns aspectes del Consell

Consultiu a què després farem referència, però donat que hi ha esmenes, les números 51 i 56, concretament, que poden fer referència, o creiem nosaltres, el Grup Popular, que fan referència als articles 17.3, segon incís, i a l'article 18, que diu el Consell Consultiu que el seu text no s'adequa a l'ordre constitucional i estatutari, passaria a defensar aquestes dues esmenes. Queda clar, des del nostre punt de vista, que l'esmena número 51 recull el mandat que l'Agència Catalana de l'Aigua està sotmesa al règim general de l'Administració pública i d'acord amb l'article 1.3 de la Llei de contractes de les administracions públiques, i que l'esmena número 56 resol la inseguretat en establir que l'Agència es regeix pel dret laboral, llevat de les places que en relació amb la naturalesa de llur contingut queden reservades a funcionaris públics.

Defensades aquestes dues esmenes, també em voldria centrar, des del Grup Popular, en la visió que des del nostre Grup tenim del que hauria de ser i el que creiem que ha de ser el gran cicle i únic cicle de l'aigua a Catalunya. Hi ha hagut entre tres i quatre avantprojectes durant aquesta legislatura presentats als grups parlamentaris; hi ha hagut reunions, hi ha hagut discussions, hi ha hagut fins i tot, m'atreiria a dir, alguns articles i alguns textos contradictoris; hi ha hagut presentacions davant els mitjans de comunicació per part de dos consellers, dient que ja s'havia trobat la solució, que ja s'havia arribat a un gran acord, que ja tenien l'últim avantprojecte per presentar el Projecte de Llei, finalment, al Parlament. Però, a la vegada, no s'arriba a un consens, a la vegada hi ha manifestacions importants a la ciutat de Barcelona sobre el rebut i sobre la guerra de l'aigua, a la vegada se'ns diu en algun text que els pàgoses han de pagar, després que no han de pagar, però que ara ho han de fer les explotacions ramaderes, etcètera. Senyors del Govern, ja ho varem dir en el que va ser el primer debat, el debat dels pressupostos, i no d'aquesta Llei d'acompanyament, que aquest no és, que aquest no era el millor procediment, i creiem que no és el millor procediment per al tema de l'Agència Catalana de l'Aigua, sinó, com s'ha dit abans, el millor era portar una llei parlant de tot el cicle de l'aigua.

Ara bé, tenim l'Agència Catalana de l'Aigua en aquesta Llei d'acompanyament, i creiem nosaltres que és una necessitat urgent plantejar el cicle de l'aigua a Catalunya, una necessitat d'englobar tantes juntes, tant endeutament, tant dèficit d'aquestes, tanta burocràcia i tantes competències disseminades dins la Generalitat de Catalunya pel que fa referència a temes d'aigua. Una necessitat d'optimitzar recursos, una necessitat perquè en un futur proper els usuaris, tots plegats, en definitiva, no tinguin un greuge provocat per vostès, senyors del Govern, que ens han portat, segons estudis recents publicats en mitjans de comunicació de Catalunya, a tindre un dels preus per metre cúbic més car de tot l'Estat espanyol quan fem tota la suma; un estudi que ens parla de fins a 317 pessetes per metre cúbic, quan la mitjana de l'Estat espanyol són 229 pessetes per metre cúbic.

Com és una necessitat la definició clara de competències de les conques, definició que, a més, ja ha fet una sentència el Tribunal constitucional, la 15/1996, que va

interpretar les delimitacions de competències en matèries d'aigua. I aquí agruparia les esmenes 44, 45, 46 i 47, deixant clar i fent referència a l'article 149.1.22 de la Constitució espanyola, que estableix que correspon a l'Estat la legislació i l'ordenació dels recursos i aprofitaments hidràulics quan les aigües discorren per més d'una comunitat autònoma; cas més clar: el riu i la conca de l'Ebre. Per nosaltres la redacció de l'actual text pot crear confusió, no són objectables les funcions que aquest article atribueix a l'Agència en les conques internes, però no es poden estendre les mateixes funcions..., almenys en la seva totalitat, que és el que es pot, d'alguna manera, llegir o es pot interpretar del redactat. I és per això que hem presentat aquest conjunt d'esmenes i que hem presentat també i hem signat una transaccional amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió per intentar definir millor tot el que és aquest aspecte.

Les esmenes números 40 i 41 tenen com a finalitat determinar el contingut del text de l'article pel que fa a la capacitat d'obrar i establir que l'activitat de l'Agència s'ajusta al dret privat amb caràcter general. L'esmena número 48 pretén que amb la supressió d'aquesta lletra no es modifiqui, per part del Govern de forma unilateral, les funcions de l'Agència, d'una Agència que, com abans deia, ha de comptar o hauria de comptar amb un consens més important del que avui tindrà, i d'unes funcions que s'estableixen per llei i així preservar que s'hagin de modificar també per llei. L'esmena número 49, que té un cert lligam amb els temes competencials a què abans he fet referència, pretén que l'Agència ha de ser informada amb caràcter previ de les actuacions de les diferents administracions públiques en el domini públic hidràulic de les conques hidrogràfiques internes. Amb aquesta informació creiem nosaltres que queda garantit que la Generalitat té coneixement d'aquestes actuacions, tal com estableix la legislació vigent, i no és necessari incloure el caràcter preceptiu d'aquestes actuacions.

L'esmena 52 pretén que hi hagi la possibilitat de recórrer contra els actes administratius dictats pel Consell de Direcció davant el conseller i es pugui evitar de recórrer a la via jurisdiccional.

L'esmena número 54 –i aquesta també ha estat transaccionada–, té la finalitat que el conseller tingui la competència per sancionar les infraccions greus de quantia elevada, per tal de mantenir la proporcionalitat i la potestat sancionadora.

L'esmena número 58 té l'objecte de garantir la selecció del personal i que aquest es faci amb els principis de mèrit i capacitat que exigeix la legislació vigent.

L'esmena número 63, de caràcter intern de l'organització de l'Agència Catalana de l'Aigua, pretén que el Consell d'Administració, òrgan en què han de participar representants de les diferents administracions públiques, tingui el coneixement previ de la proposta de nomenament del director o directora de l'Agència, i que a la vegada sigui escoltat pel conseller abans del seu nomenament per part del Govern.

Les esmenes números 70 i 71, de marcat caràcter econòmic, volen que se separin els recursos econòmics

de l'Agència pels ingressos obtinguts en l'exercici de les seves activitats i pel producte de les sancions, ja que no es pot incloure en l'activitat de l'Agència el que és la seva potestat sancionadora.

Per últim, defensaria un bloc d'esmenes: les números 42, 53, 60, 66 i 67. Tots els grups de la cambra, sense excepció, ens felicitem, ens congratulem que la Generalitat de Catalunya –i tots ho hem dit en més d'una ocasió– hagi estat pionera en alguns aspectes mediambientals dins de l'Estat espanyol. L'actual Govern de l'Estat va crear un Ministeri de Medi Ambient. Avui, a les portes del segle XXI, és una necessitat tindre instruments, legislació, capacitat, lleis i política mediambiental.

El Departament de Medi Ambient de la Generalitat de Catalunya ha entrat en la fase –no acabada, però sí en una fase final, en una fase que ja hi veiem la llum final– del que són les actuacions en el sanejament de les nostres aigües dins el conjunt de Catalunya. Però es veu el final, i si ara veiem el final i no hi adscriuim, dins d'aquest Departament de Medi Ambient, l'Agència Catalana de l'Aigua, el cicle integrat de l'aigua, dins d'aquest Departament, li traïem un dels objectius clars: tractar de forma única, integrada, l'aigua, però, a la vegada, separar-ho del que ha de ser un tractament integrat –i tal com preveu la mateixa Llei aprovada en aquest Parlament– sobre la intervenció integral ambiental, és a dir, que es tractin l'aigua, l'aire i el sòl. I no solament l'aigua, en el futur, en un futur proper, des del Grup Popular, esperem també poder-los donar altres atribucions, a aquest Departament de Medi Ambient, com és el tema –que no s'ha gestionat, per part d'un altre Departament, creiem, prou bé– dels boscos i del medi natural.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Acabo, senyor president, demanant lo vot favorable de la cambra al conjunt de les nostres esmenes presentades a aquest bloc, amb el desig que el Grup Popular aporti o hagi aportat, amb aquestes esmenes, que es puguin millorar els recursos.

I acabo, també, com deia, senyor president, dient el que es diu en molts indrets de Catalunya, i dirigint-me al Govern: «quan es discuteix d'aigua, en molts indrets de Catalunya, és tant o més perillós que parlar del vi o beure vi», amb la qual cosa espero, des del Grup Popular, esperem que no els pugui l'aigua al cap, senyors dels Govern, i que es puguin tirar endavant les esmenes que hem presentat, les transaccions que hem signat conjuntament, i esperant i desitjant que en un futur proper hi hagi una realitat en el cicle de l'aigua.

Gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Mixt té la paraula la diputada senyora Maria Olivares.

La Sra. Olivares i Usac

Si em permet, senyor president, defensaré l'esmena 57, a l'article 15...

7382

El president

I la 211, del bloc 11.

La Sra. Olivares i Usac

Exacte.

El president

Moltes gràcies. Endavant.

La Sra. Olivares i Usac

Gràcies..., donat que fan referència totes dues al mateix tema. Donant ja per suposada l'aprovació de la Llei de la creació de l'Agència Catalana de l'Aigua –hi estiguem o no hi estiguem d'acord, donem per suposat que s'aprovarà–, hem fet una esmena d'addició a l'apartat 4 de l'article 15 que fa referència a la selecció de personal, que, llevat el personal directiu, mitjançant publicitat, la selecció es faci segons capacitats i mèrits. La disposició transitòria de modificació –que també fa referència al personal laboral i funcionaris–, en relació amb la data d'entrada en vigor d'aquesta Llei, que aquest personal pugui optar a integrar-se en l'Agència Catalana de l'Aigua com a personal laboral, respectant antiguitat i resta, en cas d'excedència voluntària, per a incompatibilitats segons normativa vigent, pugui mantenir la seva condició de funcionari i, en el cas de ser llocs a extingir, que ho facin en el moment que obtinguin una plaça amb caràcter definitiu i que el personal laboral que tingui la condició de fix pugui optar per la incorporació voluntària, i els que tinguin condició temporal s'hagin d'incorporar a l'Agència, segons l'article 44 de l'Estatut dels Treballadors, i també els funcionaris.

I, per últim, que les condicions de treball del personal de l'Agència Catalana de l'Aigua es regulessin per les mateixes condicions generals del vigent conveni únic del personal laboral de la Generalitat.

Gràcies.

El president

Per a un torn en contra té la paraula el diputat senyor Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Moltes gràcies, senyor president. De fet, gairebé diria que, rient, rient, hem fet el bloc tercer i el vuitè, perquè tothom ha parlat del rebut de l'aigua. Per tant, si no hi hagués inconvenient, també faria el torn en contra de les esmenes al bloc vuitè i, per tant, ja eliminaríem de debat dos blocs.

Anem pel primer, que és el més extens. El tercer bloc, el de l'Agència Catalana de l'Aigua. Com he comentat en el debat de totalitat, la creació d'aquest organisme a través de la Llei d'acompanyament havia suscitat, havia concitat passions intenses en un sentit negatiu. Com ja he explicat –i he llegit el que diu el Dictamen del Consell Consultiu–, aquesta tècnica és perfectament vàlida. També és vàlid –i ho ha fet el senyor Boada, crec– no escoltar-me i, per tant, si hagués escoltat la

lectura del Dictamen del Consell Consultiu sabria que és perfectament vàlida aquesta mecànica.

El senyor Nadal; el senyor Nadal, força més subtil –el coneixem de fa molts anys–, ha fet una pinzellada sobre aquest tema perquè veu que no és objectable, i aleshores ha fet una cosa, que jo li agraeixo, que és explicar la visió del seu Grup sobre el contingut de la Llei d'administració hidràulica, i dir: «Nosaltres entenem, no per motius de constitucionalitat o no, que és un tema sectorial, l'Agència Catalana de l'Aigua, i s'hauria de posar allà». És un criteri que, evidentment, el Govern no comparteix, i nosaltres no..., però, hi insisteixo, l'hi agraeixo perquè sabem quin és el seu propòsit de capteniment de cara a aquesta Llei d'administració hidràulica, que no escaparà al senyor Nadal que, precisament en comissió, i a instàncies del Grup Parlamentari Popular, vam transaccionar un text que obliga a això. Per tant, senyor Nadal, tingui una mica de paciència, i en el termini de sis mesos –que va ser el pacte transaccional que vam fer amb el Grup Popular... (*Remor de veus.*)

El president

Guardin silenci, si us plau!

El Sr. Escudé i Pladellorens

...el Govern haurà de presentar –aquest Govern, que serà el mateix que hi haurà d'aquí a sis mesos– aquest Projecte de Llei. (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Ho repeteixo: guardin silenci!

El Sr. Escudé i Pladellorens

La resta d'esmenes del Grup Socialista és de supressió de tot. En aquesta línia no hi podem entrar. El Grup d'Iniciativa per Catalunya, ja ho he dit... El Grup d'Esquerra Republicana ha tingut una sobtada crisi de confiança en la seva capacitat de convenciment, i el senyor Portabella les ha donat per defensades, perquè ha dit que no hi ha res a fer.

Bé, quant al Grup d'Iniciativa per Catalunya i al Grup d'Esquerra Republicana, ja en ponència i en comissió vaig oferir una transacció; el Grup d'Iniciativa per Catalunya, perfectament vàlid, ha retirat les esmenes corresponents i, per tant, ja no té objecte fer la transacció. Aleshores, jo, el que demanaria –que no se n'ha dit res– al senyor Portabella, és si, de les corresponents esmenes del Grup d'Esquerra Republicana, acceptaria la transacció o no. Si acceptés la transacció, nosaltres, òbviament, votaríem a favor d'aquesta transacció i, si no l'acceptés, com a esmena de modificació, no hi estaríem d'acord.

Quant al Grup Mixt, hi ha l'esmena sobre el personal, que hi estarem d'acord, senyora Olivares, però és que hi ha una esmena que ens sembla més ben redactada, del Grup Popular, que ve a dir el mateix, però d'una forma que a nosaltres ens sembla més entenedora, i per això no donem suport a l'esmena del Grup Mixt, sí a l'esmena del Grup Popular.

Punt 1

Ja per acabar, doncs, em referiré al Grup Popular. Anuncio que el nostre Grup –com ja explicava el senyor Fabregat–, bé directament les esmenes que ell ha dit i que ja hem fet arribar a la presidència, bé per les transaccions, nosaltres hi donarem suport, i per tant, doncs, hi votarem afirmativament, amb dues remarques, senyor president, si m'ho permet: prèviament, jo li he fet arribat a vostè les transaccions d'aquest article; hi ha una transacció que en el meu text apareix global a una sèrie d'esmenes del Grup Popular i, en canvi, el que ha entrat formalment com a proposta dels grups és repetir el mateix text, que és la qüestió de deslegalitzar l'assignació al Departament de Medi Ambient en el sentit de dir que serà dependent del Departament que sigui competent en matèries de medi ambient, i això que en el text inicial que li he fet arribat és un sol text, aquí apareixerà desglossat i repetit en cada una d'aquestes esmenes.

I per acabar, doncs, dir que, compartint el que deia el senyor Pibernat..., perdó, el senyor Fabregat, hi ha les esmenes del Grup Popular, números 51 i 56, a les quals nosaltres no donàvem suport, però que a resultes del Dictamen del Consell Consultiu entenem que soluciona la qüestió d'inconstitucionalitat tal com la presenta el Consell Consultiu pel que fa a l'article 17 i a l'article 18.

Per tant, nosaltres votarem ara favorablement aquesta matèria i, en tot cas, quan arribi el debat de les esmenes subsegüents al Dictamen direm que nosaltres no intervenim en aquest tema perquè creiem que ja ha quedat solucionat, ja des d'ara, amb les esmenes del Grup Popular.

Per tant, en definitiva, saber si el Grup d'Esquerra Republicana accepta la transacció, que es llegeixin –suposo– les esmenes transaccionades amb el Grup Popular, si és que creu que és convenient i votaríem en aquest sentit.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Primera pregunta al Grup d'Esquerra Republicana sobre la transacció a les seves esmenes 62 i 64, si s'accepta o no s'accepta.

El Sr. Bargalló i Valls

Sí, senyor president. Són acceptades.

El president

Molt bé. L'esmena..., secretari, s'ha de llegir aquesta esmena transaccional. *(Pausa.)*

El secretari segon

Esmena transaccional en relació amb les esmenes números 42, 53, 60, 66 i 67. Substituir en tots els textos afectats l'expressió: «el conseller del Departament de Medi Ambient» per l'expressió «el conseller competent en les matèries de medi ambient».

El president

Alguna petició de les transaccionals 44, 45, 46 i 47, 48, 52, 54...

El secretari segon

Esmena transaccional amb les esmenes 44, 45, 46 i 47, del Grup Popular, de modificació de l'article 16. «L'Agència, com a administració hidràulica de Catalunya, és l'autoritat que exerceix les competències de la Generalitat d'acord amb el Decret legislatiu 1/1988, del 28 de gener, i altra normativa de desenvolupament i complementària. Correspon a l'Agència, entre d'altres, les funcions següents:

»a) En l'àmbit de les conques internes de Catalunya, l'elaboració, el seguiment i la revisió dels plans, programes i projectes hidrològics; l'administració i control dels aprofitaments hidràulics i dels aspectes qualitatius i quantitatius de les aigües i del domini públic hidràulic en general, inclòs l'atorgament de les autoritzacions i concessions.

»b) En relació amb les parts del territori que corresponen a conques hidrogràfiques compartides amb altres comunitats autònomes, administrar i controlar els aprofitaments hidràulics, exercir la funció executiva de policia del domini públic hidràulic i tramitar els expedients que es refereixen a aquest, llevat de l'atorgament de concessions d'aigua.»

Esmena transaccional a l'esmena número 48, de supressió de la lletra o del punt 2 de l'article 16.

Esmena transaccional a l'esmena número 52, del Grup Popular, de modificació del punt 4 de l'article 17, que, de fet, ja ha estat llegida: «Els actes administratius dictats pel consell de direcció i pel director de l'Agència poden ser objecte de recurs ordinari davant el conseller o consellera del Departament competent en matèria de medi ambient. Els produïts en matèria tributària són recorribles en via economicoadministrativa, previ el control jurisdiccional.»

L'esmena transaccional de l'esmena número 54, del Grup Popular, de modificació del punt 7 de l'article 17: «la de greus, el director de l'Agència, sempre que no excedeixi el 50% l'import màxim de la sanció o el conseller o consellera del Departament competent en matèria de medi ambient, i les de les molt greus, el Govern de la Generalitat.»

Esmena transaccional a l'esmena número 42, de modificació del punt 3 de l'article 15; ja ha estat llegida en la primera lectura.

La del número 53 també, la del número 60 també i la del número 67 també; tot fa referència al «conseller competent en matèries de medi ambient».

El president

Moltes gràcies. Procediríem a les votacions del conjunt d'aquestes esmenes.

Hi ha una petició de votació separada que m'ha formulat... *(Pausa.)*

7384

Hi ha unes transaccionals d'Esquerra. Endavant! Amb la 62 i la 64.

El secretari segon

Sí. Addició a l'article 19.7: «Escollits d'entre les organitzacions i les associacions més representatives de llurs interessos.» I, finalment, amb la 64, addició a l'article 19.11, exactament igual: «Escollits d'entre les organitzacions i les associacions més representatives de llurs interessos.»

El president

Moltes gràcies.

Hi ha una petició de votacions separades, per part del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, a la qual jo donaré compliment.

Iniciem les votacions, que són diverses.

Votarem, en primer lloc, les iniciatives del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, o sia, les esmenes 36, 61 i 65.

És així? Perdó? Com? És que m'han demanat votació separada de les esmenes del Grup Socialista.

Iniciem la votació d'aquestes esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 40 vots a favor, 70 en contra i 10 abstencions.

A continuació, votariem totes les esmenes del Grup Socialista i les esmenes 38 i 72 del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. És així?

El Sr. Novella i Izquierdo

Senyor president, aquí inclouríem també la 73 d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El president

És que no existeix.

El Sr. Novella i Izquierdo

38, 72 i 73 d'Esquerra.

El president

La 73 no existeix.

El Sr. Novella i Izquierdo

Perdó, doncs.

El president

Molt bé. Per tant, votem totes les esmenes del Grup Socialista i les esmenes 38 i 72 del Grup d'Esquerra Republicana.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 50 vots a favor, 70 en contra i cap abstenció.

Votariem a continuació les esmenes transaccionades del Grup d'Esquerra Republicana números 62 i 64.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut aprovades per 82 vots a favor, cap en contra i 37 abstencions.

Votariem a continuació les esmenes del Grup Popular. En un bloc, totes les esmenes del Grup Popular i les transaccionades, que han sigut les que he dit abans.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut aprovades per 70 vots a favor, 1 en contra i 49 abstencions.

I votariem a continuació l'esmena 57 del Grup Mixt.

Iniciem la votació.

Aquesta esmena ha estat refusada per 12 vots a favor, 70 en contra i 38 abstencions.

Passem, a continuació, a votació el bloc de contractes. Per presentar les seves esmenes, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Boada. *(Veus de fons.)*

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, pujo a la tribuna per a defensar, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, vuit esmenes relacionades amb mesures sobre contractació administrativa i modificació d'un seguit de lleis que, a continuació, enunciaré.

L'esmena número 75, del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, fa referència a l'autorització que es demana al Govern quan s'hagi d'autoritzar una contractació administrativa superior a 2.000 milions. El nostre Grup voldria que fos a partir de 1.000 milions. És una esmena, d'altra banda, ja tradicional del nostre Grup.

I l'esmena número 77...

El president

Facin el favor de guardar silenci, si us plau!

El Sr. Novella i Izquierdo

Dèiem que l'esmena número 77 fa referència a un nou article, 22 bis, en el qual es demana que l'Administració de la Generalitat no efectui contractes amb empreses sancionades per incompliment de la legalitat vigent en matèria de salut i seguretat laboral. Aquest és un tema de què, a Catalunya, tenim força problemes. El nostre Grup Parlamentari ha denunciat en nombroses ocasions l'incompliment de la llei de riscos laborals, l'incompliment del pla d'actuació, i, tot i que aquí es va aprovar una moció, en aquest Parlament, a iniciativa del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, considerem que seria bo, com s'ha fet en altres àmbits legislatius, que s'aprovés que aquelles empreses que no compleixen la llei de riscos laborals i que, per tant, són sancionades no poguessin efectuar contractes amb l'Administració de la Generalitat. Tindríem un interès especial a saber les raons del Grup de la majoria.

A l'altre seguit d'esmenes, senyores diputades, senyors diputats, entrem en el que aquí hem denominat la llei «calaix de sastre», és a dir, es modifiquen quatre lleis de la Generalitat fetes pel Parlament de Catalunya: Llei del patrimoni de la Generalitat, Llei de l'empresa pública catalana i Llei sobre l'Institut Català de Finances.

El nostre Grup va fer esmenes de supressió en alguns casos perquè entenem que aquest procediment legislatiu de les lleis «òmnibus» o de les lleis «calaix de sastre» no és el més adequat per modificar aspectes importants de la legislació de l'organització administrativa de la Generalitat de Catalunya.

És un exemple clar d'aquests articles que poden incórrer en confusió –per tant, en incertesa.

En primer lloc, les esmenes 78, 79, 81 i 82 es refereixen a la modificació de la Llei 11 del 81, de patrimoni de la Generalitat. En quin sentit? Doncs, en el sentit que es poden adscriure a empreses públiques o societats públiques béns i capital immobiliari per part de la Generalitat. El nostre Grup entén que això ha de ser una competència exclusiva de la Generalitat i que, en tot cas, tant l'adquisició com l'adscripció hauria de fer-se a través d'una llei específica.

L'esmena 83 fa referència a la modificació de la Llei 4/85, de l'empresa pública catalana, en l'article 35. I aquí ens trobem amb una llei que s'utilitza –aquesta llei «calaix»– per treure competències al Parlament, és a dir, per sostreure possibilitats de control per part d'aquesta cambra sobre actuacions de l'Administració pública. És una de les característiques que tenen aquestes lleis d'acompanyament: sostreure controls als Parlaments sobre les administracions públiques; és característic d'aquesta i de quasi totes les lleis d'acompanyament. Vostès què diuen? Doncs, mirin: quan la variació de capital de les empreses públiques o empreses mercantils amb propietat majoritària de la Generalitat, abans, s'havia de fer i aprovar per una llei del Parlament, ara es pot aprovar pel Govern de la Generalitat. Doncs, mirin: nosaltres, a aquesta actuació, li diem que no, i vol dir que això s'hauria de fer per una llei del Parlament, com estava establert, i, en tot cas, si vostès volguessin plantejar-ho, com sempre, haurien de fer una llei específica. És a dir: aquí trobem una exemple clar de l'aplicació d'aquestes lleis per sostreure a les cambres el control que han de fer i, en canvi, poder-ho fer des de l'Executiu. És un exemple molt clar –de manual– sobre aquestes qüestions.

Tindríem, després, l'esmena 86, del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, que fa referència a la modificació de la Llei –del 85– de l'Institut Català de Finances, en el seu article número 1. Bé, doncs, ens trobem, també, en una situació semblant. Aquí, l'únic que es fa és canviar les característiques de l'Institut Català de Finances: de ser una entitat autònoma de tipus financer a ser una entitat de dret públic ajustada a normes de dret mercantil, civil i laboral.

Al nostre entendre, el que vostès estan fent des de fa un cert temps –i això ho certifica– és sempre el mateix: totes aquelles entitats, empreses o organismes que tenien fins ara, o que es regien pel dret públic, vostès les estan convertint, parcialment o completament, en una

submissió al dret mercantil, civil o laboral. En definitiva, les treuen del dret públic i les posen al dret civil, mercantil i laboral. Nosaltres entenem que vostès estan fent un canvi de sostreure competències a aquest Parlament i que vostès estan fent un canvi cap a la privatització. És un seguit de qüestions de què, a l'abast, es pot parlar –aquesta n'és una altra mostra–, i, naturalment, es fa amb una llei «calaix» que no permet una discussió àmplia en aquest Parlament, la qual cosa requeria, doncs, veure el nou enfocament de l'Institut Català de Finances. Perquè mirin: això –i aprofito que hi ha aquí el conseller d'Economia–, ja ho hem parlat moltes vegades. Nosaltres creiem que l'Institut Català de Finances no fa el paper que, a Catalunya, hauria de fer. Fa poc, fa poc; volem més i voldríem definir, realment, què és l'Institut Català de Finances. Si mirem el que presta, si mirem el que avala, és molt petita la seva incidència a l'economia catalana. Presentin vostès una llei que permeti que l'Institut actuï de banc públic en allò que sigui possible, legalment, de la Generalitat de Catalunya. Pensem que podria fer un bon servei al país, a l'estructura productiva del país i que aquesta és la reforma que queda pendent de l'Institut. El canvi, a menor control parlamentari i menor control públic, ens sembla que no és el camí correcte; estem a l'espera, doncs, que algun dia vostès poguessin anunciar aquesta qüestió. La brevetat de la legislatura, potser ho impedirà, però animaríem el Grup de la majoria que així ho faci.

Naturalment, aquest canvi d'entitat autònoma sotmesa al dret públic per una sèrie de qüestions ajustades al dret mercantil, civil i laboral, presentat d'aquesta manera, nosaltres no podem aprovar-lo i, per això, presentem aquesta esmena.

Moltes gràcies, senyors diputats i senyores diputades.

El president

Moltes gràcies.

Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Escudé, senyor conseller, per defensar les esmenes 76, 80, 85 i 87, que són les que el nostre Grup té en aquest apartat.

En realitat, diríem, l'esmena 76 i l'esmena 80..., es tracta de dues esmenes més de tipus tècnic, segurament, que no pas de contingut polític, i, en aquest sentit, també vull esmentar-ho.

En l'esmena 76, nosaltres entenem que, quan hi hagi una adjudicació que comporti una plurianualitat, és a dir, una adjudicació que no s'executi en el mateix any i que, per tant, comporti compromisos de futur, aquesta adjudicació, no la pot fer un conseller, sinó que correspon fer-la al Govern en la seva totalitat. Deixar en mans d'un únic conseller el compromís que pugui vincular activitats econòmiques d'anys futurs ens sembla que és un risc que el Govern no hauria de prendre, que el Govern no pot prendre. Repeteixo que és un element

relativament tècnic, però, en qualsevol cas, sí que em sembla que el nivell de vinculació política amb relació a compromisos en exercicis futurs correspondria de prendre'l al Govern i no a un conseller, com a òrgan contractant en solitari.

La segona de les esmenes –la que porta el número 80– també és un tema, segurament, molt tècnic. En la regulació que vostès ens proposen es limita, es diu: escolti, el valor de les càrregues que tingui un immoble en el moment de la seva adquisició mai podrà ser superior al seu valor pericial, al valor que a aquest immoble es doni per una forma pericial. Escolti, miri: d'acord. Però no diuen quin pot ser el valor d'adquisició. Ja estem d'acord que el valor, diguem-ne, pericial ha d'estar compensat amb relació a les càrregues, però no diuen quin és el valor d'adquisició. Per tant, per molt que diguin que les càrregues no poden ser superiors a un nivell determinat, si no concretem, si no limitem quin és el seu valor d'adquisició, evidentment, no estem fent una regulació adequada.

Anem per les altres dues que, segurament, tenen una mica més de contingut polític.

En l'esmena 85 els demanem que quan en virtut de la regulació de l'article..., 25, ha quedat ara, em sembla, en la nova Llei, en la nova ordenació de la Llei, es produeixi una variació en la participació del Govern en el capital d'alguna empresa, que se'ns n'informi al Parlament. Evidentment, entenem que pot entrar dintre de les competències del Govern produir aquestes alteracions, produir aquestes variacions, dins d'uns marges que la mateixa Llei regula, però, escolti, si més no, donem una mica d'informació a aquest Parlament, donem-li el caire que l'activitat parlamentària ha de tenir i, per tant, expliquem a aquesta cambra l'acció de Govern també des del punt de vista de la participació accionarial en determinades empreses o la seva disminució, i, si més no, doncs, en tot cas, que no es puguin donar situacions paradoxals, com les que s'hagin pogut donar durant aquest any 1998, que ens hem hagut d'assabentar pels diaris d'algun canvi d'aquests.

I l'esmena 87, que fa referència a l'article 26, que és en la que se'ns proposa la modificació de l'Institut Català de Finances, canviar el règim jurídic d'una entitat autònoma a una entitat de dret públic sotmesa al dret privat, la veritat és que, amb l'esmena en si mateixa, no sabríem què dir-los, perquè no sabem per què ho fan. Jo el convido, honorable conseller, a estar vostè aquí, pugi i expliqui'ns per què fan aquesta esmena, en què volen convertir l'Institut Català de Finances a partir d'aquesta esmena. No ens creiem que sigui un mer canvi jurídic. Suposem, volem suposar que darrere d'això hi ha un plantejament del futur de l'Institut Català de Finances, del paper que l'Institut Català de Finances ha de fer en el futur. I potser hi estem d'acord, perquè ho hem dit en algun altre moment, que desitjaríem que l'Institut Català de Finances tingués una activitat més participativa, que fos més protagonista de l'activitat econòmica en el nostre país, però, és clar, per saber si hem d'estar d'acord o no amb el que vostès volen amb aquesta esmena, hem de saber quina voluntat tenen, què és el que volen fer amb l'Institut Català de Finances. Quan vostè ha presentat la Llei, honorable conse-

ller, ha dit: «No, en la Llei també es preveu el canvi de l'Institut Català de Finances d'entitat autònoma comercial, industrial i financera a entitat pública sotmesa al dret privat.» Bé, sí, miri, molt bé; per fer què? Les coses no es fan perquè sí, han de tenir un objectiu. O en els volen amagar –cosa que no tindria massa sentit ni seria de massa rebut–, o no ho saben –la qual cosa seria bastant lamentable–, o ho saben i no ho volen dir. Escolti'm, jo el convido que faci que acabem amb aquest ocultisme i que ens expliquin què volen fer amb l'Institut Català de Finances.

Perquè, a més a més, l'Institut és una entitat delicada; delicada per la mateixa activitat que exerceix, que és una activitat financera i, per tant, subjecta a les malediccions, i tots sabem que les entitats financeres necessiten tindre bona fama i prestigi i una certa solvència no solament econòmica, sinó a més a més moral i de confiança. Per tant, seria bo que a l'Institut Català de Finances, aquesta solvència, la hi fòssim capaços de donar entre tots; per tant, que sabéssim que la hi podem donar. Però, a més a més, no la requereix per la seva funcionalitat, sinó segurament per la seva història. L'Institut Català de Finances ha tingut problemes en la seva història que tots desitgem i volem que no es tornin a repetir, però per a això també cal una actitud més participativa. Ens consta que el conseller, en algun dels elements clau de l'Institut Català de Finances, té aquesta actitud, perquè així ens ho ha manifestat –i no vull pas amagar-ho en aquesta cambra–, però sí que ens agradaria que l'acabés de tenir, que la completés i que en realitat ens expliqués què és el que volen fer amb l'Institut Català de Finances.

Per tant, mentre no ho sapiguem, ens hi haurem d'oposar, però, ho repeteixo, com he dit al començament, ens hi oposem per desconeixement, ens hi oposem perquè no sabem què volen fer, no perquè no hi estiguem d'acord, perquè, evidentment, el nostre acord o desacord, el manifestarem en el moment que coneguem aquests objectius, que coneguem aquestes finalitats.

Aquests són els objectius, senyor president, de les esmenes que el nostre Grup ha presentat en aquest apartat.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup d'Esquerra Republicana, i des de l'escó, el diputat senyor Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. De l'escó estant, si m'ho permet, i molt ràpidament, per defensar l'única esmena del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana en aquest bloc, en aquest apartat, que és una esmena que planteja la supressió de l'article 25 de la Llei d'acompanyament pel que fa a la modificació de la Llei de l'Estatut de l'empresa pública catalana, l'aplicació de la qual, en tot cas, d'aquesta modificació, com molt bé diu el text de l'articulat d'aquest apartat, implicaria o comportaria el fet que qualsevol variació del capital de les societats mercantils en les quals la Generalitat o qualsevol entitat a què es refereix aquesta Llei tenen una participació majoritària suposaria la possibilitat

que qualsevol modificació del seu capital o de la composició del seu capital per una simple aprovació del Govern, sense una intervenció posterior i, per tant, sense el control d'aquest Parlament, doncs, seria vàlida, amb la sola informació prèvia per part de la Direcció General del Patrimoni.

Ens sembla que és un procediment i un mètode que en més d'una ocasió ja ens hi hem referit, sobretot pel que fa a l'ofensiva privatitzadora que en aquests moments el Govern de la Generalitat ha dut a terme, una ofensiva privatitzadora que té l'element segurament més paradigmàtic en l'externalització del Centre Informàtic de la Generalitat, que segueix, si fa no fa, una operativa molt similar a la que pretén aquesta disposició i, per tant, amb un mandat que amb l'anterior Llei d'acompanyament es va donar al Govern perquè pogués fer precisament aquesta externalització, i, per tant, ens sembla que això implica, o és tant, o és el mateix, equival a sostreure a aquest Parlament les facultats de control. I, per tant, des d'aquest punt de vista, ens semblaria molt més oportú que el Govern hagués previst, amb qualsevol modificació, la necessitat d'informar el Parlament de Catalunya de les possibles o les dites variacions en el capital d'aquestes empreses públiques.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Gràcies, senyor president. Aquest quart bloc és un bloc en què ningú ha parlat de constitucionalitat, i em sembla que per raons òbvies, perquè, si hi ha alguna matèria que ningú pot discutir, que és pròpia d'una llei d'acompanyament, és precisament aquestes qüestions, perquè, en definitiva, deixant de banda l'article final, el de l'Institut Català de Finances, tots els altres redactats i textos de l'article 22 al 25 no fan més que recollir textos que fins ara, any darrere any, s'anaven incorporant a la Llei de pressupostos amb caràcter temporal, anual, i que ara el que es fa és incorporar-ho a través de la Llei d'acompanyament amb un text, en principi, de permanència en el temps. Per això, en l'esmena 75, parlar per enèsima vegada del canvi del límit dels 2.000 milions i posar 1.000 milions..., és un tema que hem discutit moltíssimes vegades en els debats de pressupostos.

El tema de l'esmena 76..., jo diria que aquí és un problema potser de comprensió, perquè aquí no es tracta de l'autorització de la despesa, sinó del contracte, i, per tant, em sembla que és convenient aquest text.

L'esmena 77, que ha defensat el senyor Novella..., entenem que no cal incloure-ho aquí, perquè ja existeix una disposició de caràcter bàsic, que és l'article 20 de la Llei 13/95, del 18 de maig, que en l'apartat d concretament recull aquesta clàusula d'impossibilitat o prohibició de contractació amb aquest tipus de persones, diguem-ne, totalment informals. Per tant, tampoc estariem d'acord a recollir-ho.

L'esmena 78..., que a les empreses públiques se'ls puguin adscriure béns immobles patrimonials, ens sembla que és correcte, està recollit a la Llei 4/85, del 29 de març, i el que es fa és incorporar-ho a la Llei de patrimoni per raons de coherència temàtica.

L'esmena 79 és exactament el mateix: està previst a l'article 7 del Decret 325/83, i entenem que s'ha d'incorporar a la Llei de patrimoni. (*Remor de veus.*)

El president

Prego que guardin silenci.

El Sr. Escudé i Pladellorens

A l'esmena 80, potser sí que és objectable, com deia el senyor Martí Carnicer, el text de l'apartat 2, però és que també és objectable l'addició que pretén el Grup Socialista. No veiem per què el valor d'adquisició no pugui condicionar tota una sèrie de coses, com demanen. (*Persisteix la remor de veus.*)

L'esmena 81 és el mateix. El mercat immobiliari, amb unes limitacions com té, ha de comportar la possibilitat que la Generalitat adquireixi una finca amb el pensament de fer-hi alguna cosa concreta, i és més operatiu...

El president

Prego que guardin silenci!

El Sr. Escudé i Pladellorens

...que es pugui comprar en una fase prèvia, i no esperar que ja estigui acabat un edifici, que després s'hauria de reformar.

Pel que fa a l'esmena 82, home, senyor Novella, aquesta em sembla lògica. Si s'adscriuen uns drets sobre un immoble a determinats organismes, és lògic que es prevegi que el cost de manteniment d'això, d'assegurances, reverteixi sobre aquest organisme que en té l'ús i la cessió que se li fa.

A l'esmena 83 és el mateix: la disposició addicional vint de la Llei de pressupostos de l'any 94, que s'ha anat prorrogant, aquí es recull amb caràcter més intemporal.

El mateix passa amb la 84, d'Esquerra Republicana: està continguda actualment en l'article 35..., però, aquest article 35 està recollit a la disposició addicional vintena de la Llei de pressupostos del 94, també. Per tant, no veiem que hi hagi inconvenient a estabilitzar-ho a través de la incorporació a la Llei d'acompanyament.

A l'esmena 85, això d'informar el Parlament, aquesta és una esmena clàssica; si jo portés barret, me'l trauria per saludar-la, perquè ens hem passat quinze anys en el debat de pressupostos sobre aquesta qüestió, una i una altra vegada, d'informar. Aleshores, jo dono per reproduït i remeto a l'hemeroteca del Parlament el que hem dit sempre: hi ha trenta mil..., no, trenta mil seria una exageració: hi ha una bona colla de mecanismes reglamentaris perquè es pugui conèixer la situació. En tot

7388

cas, és una matèria de gestió ordinària, i no entenem que s'hagi d'especificar d'aquesta manera.

I per acabar, senyor president, com deia, el que sí que no té relació amb aquest tema és l'article 26. Almenys a mi, senyor Martí Carnicer, a diferència de vostè, em sembla clar què és el que pretén aquest canvi, i, en definitiva, quan jo en vaig demanar aclariment, a la Conselleria d'Economia em van dir: «Home, és que considerem necessari establir un marc jurídic per a l'Institut Català de Finances que sigui al més anàleg que sigui possible a l'Institut de Crèdit Oficial, per tal d'aconseguir que l'Institut Català de Finances, que és una peça important en l'estimulació de l'economia catalana, pugui actuar com un veritable ens o entitat de crèdit de caràcter o de caire públic.»

Per tant, doncs, senyor president, en aquest bloc, nosaltres, per les argumentacions que he donat, votarem de forma negativa.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, iniciàrem les votacions. Demano als portaveus si es poden votar conjuntament les esmenes d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, del Grup Socialista i del Grup d'Esquerra Republicana. *(Pausa.)* Si és així, iniciarem la votació de totes les esmenes del quart bloc, de contractes.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 50 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Passem al bloc de subvencions. Per exposar les seves esmenes, té la paraula el diputat del Grup Socialista senyor Martí Carnicer.

(Remor de veus.)

El Sr. Carnicer i Vidal

Senyor president, senyores i senyors diputats...

El president

Silenci, si us plau! Prego que guardin silenci.

El Sr. Carnicer i Vidal

...per defensar les esmenes que el nostre Grup té en aquest apartat cinquè, que és destinat a les subvencions. *(Persisteix la remor de veus.)* Aquest és un apartat nou, en què hi ha un objectiu clar per part del Govern, que és de regular de forma definitiva i segurament, podríem dir, perdurable, o amb un intent de perdurabilitat, tot el tema...

El president

Ho repeteixo, guardin silenci! És en bé de tots que els demano el silenci. *(Pausa.)* Segueixi.

El Sr. Carnicer i Vidal

...tot allò relacionat amb el món de les subvencions. Valgui dir per endavant que l'esquema o la idea ens

semblen força correctes: regulem per una vegada les subvencions i estalviem-nos, per innecessari segurament, el debat anual de tot allò relacionat amb el món de les subvencions, com veníem fent fins ara amb cada una de les lleis de pressupostos.

Ara, ens tornem a trobar, una mica, amb l'esquema que hem repetit també des del nostre Grup en el moment de plantejar l'esmena de retorn i algunes de les intervencions que ens han precedit: és aquesta la forma adequada de fer-ho? És a través d'una llei d'acompanyament que hem de plantejar un dels temes complexos, sempre, en tot Govern, que és el tema de com s'han de donar les subvencions, de qui hi té dret, de qui no hi té dret, amb quines característiques s'han de fer aquestes subvencions? O hauria estat millor plantejar amb un articulat de llei de modificació de la Llei de finances públiques de Catalunya, igualment, que l'hauríem pogut discutir en un tràmit ordinari, amb més tranquil·litat, sense les presses d'una llei d'acompanyament del pressupost, i que hauria pogut, d'aquesta manera, regular-se segurament de forma més acurada?

Jo penso que, com en altres coses que s'han donat en el temps, segurament amb un nivell d'acord més important, més elevat del que fem avui. De nou, aquest és un exemple de la perillositat i de la forma no correcta de legislar de la qual ens parla el Consell Consultiu. Pot ser constitucional la regulació que vostès ens proposen, no ho neguem, però en tot cas és una forma –diríem– complexa, perquè això a què obligarà? Obligarà que d'aquí a no sé quants dies, no sé quants mesos haguem de presentar una proposta dient: «Escolti, facin un text refós de la Llei de finances públiques de Catalunya, perquè, si no, no sabrem on buscar les coses» i hauré d'anar una altra vegada a un text refós. En tot cas, hauria estat millor per seguretat jurídica, hauria estat millor per la conclusió del que pot ser una bona forma de legislar, com ja s'ha dit repetidament avui des d'aquesta tribuna, haver plantejat aquest tema amb una llei separada.

Amb tot, el que sí que hem plantejat és un conjunt d'esmenes, en el sentit que aquest és un tema en el qual el nostre Grup hi ha estat sempre molt interessat, en el qual hem presentat sempre un bon ventall d'esmenes i, per tant, malgrat aquesta disconformitat en la base, en la forma de fer-ho, ens ha semblat que havíem també de continuar deixant constància de quina era la nostra proposta.

Senyor president, li anuncio inicialment la retirada de l'esmena 88, perquè aquesta és una esmena que en virtut d'una modificació que hi va haver en Comissió ha deixat de tenir sentit.

En l'esmena 89, el que nosaltres diem és que certament que es posa en un pla molt subsidiari, però mai les subvencions es poden plantejar des del punt de vista del dret privat, per molt subsidiari que sigui el pla. Per tant, eliminem la referència que les subvencions es puguin donar, es puguin concedir en un plantejament de dret privat, ho hem d'eliminar. I a falta d'aquestes, les de dret privat. Escolti, hi ha d'haver normes de dret administratiu per regular les subvencions; no poden haver-hi normes privades, perquè les subvencions les dona

l'Administració i són per complir missions, tasques des de la mateixa Administració.

A l'esmena 91 plantejem la necessitat que les subvencions directes s'hagin de justificar i publicitar adequadament. A l'esmena 93 canviem una definició que ens ha semblat excessivament rocambolesca del que és un ens concedent; parlar de decrements patrimonials i tal en una llei d'aquest tipus, posar «subvencions» ens ha semblat una passada i hem buscat, ens sembla, una definició molt més senzilla.

En l'esmena 94..., aquesta, creiem que té una certa importància. Vejam, en l'article que ara deu ser el 92.2, dintre de l'article 28, que és el galimaties aquest, es planteja què és el que han d'incloure les bases de les subvencions. Escolti, no hi ha els criteris de selecció? És lògic que en unes bases de subvencions no sigui obligatori especificar quins són els criteris de selecció? O és que això és per poder donar després les subvencions a qui ens convingui? S'entén que no són les nominals, s'entén que no són les directes, que són aquelles subvencions –no masses– que vostès convoquen amb un caràcter més públic i més obert, i no hi ha les bases, en les bases els criteris de selecció no són element obligatori. Ens sembla que aquesta l'haurien de votar, però per coherència i per un sentit de la justícia molt elemental, que és que quan un es presenta a una subvenció o a qualsevol concurs ha de saber amb quin criteri se'l jutjarà. Si no sabem les normes amb què se'l jutjarà no podem creure en la justícia de la resolució.

En l'esmena 97 –aquesta és una clàssica–, entenem que hi ha un element coactiu per les discrepàncies que puguin produir-se entre l'Administració de la Generalitat i altres administracions. Jo els puc explicar de casos d'ajuntaments als quals se'ls han denegat subvencions perquè hi havia una discrepància sobre un determinat tribut, que l'Administració de la Generalitat deia que s'havia de pagar, l'ajuntament deia que no i el tenia recorregut, i perquè havia recorregut l'impost no li han donat, li han denegat una subvenció. Si ho vol, després li puc explicar circumstàncies que es donen amb aquest tipus.

A l'esmena 103, a l'esmena 103 vostès diuen: «Escolti, quan faci sis mesos, han d'actualitzar totes les dades.» O sigui, convoquen unes subvencions, triguen més de sis mesos a donar-les, i llavors els que ho han demanat han d'actualitzar les dades. Escolti, si el retard en la resolució de la convocatòria no és culpa de l'ens que ho ha demanat, sinó que és culpa de la mateixa Generalitat, qui s'ha de preocupar de l'actualització és el mateix Govern; no pot remetre a tercers les conseqüències dels actes –diríem– d'ineficàcia del Govern de la Generalitat.

En les esmenes 106 i 107 es parla d'una modalitat que apareix aquí com a nova. Diu: «Es poden fer subvencions per acords.» Escolti, molt rar, això; les subvencions són subvencions a partir d'una convocatòria. Què vol dir les subvencions per acord? Que ens assegurem i discutirem amb vostè quant em dona de subvenció? O la 107, que diu que es poden fer, a més a més, a instància de part, és a dir que no hi hagi previstes subvencions i que un senyor es presenti i digui: «No, jo vull que em

doni una subvenció. –Ah, doncs, miri, com que és molt maco la hi donarem.» No ho sé, vostès sabran què és el que proposen amb aquest tipus de regulacions.

Vaig una mica de pressa, però no les citaré totes, perquè algunes són recurrents, però a l'esmena 113 parlem d'informació, de la necessitat d'informació al Parlament. A l'esmena 114 tornem a parlar de la necessitat de publicitar totes les subvencions, fins i tot les nominatives. A l'esmena 116 parlem de la informació als ajuntaments sobre les subvencions.

A l'esmena 117 vostès ja porten els mecanismes al sùmmum de la perfecció. Hem denunciat en aquesta cambra, des de fa ja uns quants dies, que un sistema nou de donar subvencions és dir-li a una entitat: «Escolti, jo no li puc donar la subvenció, però vagi a l'Institut Català de Finances o a l'Institut Català de Crèdit Agrari, que li donaran un crèdit, que jo ja els diré que li donin un crèdit, i vostè no pagui, que ja el tornaré jo.» Bé, aquí el que fan és dir: «Bé, a més a més d'això, ja possibilito que no cal ni que els doni les quantitats que jo puc pagar...», el Govern podrà pagar directament a l'Institut Català de Finances i a l'Institut Català de Crèdit Agrari la consignació d'una subvenció que ha donat a un tercer però que aquest tercer ha anat a demanar un crèdit a aquests instituts. Ja estem tancant el cercle de la bola i de l'enfosquiment i de l'ocultació de les subvencions del Govern, perquè si ara ja costa saber-ho, quan això circuli a través de tercers i a través d'altres instituts encara costarà més.

A l'esmena 121 el que els proposem és que amb aquelles entitats –sobretot en el món dels serveis socials– que tenen unes subvencions anuals més o menys repetitives, que canviem el sistema; és a dir, si les subvencions són repetitives i es donen un any rere altre, canviem-les per concerts.

I a l'esmena 122 –i amb aquesta acabaria, tot i que, senyor president, també la 224 s'havia d'haver inclòs en aquest bloc, però la dono per defensada–, a l'esmena 122 el que els demanem és que quan es retardin en les subvencions que també paguin interessos de demora, perquè en tot cas sí que hi ha entitats que amb les subvencions que vostès diuen que els donaran en el futur s'entrapen, tiren endavant amb obres, es mouen a fer objectius, a fer treballs, i després es troben que vostès no els la donen o que triguen bastant més del que els havien promès. Si aquest és el cas, i aquestes entitats necessiten aquest finançament, i per fer front als seus compromisos en relació amb tercers –acabo, senyor president–, han de recórrer a necessitats financeres, vostès també tenen l'obligació de pagar-los les despeses que això origina.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Novella.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president. Amb aquesta veritable maratí de fi de trimestre a què estem avui assistint

al Parlament i una mica, per tant, amb el cansament que em sembla que ens ha fet a tots els diputats una llei molt genèrica, com és la d'acompanyament, pujo a la tribuna a parlar del tema de les subvencions, i concretament de tota una sèrie de mesures que es proposen per modificar el Decret legislatiu 9/94, del 13 de juliol, per què s'aprova el text refós de la Llei de finances públiques de Catalunya. I deia la introducció..., perquè a nosaltres ens hauria agradat —ens hauria agradat: a treballar sempre hi estem disposats—, ens hauria agradat discutir una llei com haurien d'haver-la fet, i és amb referència a aquest fet que anava la meua intervenció. És a dir, nosaltres volíem discutir aquest tema estudiant la Llei de finances públiques de Catalunya i discutint-ho en la seva especificitat. Senyor representant de la majoria, amb *tempus* i amb forma i amb aprofundiment possible; ara és realment difícil, ens ho posen molt difícil, molt complicat. D'aquí venia la meua queixa, no d'una altra qüestió. Mirin, vostès ens presenten aquí una sèrie de modificacions respecte a les subvencions i nosaltres hem fet bàsicament cinc punts en què difèrim, però deixo constància que ens hauria agradat una llei amb *tempus*, forma i possibilitat de discussió, amb aprofundiment.

Primera qüestió: nosaltres, en l'esmena 90 i 95, el que volem és que la publicitat sempre ha de ser preceptiva en qualsevol subvenció, no admetem excepcions; és un tema que, com vostè sap, cada any, doncs, debatem, és un tema que no està acabat, aquest de les subvencions, no sé l'any que ve què passarà, i cada any debatem el mateix. Nosaltres no volem excepcions al tema de la publicitat de les subvencions. En segon lloc, nosaltres demanaríem que s'afegissin uns nous apartats que garantissin la integració dels minusvàlids. Concretament, en quin sentit? Doncs que el Govern garanteixi que les empreses de més de cinquanta treballadors que tenen subvencions compleixin el que diu la Llei 13/82, d'integració social dels minusvàlids. I en segon lloc, que totes les convocatòries on es presentin subvencions es presenti la condició del compliment de la reserva que estableix aquesta Llei. Si ja hi ha una llei, doncs, ha de tenir importància que això es compleixi, donat que facilitarà la integració. Cada any em sembla que ho posem i cada any obtenim respostes que no sempre són positives; veurem què ens diuen vostès en aquest exercici.

En el següent bloc d'esmenes, la 105 nostra, tornem al mateix tema que abans he esmentat a l'esmena 90; és a dir, volem la publicitat de totes les esmenes, amb convocatòria pública. Ens oposem a esmenes nominatives o per pacte, etcètera, perquè entenem que poden donar lloc a clientelisme o a actuacions no sempre de competència entre els que volen subvencions.

Em permetran vostès que no els doni exemples. Simplement, parlaré, per exemple, d'un record que m'imagino que el Grup de la majoria tindrà, que es diu Turisme de Catalunya, on es donaven subvencions per fer estudis que no es van fer mai, però que sí que es van pagar, o que es van copiar del ministeri de Madrid —miri, l'exclusivitat catalana en aquest cas no va funcionar; ho copiem, ho traduïm al català i tal, caixa, no? Escolti'm, això sí que és efectiu pels que ho varen fer.

I aquí venim al tema que quan no hi ha publicitat aquests temes es poden fer amb molta més facilitat. Pensem que ni vostès ni nosaltres ni cap govern hi ha d'estar interessat; per tant, la màxima publicitat és interessant.

Informar trimestralment els ajuntaments i consells comarcals de totes les subvencions que s'hagin realitzat. Bé, la transparència en aquest Parlament —em permetrà, senyor Escudé, que li ho digui amb tota confiança i franquesa— no sempre és bona. Vaig demanar fa poc temps que em diguessin —és un altre tema, però dit de passada— els assessors de la Generalitat quant cobraven i, escolti'm, em va contestar de seguida el conseller i em va dir: «Vagi a cada secretaria de les conselleries que ja l'informaran, senyor Novella.» Bé, des de passar amb llums a un despatx del tipus amanuense, segle XIX, a qüestions d'aquest tipus, aquest diputat com d'altres ho hem sofert, i per tant pensem que aquest és un dels camins que hem de fer i és un dels camins en què els que volem un canvi a la Generalitat —també ho entendre— volem nosaltres insistir. Més transparència, i en aquest sentit que els ajuntaments i els consells comarcals rebin les subvencions que hi ha. Bé, sembla que això no es fa, sembla que a això hi posen dificultats. Vostès sabran per què. Naturalment, la valoració política no és positiva i ens temem que de vegades, en aquesta publicitat, vostès no hi tenen interès.

Per últim, demanem que es compleixi allò que va dir la Moció 118/V, del Parlament de Catalunya, sobre els fons d'ocupació. Nosaltres hem dit que aquí hi havia clientelisme, saben vostès, a més, que això va portar aquí a un debat important entre tots els grups parlamentaris, es va arribar a un acord, que és aquesta Moció 118/V, que ens diu que els fons d'ocupació que hi ha hagin, en un any i mig, de passar a obtenir un certificat de qualitat. Bé, doncs, nosaltres demanem que amb les subvencions que puguin haver-hi per aquests centres això es posi en marxa. Simplement reflectim el que aquí s'ha aprovat. Donarien vostès una altra imatge política, almenys a aquest diputat i almenys al nostre Grup Parlamentari, si vostès acceptessin una cosa d'aquestes, que en definitiva ja està aprovat en la Moció. Sé que vostè, senyor representant de la majoria, amb l'habilitat dialèctica que el caracteritza, dirà: «Escolti, doncs, ja està aprovat; no cal que ho posem aquí.» Ja ens ho ha dit moltes vegades, però vostè també entengui que, que en una llei de subvencions generalitzada aparegui això, té una importància que no té, en aquest cas, una moció únicament que després s'haurà de complir. És a dir, que el que aquí s'aprova, en tant que és una llei general, encara que reculli qüestions de mocions, senyor Escudé, ens dóna més categoria una normativa jurídica superior d'aquest Parlament, i en aquest sentit ens serviria i ho creiem molt efectiu.

Senyor Escudé, qualsevol recollida d'aquestes esmenes, és a dir, qualsevol millora en la transparència, que no sigui bloquejar, tornar al segle XIX, donar facilitat per al coneixement públic de subvencions, tant en convocatòries com un cop concedides, seria d'agrair per la ciutadania, i nosaltres sí que fem aquí promesa pública que si podem influir en el futur Govern de la Generalitat seria un dels temes que portaríem endavant.

Moltes gràcies, senyors diputats, senyores diputades.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el senyor Huguet, que ho fa des de l'escó.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Per defensar les nou esmenes del Grup d'Esquerra Republicana a l'apartat de subvencions.

Les nostres esmenes bàsicament van destinades a millorar la informació que reben els ens locals de les subvencions destinades a entitats i altres institucions del mateix municipi, i de la comarca. Per una altra banda, també hi ha una esmena en el sentit que els municipis no estiguin afectats per aquestes obligacions del beneficiari de subvencions, de portar certificats acreditatius d'estar al corrent de les seves obligacions tributàries: en tot cas, donar per suposat que l'Administració pública ha d'estar al corrent d'això i, per tant, s'hauria de descartar aquesta obligació. Una altra esmena va en la direcció, en el cas de la concessió de subvencions, de rebaixar el nivell de control, de cinquanta milions de pessetes a vint milions de pessetes. I també el fet que hi hagi unes motivacions clares d'una urgència justificada en el cas de l'apartat 4 de l'article 94, en el qual es diu que excepcionalment, si d'acord amb un informe de la secretària o secretari general del Departament, en l'estructura d'entitats autònomes, s'acredita la impossibilitat de promoure la concurrència pública, doncs..., diguem que aquestes subvencions es puguin fer sense aquesta acreditació, i aquí hi posem que hi hagi unes matisacions, que es marquin uns límits, que sigui clarament per urgència justificada. I hi hauria també algunes altres esmenes vinculades, doncs, al fet que a l'article 99, «Causes de revocació de la subvenció», s'inclouï aquí l'incompliment també per part de l'Administració d'algun dels requisits previs que hi havia d'haver a l'hora de concedir aquesta subvenció.

En definitiva, doncs, les esmenes del Grup d'Esquerra van destinades a millorar la transparència, la informació i el control per part de l'Administració d'aquest tipus de subvencions, que a vegades tots sabem que es fan amb criteris que no són del tot transparents.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellors

Moltes gràcies, senyor president. De l'escó estant, si m'ho permet.

Bé, com en el bloc anterior, ens trobem amb un tema que sempre havia estat reivindicat com una qüestió que s'havia d'establir amb caràcter general. M'explico: any darrere any, durant molts anys, en el debat de pressupost sempre hi havia una gran batussa sobre una sèrie de temes, molts temes, que feien referència a subvencions; aleshores, el que es fa aquí és donar-li caràcter d'intemporalitat, i un cert caràcter d'estabilitat, a través d'afegir un títol al decret legislatiu que aprova el text

refós de la Llei de finances públiques. Fins i tot, senyor Martí Carnicer, observi –ho haurà observat, segur– que la numeració comença a l'article 87, que és on acaba..., a l'article 86, on acaba la Llei de finances públiques. Vol dir que no caldria, formalment, fins i tot, entenc jo, fer un text refós: afegir al final de la Llei actual aquest títol, i ja quedaria suficientment acoblat, i daixò.

Bé, en definitiva, el senyor Martí Carnicer m'ha fet tornar una mica..., no diré a la infància parlamentària, però sí a la juvenesa meua parlamentària –ai las!, ja llunyana–, en què, com deia *A la recerca del temps perdut*, aquí el que m'ha inspirat no és la magdalena, sinó l'expressió «clàssica». Jo recordo –i el senyor Martí Carnicer i alguns altres diputats de la vella època recordaran– que ens vam passar una vegada tot un Ple discutint si les esmenes eren clàssiques o no eren clàssiques: estic d'acord que moltes són clàssiques. Perquè, és clar, lògicament, i per simplificar, el Govern, el que ha fet –i nosaltres hi estem d'acord–, en recollir i organitzar i endreçar tot el tema de subvencions com un capítol addicional, és recollir els criteris que sempre ha mantingut, i aleshores, amb la mateixa lògica, tots vostès han repetit ara, aquí, com a Llei d'acompanyament, totes les esmenes que de forma clàssica feien a cada text pressupostari anual. (*Remor de veus.*) Temes com la informació als ajuntaments...

El president

Guardin silenci, si us plau.

El Sr. Escudé i Pladellors

... i consells comarcals sobre les subvencions..., home, jo recordo un debat... (*Remor de veus.*)

El president

Repeteix, guardin silenci.

El Sr. Escudé i Pladellors

Gràcies, senyor president.

Recordo un debat, que a mi em va donar molta satisfacció, amb el president del Grup parlamentari Socialista, que tots els polítics estarem d'acord que és un excellent historiador, sobre el concepte de vassallatge, perquè jo acusava que semblava que la Generalitat hagués de retre vassallatge a l'Administració local informant en cada cas del que feia, sense caràcter de reciprocitat.

Una altra qüestió clàssica: el tema de la compensació. Tota una sèrie d'esmenes que fan suprimir la referència..., o la inclusió. en aquesta compensació, dels ajuntaments. Jo recordo la senyora Rosa Martí –de bon record per part de tots, m'imagino–, que cada any discutíem aquest tema, perquè, com a alcaldessa que era del seu municipi, tenia uns problemes de compensació amb la Generalitat... Bé, els arguments, per no allargar-me, són els mateixos que he anat donant sempre; val a dir, per això, que hi ha algunes qüestions noves, i que molt ràpidament diré.

L'esmena 89 és gairebé una qüestió de deformació professional –meua, i espero, o m'imagino, que també del

senyor Martí Carnicer. Home, estem d'acord, senyor Carnicer, que la normativa administrativa hauria de ser suficient per no recórrer a cap més font jurídica; ara, si..., com que la vida sempre es més rica que el dret, si hi ha un moment que no existeix normativa, no es pot dir no hi ha normativa i no es fa res. I, aleshores, el dret privat, que a vostè el preocupa tant, per mi vol dir el dret civil, i el dret civil, sempre, els grans principis del dret civil que informen tota organització jurídica de qualsevol país d'Estat de dret, és aplicable, subsidiàriament, al final de tot.

I, bé, poques coses més a afegir. L'esmena 94..., diu: «Per què ho fan, això de no posar-ho?» Senyor Martí Carnicer, és que, si vostè llegeix el punt g d'aquest mateix article, ja parla dels criteris que han de regir la concessió: nosaltres entenem que ja ho diu aquí. Vostè entén que no, d'acord, però nosaltres entenem que sí.

El tema de l'esmena 93. El senyor Martí Carnicer l'ha qualificada de rocambolesca. Jo diria, més caritativament, que és una esmena de savi d'universitat, perquè realment..., conceptualment és perfecta, aquesta definició; ara, estic d'acord amb el senyor Martí Carnicer que per al ciutadà mitjà, o per a l'administrat o administrador mitjà, té poca..., i aleshores nosaltres votarem favorablement l'esmena del senyor Martí Carnicer, que no té tot aquesta vestimenta magníficament, però que és clara i concreta, i entenedora.

El senyor Novella ha fet referència a dues esmenes, la 99 i la 100. Ell parlava de la meua capacitat dialèctica..., jo he après molt de la seva capacitat dialèctica; el que jo li voldria demanar és que mengés cues de pansa i tingués una mica de memòria, perquè li recordaré ara que aquestes dues esmenes, en ponència i en comissió, vaig oferir transaccionar-les amb unes esmenes socialistes i d'Esquerra Republicana, i vostè va dir: «Hi estem d'acord, però com que tenim la idea que les transaccions no les puc acceptar en aquest moment...» I, per tant, només recordar-li que, el que vostès demanen en l'apartat sisè, ara ja està incorporat al Dictamen, això que demanen.

Bé, en definitiva, podríem fer algunes altres consideracions o acotacions, al que s'ha dit, però, fonamentalment, tot el que vostès demanen és el que tradicionalment demanaven i que ara vostès voldrien canviar en això que de Llei pressupostos passa a ser text subsegüent o continuador del text de la Llei de finances públiques de la Generalitat. Per aquests motius, nosaltres votaríem en contra de totes aquestes esmenes..., excepte, hi insisteixo, senyor president, aquesta que he dit.

I, per acabar, i perquè no sigui dit que me la descuidava, el senyor Novella ha parlat de l'esmena 120... Home, aquesta esmena, segons com hagués anat el debat de totalitat, jo l'hauria utilitzada. Perquè, és clar, vostès, i tothom, pequem d'incoherència, en un moment o altre de la vida; és clar, el que em sembla que no es pot fer... —sí, sí, jo el primer, senyor Guillot—, però el que no es pot fer és criticar que el Govern vol modificar a través de la Llei d'acompanyament les lleis, i vostès el que volen és aplicar una moció, la 118, del Parlament. Jo vaig oferir la possibilitat —i efectivament ho he intentat— de buscar una transacció, però en veure el

text m'ha semblat que no és possible, perquè —el tinc aquí, el text de la Moció— són temes sobre la qualitat, valoració de la qualitat dels centres col·laboradors, i per més que he intentat trobar posició d'acostament, cap dels apartats —de la a a la g— d'aquesta Moció veiem que tingui una relació amb temes pressupostaris. I, per tant, no cal que li digui que si està acordat ja està acordat, perquè si està acordat està acordat, i és obligatori, i vostè podrà fer el seguiment de l'actuació del Govern. Ara, ens sembla que, menys que mai, és convenient, en una llei, sigui d'acompanyament o sigui del que sigui, posar una referència al compliment d'una moció.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Passarem ara a votació, en bloc, si no hi ha cap petició de votació separada, les esmenes al bloc de subvencions del Grup Socialista, del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i del Grup d'Esquerra Republicana.

Hi ha alguna petició de votació separada? *(Pausa.)* Endavant.

El Sr. Escudé i Pladellorens

L'esmena 93, que nosaltres tenim interès a votar-la favorablement, per l'argumentació que he expressat.

El president

L'esmena 93.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Sí, del Grup Socialista. I tota la resta, a no ser que el Grup d'Iniciativa retirés, per l'explicació que he donat, l'esmena 99 i 100, nosaltres hi votaríem en contra.

El president

Per tant, votarem en primer lloc l'esmena 93, del Grup Socialista, i després el conjunt de les esmenes d'aquest bloc. Preparin-se per a la votació.

Iniciem la votació de l'esmena 93 del Grup Socialista.

Aquesta esmena ha sigut aprovada per 107 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions.

Procedirem a votar la resta d'esmenes del Grup Socialista, del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 50 vots a favor, 70 en contra i cap abstenció.

Passem a continuació a examinar el bloc sisè, «Imposos directes». Per explicar les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Novella.

El Sr. Novella i Izquierdo

Senyores diputades, senyors diputats, senyor president, un dels llocs on trobem la caracterització més clara de

la política d'un govern és la seva política fiscal. Però, abans de començar, senyor Escudé, la doctrina és la doctrina, i la doctrina del Constitucional ens diu –i li retorno la contesta al seu comentari anterior– que les lleis d'acompanyament han de fer referència a dos aspectes –en parlarem després més, senyor Escudé–: ingressos o despeses de l'estat d'ingressos i despeses del pressupost, o política econòmica general dels governs. I, senyor Escudé, segons la doctrina, política econòmica general dels governs són: política monetària, política fiscal, política pressupostària, política econòmica exterior i, senyor Escudé, política laboral. O sigui que al que fa referència això, segons la doctrina, entenc jo, entenc jo –i, acadèmicament, li haig de dir que una mica em dedico a aquestes qüestions, precisament a la política econòmica–, formen part del que s'entén per política econòmica, i podria entrar-la. Però, senyor Escudé, podem parlar després d'això.

Entrem en el tema de política fiscal, entrem en el tema de política fiscal. Miri, nosaltres –ja ho hem dit aquí diverses vegades– no estem d'acord amb vostès en la política fiscal, i entenem –espero que ho entengui perfectament, des del punt de vista polític que li estic parlant– que vostès fan una política fiscal regressiva. Fan una política fiscal regressiva, i li diré simplement tres característiques que per nosaltres són importants.

Vostès han donat recolzament al PP en tot el tema de reforma de l'IRPF.

Senyor Escudé, estem en un cicle expansiu de l'economia, però que passarà amb la hisenda fiscal espanyola quan del cicle expansiu passem al cicle recessiu? Què passarà amb una reforma fiscal que ens costarà sobre 700.000 milions de pessetes? Doncs, miri, Laffer –i això el conseller ho coneix molt bé–, segons estudis que s'han fet, internacionals, no funciona; la reducció de tipus impositius significarà menys recaptació. I a l'ara «Espanya va bé», perquè recaptem en un cicle expansiu, vindrà «España va menos bien, porque en ciclo recesivo se recoge menos.» Ja ho veurem. I vostès han donat recolzament a aquesta reforma; una reforma que a més és regressiva, perquè les rendes del capital saben vostès que les situen només en el 20%, i les desgravacions les treuen de la quota i les posen a la base liquidable.

No hi entraré més. Vostès han fet una reforma, dos, tres anys, senyor Escudé, que entenc jo que afectarà l'estat del benestar a Espanya, si no és que les esquerres ho podem arreglar. I que a més té una altra qüestió –que a més té una altra qüestió–: a Catalunya ha incidit negativament en resultats de recaptació, i el senyor conseller ha hagut de pactar uns mínims per recaptació d'IRPF, perquè, si no, un IRPF en descens ens perjudicava, en lloc de millorar la recaptació. Ho he anat discutint a bastament; només vull que en quedi constància; no entraré més en el tema. Però recordin vostès: d'aquí a dos o tres anys, cicle baix, quant ens costarà aquesta reforma del PP? Afectarà l'estat del benestar? Si no ho reformem, estic convençut que sí.

Segona qüestió. Vostès han fet una cosa que ja vam discutir –amb el conseller fins i tot he tingut ocasió de debatre-ho–, que és que vostès fan dues qüestions molt

fàcils: Robin Hood, però al revés, els he dit jo a vegades. Vostè parlava del titular, no? Doncs, miri, no, no hi ha periodistes en aquest moment, no tindrà sort del titular, però..., almenys aquí a la tribuna. Robin Hood, però al revés, no? Vostès desgraven a l'impost de successions un 95% als despatxos professionals –m'agradaria tindre algun d'aquests de més de 1.000 milions l'any de facturació; li podria dir molts noms, naturalment no ho faré ara– i, en canvi, vostès..., això ens costa més de 1.000 milions a l'erari públic català, i vostès, senyor Escudé, doncs, diuen: «Miri, escolti, cobrem menys de les successions d'aquests grans despatxos, però, miri, ho arreglem. Les «vivendes» de segona mà, que tributaven el 6%, ara tributaran el 7%.» Està bé, Robin Hood al revés. No cal que doni més. Vostès graven els més dèbils i, en canvi, faciliten més als que més tenen, perquè hem d'entendre que, tendencialment almenys, les «vivendes» de segona mà, doncs, afecten més la gent senzilla.

Miri, nosaltres hem presentat un seguit d'esmenes. La primera d'elles és la 123, que té el següent... Entenem que s'ha de fer una política fiscal progressiva, i augmentem les desgravacions fiscals per fills i per la gent més gran de seixanta-cinc anys. Aquest és un primer bloc.

Segona qüestió. Entrem també en una desgravació fiscal per als joves, per un 2% del valor de la «vivenda» habitual, sempre que tinguin menys de trenta anys, la «vivenda» sigui de menys de 22 milions i la seva base liquidable no sigui superior al triple del salari mínim interprofessional. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té una importància significativa tot el tema que fa referència a la «vivenda», i en aquest sentit entenem que per al jovent hi ha una sèrie de problemes pel que fa referència a aquest tema vital. Per això entendríem que una desgravació del 2% del valor de la «vivenda» habitual, quan la «vivenda» no passi dels 22 milions i quan la base liquidable no superi les tres vegades el salari mínim interprofessional, podria ser d'interès per a la joventut de Catalunya.

L'impost del patrimoni, senyor Escudé: fins ara l'impost del patrimoni ha tingut només una funció, que és la funció d'evitar frau fiscal, i nosaltres li atorguem una segona funció, i és que l'impost del patrimoni sigui un impost recaptador, sigui un impost recaptador que ens podria portar més de 3.000 milions a Catalunya, si s'incrementessin aquests percentatges de l'impost del patrimoni, cosa que nosaltres fem a la nostra esmena. Naturalment, vostès no estaran «per la labor», que es diu; entenem perfectament la seva postura, donada la seva caracterització de la política fiscal.

I, sobre l'impost de successions i donacions, bé, vostès han fet cartes als col·legis professionals per dir-los: «Escoltin, mirin, Convergència desgrava els despatxos professionals.» Cadascú té la seva clientela, indubtablement; sabem on la tenen vostès, o la poden buscar. No hi estem d'acord, senyor Escudé. Això ens costa, doncs, ja li ho dic, més de 1.200 milions a tots els catalans, i pensem que hi ha despatxos professionals que giren més de 1.000 milions l'any i que, escoltin, poden pagar en la successió el que calgui. És a dir, si el meu pare se'n va, jo hauré de pagar un impost, el mateix que

vostè o qualsevol ciutadà; en canvi, si té un despatx professional que gira potser 2.000 milions l'any, desgraven el 95%. Doncs, escolti'm, jo ho tinc clar, tinc clar a qui beneficien vostès, no? Nosaltres no hi estem d'acord, i hem dit que aquests despatxos que tenen més de 1.000 milions l'any se'ls desgravi només el 30%. Naturalment, de pobres, no en tenen res; d'estatus social, en tenen molt. M'imagino que vostès tampoc ho acceptaran, això. I la desgravació la fem per un motiu, la del 30%, la posem petita perquè creiem que..., per tot el que significa l'activitat professional. Però, indubtablement, no pensem que un despatx que gira més de 1.000 milions l'any hagi de tenir una desgravació del 95%; en canvi, un senyor que guanya l'any 3 milions de pessetes hagi de pagar el que li correspon per l'impost de successió. Ho veig difícilment defensable; vostè segurament ho entendreà millor que jo i ho defensarà millor. Però, escolti'm, això sí que realment ho veig difícilment defensable per qualsevol ciutadà d'aquest país.

I, bé, aquestes són, en línies genèriques, les nostres propostes. Jo els diria a vostès que, naturalment, a vegades els titulars poden més que els fets, però el que els acabo de dir..., estem parlant de cobrar menys 1.500 milions i, en canvi, jo els oferia un cobrar més, a través del patrimoni, de 5.000 milions de pessetes. Vostès tenen la seva política; des de l'altre punt de l'hemicicle, en tenim un altra. Entenc que això no són titulars, però indubtablement el fet que els despatxos professionals tinguin aquest nivell de desgravació ens sembla que és un abús per al contribuent de peu, que ha de pagar l'impost de successió religiosament, amb les tarifes establertes.

Moltes gràcies, senyors diputats, senyores diputades.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Ignasi Carnicer. (*Veus de fons.*) Martí Carnicer, perdó.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, estem en el capítol que fa referència als impostos directes, i aquest capítol, evidentment, té una incidència important, que és la derivada del finançament de la Generalitat, dels acords de finançament relacionats amb l'impost de la renda de les persones físiques, amb l'IRPF i amb el rendiment que aquest impost pugui donar a partir de la nova reforma. El diputat senyor Novella els deia abans que vostès, des del Grup de la majoria, han donat suport a una reforma regressiva d'aquest impost i a una reforma que, a més a més, tindrà incidència en el finançament de Catalunya, segurament no sols a..., o potser a curt termini una incidència relativa, però, en tot cas, a mitjà i llarg termini una incidència important, en la mesura que disminuirà la base recaptatòria d'aquest impost.

I això que fins fa uns segons era segurament una hipòtesi de difícil comprovació, era un element que el senyor Escudé m'hauria pogut refutar dient: «Això són elucubracions que fa vostè, que no seran veritat, i tal i

tal», doncs, miri, en tot cas, per una notícia que acaba de circular ara per aquí, que tots més o menys em sembla que ens n'hem assabentat, sembla que tindrem alguns mesos més per poder comprovar si les hipòtesis de què tots partim són hipòtesis certes o no. Per tant, quan comencem a comprovar la recaptació de l'impost de la renda, la seva evolució en els primers mesos de l'any 1999, doncs, bé, ja ho sentirem dir, tot això, i veurem fins a quin punt la incidència d'aquesta recaptació és important a Catalunya o no.

Però, ho repeteixo –i estic d'acord amb el que ha dit el senyor Novella abans–, en tot cas, també hem de situar això en relació amb el context del cicle econòmic. Un cicle econòmic que en aquest moment és un cicle favorable i que, per tant, pot permetre algunes alegries. En el moment que el cicle canviï, en el moment que es produeixin altres relacions i que es produeixin altres elements de referència, segur que també la seva incidència en la recaptació de Catalunya serà diferent, i aleshores tornarem a sentir el plany, tornarem a sentir la reivindicació, tornarà a sortir l'esperit victimista que acostumen a tindre els líders, o algun dels líders, de la seva coalició, quan parlen d'aquest tipus de temes.

Però, independentment d'això, senyor president, el que sí que volia dir és que en aquests articles sí que parlem..., en aquests articles, senyor Escudé, sí que parlem d'allò que s'ha de parlar en la Llei d'acompanyament: parlem de temes fiscals, parlem de propostes fiscals, parlem d'aquells elements que conclouen els elements que han d'acompanyar un pressupost, com puguin ser els temes derivats de la fiscalitat. I, per tant, aquí és on podem contraposar propostes diferents, on podem comprovar quina és la proposta que vostès fan, quina és la proposta que els altres grups estem fent.

Nosaltres hem volgut incloure en el Projecte de Llei d'acompanyament els elements de modificació fiscal relativament semblants als que vam introduir l'any passat. Així, les deduccions per naixement, que vostès situen en 25.000 pessetes, nosaltres creiem que, perquè tinguin una mica de sentit, perquè tinguin una mica de volum, perquè tinguin una mica d'incidència, i si realment ens les plantejem com a propostes de suport a la família, bé, han de tindre un valor molt més significatiu, i proposem apujar-les el doble. Això, en un grup en què, la protecció de la família, la tenen vostès constantment a la boca..., passin de les paraules als fets, vagin una mica més enllà de dir que volen protegir la família i protegeixin-la de veritat, i entrin en temes com el dels naixements, de doblar les quantitats que vostès proposen: de 25 a 50 si és una parella, de 12.500 a 25.000 si és el cas de progenitors, de pares que facin la declaració per separat.

Un altre dels elements que incloem que ens sembla un element important és la deducció de «vivendes» per a la gent jove; amb unes limitacions que, en tot cas, si fos escaient podríem considerar de reformar-les, però sí que entenem que hi ha d'haver una reducció addicional a la prevista en la Llei general per a les «vivendes» habituals, en aquells casos que l'adquirent sigui una persona de menys de trenta anys, i sempre que, diguem, l'adquisició de la «vivenda» també se subjecti a uns valors raonables, que no estiguem parlant d'adquirir

«vivendes» de luxe. No és aquest el cas que entenem que s'hagi de protegir, però sí la facilitat de les parelles joves, del seu accés a l'habitatge, de donar-los un camí que els pugui ser una mica més atractiu del que és en aquest moment. I aquesta és una mesura de protecció a un grup de població que acostuma a tenir unes dificultats addicionals, però també és una mesura que permet entrar en el mercat de la construcció, que si bé és un mercat o una activitat que en aquest moment està anant molt bé i que segurament per si mateixa no seria necessari de proposar-los mesures d'estímul en aquest moment, en tot cas, sí que complementàriament pot servir de forma efectiva.

I l'altre sector de la població en què entenem que hi ha unes dificultats i, per tant, també seria bo anar fent gestos, seria bo anar fent elements que permetessin veure una mica la voluntat del Govern de tindre una política fiscal pròpia... Perquè, és clar, en aquest moment, llevat d'un parell d'excepcions, com pugui ser la de situar el tema dels naixements –però, ja ho he dit, a un nivell molt molt baix–, la política fiscal del Govern és una política totalment seguidista, no hi ha una política autònoma des del punt de vista fiscal del Govern de la Generalitat. I el que nosaltres els proposem són elements que per ells mateixos, o per la reflexió que puguin ser, siguin elements que puguin entrar a definir, a més a més, una política fiscal pròpia per a la Generalitat.

I, per tancar el capítol de l'impost de la renda, incloem un nou article, que haig de dir que ens ha estat suggerit, que no és un article, diguem, que hagi sortit..., però, diguem, per contactes del nostre Grup amb la societat i amb entitats i amb grups de la societat, se'ns ha suggerit que podria ser interessant d'incloure algun tipus de deducció per l'adquisició de llibres. Al senyor Escudé, que és un viciós no solament del Reglament, sinó també del llibres –i ens consta–, segurament aquesta és una esmena que li pot semblar, segurament personalment, que té un cert sentit; potser políticament és una altra situació, però, en tot cas, entrar en aquest tipus d'activitats que poden permetre un suport cultural a la societat, però que també permeten, diguem, un suport a una determinada activitat industrial, l'activitat cultural del món editorial, que a Catalunya és una activitat prou important com perquè ens plantegegessim també donar-hi suports.

Estem, com veuen, en el mateix camí: definim una política fiscal pròpia, definim uns elements que permetin tirar endavant i, en tot cas, anem-los concretant, i, si són vostès capaços d'asseure's a discutir-ho i a parlar-ne, saben que aquestes són propostes a les quals nosaltres volem donar suport.

Aquí vostès, el senyor Escudé, podria dir: «miri, escolti, moltes rebaixes, però d'on vénen les misses? Com ho pagarem tot això, no?», perquè si es rebaixa això, s'ha d'apujar d'una altra banda. Després, quan parlem dels impostos indirectes –ja ho sap el senyor Escudé perquè ja ho deu haver comprovat–, li plantejarem alguns tipus d'elements que poden incrementar la recaptació del Govern. Però, en tot cas, també en els impostos directes n'hi ha un, que és l'impost del patrimoni. L'impost del patrimoni és un impost, diríem, d'una

capacitat recaptatòria i d'incidència en el món fiscal minúscula, molt petita. Nosaltres entenem que, com un impost que pretén gravar la propietat –i sobretot aquelles propietats que tenen un cert pes des del punt de vista dels seus imports–, valdria la pena anar-lo incrementant o anar-lo refent, anar veient, també des d'aquest punt de vista de plantejar una fiscalitat pròpia, anar refent l'impost del patrimoni que, a més a més, és un impost que difícilment és traslladable, difícilment pot produir efectes secundaris de desplaçaments. I, per tant, el que plantejem inicialment és un increment del 10% en l'impost del patrimoni. Incrementar tots els tipus que vostès tenen plantejats d'un 10% i d'aquesta manera podríem anar avançant en el camí de millorar, segurament, la progressivitat i la justícia de la nostra estructura fiscal i, a la vegada, obtenir aquells recursos que ens sembla que són necessaris per finançar les deduccions que li hem esmentat abans.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Per defensar les esmenes d'Esquerra Republicana al bloc d'impostos directes.

Nosaltres, com dèiem abans en l'esmena a la totalitat, creiem que no s'usa d'una forma valenta la capacitat normativa i ens hem marcat unes prioritats des de fa temps que les hem traslladat a aquesta Llei en forma d'esmenes.

Primer, entenem que el tema de la unitat familiar és ridícul; és a dir, simplement preveure una deducció com la que es preveu aquí de primer fill i segon fill és, pràcticament, riure's una mica de la gent. Per tant, entenem que caldria millorar aquestes deduccions en el cas de primers i segons fills, per un cantó. Per altra banda, caldria contemplar el tema de les famílies amb gent a l'atur i, per tant, doncs, nosaltres proposem aquí deduccions sobre la renda per fills menors de 18 anys o menors de 23 anys en situació d'atur que convisquin amb el o la declarant, de 20.000 pessetes.

Una altra deducció que plantejem és per custòdia de fills i filles; és a dir, de cara al 15% de les quantitats abonades per aquest concepte durant l'exercici, amb un límit de 50.000 pessetes.

També proposem una desgravació progressiva –en funció, també, de la capacitat adquisitiva– en relació amb el tema dels llibres escolars, que és una càrrega crec que injustificable en una escola que diuen que és pública i que això, en tot cas, el cost cada cop més creixent dels llibres fa que no es pugui dir que sigui pública i gratuïta. Per tant, doncs, són esmenes destinades a avançar en una línia de suport a la unitat familiar: famílies amb gent a l'atur, custòdia de fills, despeses escolars o d'infants. Això és un bloc.

Un altre bloc, d'un tema cabdal i important, és la qüestió de l'habitatge, l'habitatge per a joves. I, per tant, proposem deduccions per a l'adquisició del primer

habitatge, primera residència, i, en el cas que el menor sigui menor de trenta anys, també una altra particularitat dintre de la nostra esmena. Per tant, doncs, una sèrie de qüestions vinculades, esmenes vinculades a la qüestió de l'habitatge.

Un altre bloc seria la nostra proposta de cara a l'impost del patrimoni que entenem que hauria de ser progressiu, hauria de tenir una forma progressiva. I aquí proposem una escala de progressivitat sobre aquest impost.

Després, hi ha el bloc vinculat a les successions, al qual hem fet una sèrie d'esmenes, set o vuit esmenes, que van destinades a situar els nivells en què es preveu l'acció d'aquest impost, resituar-los en funció de l'augment del cost de la vida d'aquests anys passats, perquè, si no, entenem que s'està augmentant la pressió fiscal d'una forma indirecta. Per tant, el que fèiem és posar al dia una mica les evolucions del cost de la vida, canviar els nivells, els diversos nivells que hi havia dintre de la reglamentació de l'impost de successions i donacions.

I hi ha un apartat que nosaltres no compartim tal com està redactat que és el tema de les transmissions de finques rústiques en funció del Pla de gestió forestal. Nosaltres som crítics sobre la funció, sobretot després d'un estiu d'incendis, d'aquests plans de gestió forestal. Si aquests plans de gestió forestal es fan al marge d'una planificació de la massa forestal del territori, no tenen cap sentit; i, per tant, primar el pagès o el propietari forestal que tingui un pla de gestió molts cops és primar el gran propietari, el gran propietari forestal que, molts cops, pot ser absentista, pot ser que no sigui precisament un agricultor. I, per tant, el que diem nosaltres és canviar la redacció de manera que aquest avantatge que es dona de rebaixa d'aquest impost es faci en aquelles finques rústiques pertanyents a agricultors professionals, no als qui hagin fet plans de gestió ni, en general, als que siguin simplement propietaris forestals però no agricultors. Per tant, entenem que això és un error, i, en tot cas, nosaltres no compartim la filosofia d'aquesta redacció.

I, finalment, fem un esforç una mica innovador en el sentit de recollir una mica el clam d'una certa joventut que ha tingut una sèrie d'accions sobre pisos desocupats. Entenem que hi hauria possibilitat de crear un impost sobre –basant-se en la facultat tributària reconeguda per l'article 133.2 de la Constitució i l'article 50 de l'Estatut d'autonomia i el 6 de la Llei orgànica de finançament de les comunitats autònomes– immobles desocupats que gravi la possessió d'immobles desocupats i no oferts al mercat immobiliari. Per tant, aquí es fa una sèrie de consideracions, que no hi entraré ara, prolixes –nou punts, concretament, i disposició final–, en què, doncs, Esquerra Republicana, el Grup d'Esquerra planteja incorporar aquest nou impost precisament per fer una pressió sobre l'oferta d'immobles i sobre l'especulació que se sol produir, precisament, en èpoques com l'actual on el diner negre s'està vessant sobre la construcció mentre duri la bola aquesta, i que el que fan encara és complicar la vida de la joventut que vol accedir a la «vivenda». Per tant, doncs, és un altre element de finalitat social el que plantejem amb aquesta creació d'aquest impost i en aquesta direcció entenem..., i amb això acabo. Un cop més dir que la Generalitat per

manca de valentia, per manca d'un model de finançament adequat, no utilitza d'una forma adequada la capacitat normativa que, en fi, hauria de tenir una institució d'autogovern com la Generalitat de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Gràcies, senyor president. De l'escó estant, si m'ho permet. Estem en el bloc sisè sobre mesures fiscals. Com és lògic, la Llei d'acompanyament va venir adjuntada per tota una documentació extensíssima, justificació, a través de memòries jurídiques i econòmiques, de tot el que conté. El senyor Martí Carnicer, que és un home primmirat si n'hi ha en aquesta casa, ens va dir un dia a la Mesa: «escoltin, hi ha la taxa de no-sé-què que no està ben explicada..., jo no em puc definir sobre això». La Mesa li vam fer confiança, perquè la hi tenim tota i vam dir: «sí, sí, efectivament»; i vam demanar al Govern que fes arribar aquesta documentació complementària perquè el senyor Martí Carnicer es pogués definir sobre la modificació d'aquella taxa. En canvi, ara aquí ens trobem que, no diré alegrement, però sí amb una certa marxa, han sortit tres grups a demanar canvis de bonificacions per a totes les situacions imaginables –des dels fills fins als llibres– sense cap justificació. Vostès creuen que és seriós? Vostès han portat una memòria justificativa d'on és? O sí, sí; però l'haurien d'haver presentat aquí. Per tant, nosaltres, per aquesta raó, no podem fer confiança a aquesta petició perquè no en veiem la viabilitat. I, en tot cas, com que és Llei d'acompanyament de pressupostos, aquestes modificacions no s'ajusten a les previsions pressupostàries i ja aprovades a la Llei de pressupostos.

Per tant, aquesta és una rèplica global; però per acabar voldria fer unes petites consideracions sobre unes esmenes concretes.

Del senyor Roc Fuentes, que les ha defensades en un altre bloc, i que ara li faria la resposta. L'esmena 127 nosaltres estem convençuts, preferiríem que el senyor Roc Fuentes també ens ho acceptés, que d'acord amb la legislació actual, l'article 13 de la Llei 14/91, del 30 de desembre, de cessió de tributs de l'Estat, el Parlament de Catalunya no és competent per fer això que es demana. Per tant, no hi podem entrar.

Aleshores, curiosament, una altra observació. I dic curiosament perquè és l'esmena 150. El Grup d'Esquerra Republicana –ja ho he dit en el debat de totalitat– critica coses que són reproducció literal, senyor Huguet, de les conclusions aprovades en el debat d'incendis, d'aquell famós debat que vam fer aquí, i concretament el que proposa el Govern aquí és reproducció i aplicació literal de l'apartat 95 d'aquesta Resolució. Vostè pot dir: no estem d'acord amb el que acorda el Parlament de Catalunya, i és una altra qüestió, però no digui que el Govern no ha complert. Precisament, ha complert fil per randa la recomanació.

I, finalment, l'esmena 153. Aquesta petició insòlita d'un impost pro «okupes». Al marge d'una consideració política, hi ha una consideració juridicofiscal que és que l'estructura d'aquest impost que vostès proposen és molt similar, per no dir igual, a l'impost sobre el patrimoni i a l'impost municipal sobre béns immobles; i, per tant, per aquest motiu, d'acord amb el que diu la LOFCA, article 6, no podíem crear un impost similar.

I, per tant, a tot aquest conjunt d'esmenes, nosaltres hi donarem una resposta de sentit..., de vot negatiu.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. D'acord amb la intervenció que acaba de fer el diputat de la majoria, el diputat senyor Raimon Escudé, podem votar en bloc les esmenes dels grups d'Iniciativa, Socialista i d'Esquerra Republicana als impostos directes.

Demano a les senyores diputades i senyors diputats que es preparin per a la votació.

Iniciem la votació, com he dit, a les esmenes dels impostos directes dels grups d'Iniciativa, Socialista i d'Esquerra Republicana.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 42 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Passem immediatament al debat del bloc d'impostos indirectes.

Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Novella.

El Sr. Novella i Izquierdo

Molt bé. Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, impulsat per les noves notícies que sembla que hi ha sobre el futur electoral del país, passo a defensar les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds als impostos indirectes.

Mirin, nosaltres presentem quatre esmenes que estan en línia amb el que hem defensat en els temes de política fiscal sobre impostos directes, i que les dues primeres fan referència al sector de l'habitatge. Nosaltres reduïm la fiscalitat, proposem reduir la fiscalitat en la transmissió de béns immobles al 4% quan sigui menor de vint milions, al 6% la resta de casos, que és com estava abans que el Projecte de Llei ja de l'any passat va passar la fiscalitat de «vivendes» de segona mà del 6 al 7%.

Si poguéssim escriure a tots els catalans que compren una «vivenda» de segona mà, si els poguéssim escriure, escriuríem la mateixa carta que va escriure el conseller a través dels col·legis professionals dient que Iniciativa per Catalunya - Els Verds defensa que l'impost sobre la «vivenda» de segona mà s'abaixi. Però, naturalment, vostès comprendran que no tenim aquesta possibilitat que vostès sí que van tenir amb el grans despatxos professionals, com deia abans.

Són més, per això; són més els que compren una «vivenda» de segona mà que els afectats per desgrava-

cions a despatxos professionals. Són molts més, i de renda més baixa.

A l'article 157, perdó: a l'esmena 157, apartat 3, demanem que, a aquesta reducció que vostès atorguen, del 2%, en transmissions al sector immobiliari, li donem més temps perquè el sector immobiliari pugui rehabilitar. Els dos anys que vostès posen de temps abans de passar a tributar pel tipus general, nosaltres l'exemplem fins a tres anys perquè pugui haver-hi rehabilitació per part del sector immobiliari i això no augmenti el cost de venda d'aquestes «vivendes» de segona mà.

Dues esmenes més: a la 161, incrementem les taxes sobre el joc –del 28 que vostès proposen fins al 33–, i, senyor Escudé, allò dels comptes que vostè demanava..., l'oposició els té fets –quan vostè vulgui, els hi subministro amb molt de gust. He dit ja alguns números –almenys, aquest diputat ha dit números ja, i vostès els tenen de l'any passat, també.

I, per últim, nosaltres, també amb l'esmena 169, modifiquem la Llei 19/91 en el sentit que aquestes taxes es paguin per l'aigua destinada a refrigeració de centrals, no només de les tèrmiques –no només de les tèrmiques–, sinó, també, de les nuclears i de totes –també de les que tenen menys de 1.000 quilowatts. És a dir, senyor Escudé, el que aquí demanem és que la taxa afecti, en sentit ecològic, totes les centrals, sigui quina sigui la seva potència i sigui quin sigui l'origen de la seva energia.

Aquesta és la nostra esmena 169.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat).

Aquesta és la nostra esmena 169.

Bé, doncs, mirin: resumint, nosaltres facilitem que la «vivenda» de segona mà costi menys perquè la gravem menys –sobretot, la més barata, la volem gravar menys que vostès. Volem donar més possibilitats que el sector immobiliari rehabiliti «vivendes» de segona mà i tributi molt baix perquè així siguin més barates, i, en canvi, sí que incrementem la càrrega sobre el joc i sí que incrementem la càrrega sobre l'aigua de refrigeració de les centrals tèrmiques –en definitiva, un impost ecològic.

Això, senyor Escudé, diferencia el Grup que vostè representa del que jo tinc l'honor de representar.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Novella. El Grup Socialista té presentades cinc esmenes. Per defensar-les, té la paraula l'illustre diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Sí, senyor president. Per defensar aquestes cinc esmenes i, en tot cas, em permetrà –perquè, a més a més, el tema ho autoritza o ho permet– dir-li, al senyor Escudé, que l'any passat li vam presentar una memòria, al senyor Codina, i, en tot cas, que pot mirar-la, pot demanar-la i, si no, la hi tornarem a presentar –no pateixi.

7398

Però les propostes que hem fet des del punt de vista fiscal són coherents i, fins i tot, sobren, si no ho recordo malament, 8.000 milions de pessetes, com a mínim, en les nostres. És a dir, hi ha 8.000 milions de pessetes més d'increment d'ingressos que de decrement, diguem-ne, per les bonificacions fiscals. Per tant, no pateixi per això: la nostra proposta és absolutament coherent i, si això és el que el preocupa, ho podria assumir perfectament.

Miri: clar, vostè ha recordat un cosa que és certa, que és que nosaltres vam demanar una informació complementària sobre un conjunt de taxes perquè no hi havia una informació. I es produeix una certa refosa en alguns tributs del joc: en el joc del bingo, hi ha una certa refosa de diferents impostos i, clar, avaluar el que aquesta refosa significava sense tindre les memòries oportunes era un exercici d'irresponsabilitat que el nostre Grup no volia fer i, per això, vam demanar aquesta informació complementària. Però, com diria vostè: «Ai las!». Veient aquesta informació, hem vist una cosa que ens preocupa molt: vostès abaixen l'impost del bingo. Són conscients que, amb les propostes que estan fent, estan abaixant l'impost del bingo –papers, diguem-ne, de la Conselleria, de la Direcció General de Tributs, del Departament d'Economia i Finances. D'acord amb la recaptació previsible, suposo, per a aquest any, el tipus mig de l'impost del bingo és el 28,57%. El senyor Escudé sap que vostès ens estan proposant el 28%. Clar, diu: «Home, ho hem arrodonit». Miri, doncs: per quedar bé ho haurien pogut arrodonir a l'alça i posar el 29, i s'estalviaria ara que li pugessin els colors a la cara per dir-los que estan rebaixant l'impost del bingo.

Aquesta és una activitat o una actitud socialment responsable avui a Catalunya? Abaixar l'impost del bingo és allò que correspon fer? Doncs, miri: deixi'm, en tot cas, que el nostre Grup ho posi en dubte; que, evidentment, no ho comparteixi des de cap punt de vista; que consideri que, en tot cas, s'havia de fer el contrari, i és el que amb les nostres propostes estem fent: incrementar l'impost del bingo..., en general, tots els impostos del joc d'un 20%: el que és un tipus variable –el del bingo– i el que és un tipus general, diguem-ne, passar-lo del 28 al 34; igualment, les quotes fixes de les escurabutxaques, diguem-ne, incrementar-les d'un 20%, a partir d'una certa refosa que fan –de nou, copiant la llei fiscal de Madrid; de nou, reflectint mimèticament allò que diuen els pressupostos de l'Estat.

I tornem a ser en el mateix: on està el seu concepte d'autonomia? Si en allò que reivindiquen, en allò que és essencial, en allò que tenen competències, que és en política fiscal en aquests àmbits, en l'àmbit del joc, en l'àmbit de les transmissions, en l'àmbit de les successions, no exerceixen aquesta capacitat que tenen per fer noves normes i per fer normes diferents, i per expressar una voluntat política diferenciada amb relació a allò que, fiscalment, convé a Catalunya, després no plorin, després no vinguin a queixar-se, després no diguin que no hi ha prou recursos perquè vostès mateixos estan minvant els recursos de Catalunya amb la seva política fiscal i, en el cas concret –ho repeteixo– de l'impost del bingo, estan rebaixant l'impost del bingo que estan

pagant en aquest moment els professionals d'aquest món, tan lliures com els altres de guanyar-se la vida, però, en qualsevol cas, una activitat que, socialment, és preocupant, i, si els diputats del Grup Socialista que es preocupen per les ludopaties diuen que hem de fer quelcom per obtenir recursos i per gravar, per impedir el desenvolupament del joc, vostès, amb les seves mesures, estan esplaïant el departament del joc. I em consta que, el senyor Escudé, per la seva activitat asèptica, no deu ser, precisament, un tema que el beneficiï particularment, però, en tot cas, sí que estic segur que forma part de les seves preocupacions. Ignoro si era conèixer d'aquesta mesura concreta de la rebaixa que això suposava amb relació a la tributació actual, i, en tot cas, ho poso en coneixement de les senyores i senyors diputats perquè em sembla que és un tema important que, en el debat fiscal d'avui, deixem constància de què és el que vostès estan fent, des del punt de vista fiscal, amb el joc.

I, en aquest grup, hi ha també un altre impost en el qual ens sembla que valdria la pena fer algun tipus d'actuació diferenciada. Vostès saben que forma part del pensament del Grup Socialista –i, en general, del món dels grups que considerem que ens incloem en el món progressista– intentar que els impostos s'adeqüin una mica a les realitats de cada cas. I plantejar que l'impost de transmissions sigui un impost que sempre sigui el 7% no ens sembla que sigui una actitud justa. En tot cas, creiem que ha d'haver-hi una proporció i que, en funció de l'import de la transmissió, també el tipus sigui variable. Per tant, nosaltres li plantejem que, en el cas que siguin transmissions fins a 5 milions de pessetes, mantinguem el tipus anterior, el del 6%, i anem fent una escala fins a aquelles transmissions que superen els 20 milions de pessetes, on sí que entenem que es podria aplicar el 7%.

Bé, és una mica allò d'intentar veure què és el que és necessari al nostre país, que és el que requereix Catalunya; no tornar-nos a tancar en el mimetisme, en la còpia absurda del que fan els altres. Que pot estar molt ben fet per als altres, que pot ser molt necessari per als altres, però, en tot cas, segur que nosaltres tenim unes altres necessitats, i aquestes necessitats també s'han d'expressar en figures fiscals diferents.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Ferrer i Gironès.

El Sr. Ferrer i Gironès

Gràcies, senyor president. El nostre grup ha presentat set esmenes en aquest capítol, que és el capítol dels impostos indirectes.

Bé, nosaltres entenem que aquí hi ha una innovació –en aquest projecte de llei–, que és molt greu. Jo diria, senyor conseller, que fins i tot hi trobo defectes tècnics gravíssims.

Jo estic segur que la ment i la voluntat del legislador eren de procurar que, en el mercat de l'habitatge, hi

hagués una rebaixa. I, aleshores, en les segones transmissions s'ha fet, sobretot amb aquests intermediaris que són immobiliàries que compren pisos vells i els tornen a vendre, procurar que no paguin el 7, sinó que només paguin el 2% mentre el posin en el capital circulant.

Jo crec que la bona intenció del Govern era d'evitar una duplictat en un període de dos anys: que haguessin de pagar un 7 i després un altre 7. Però jo dic..., i gairebé faria una aposta, senyor conseller: nosaltres veurem que en el mercat del diner, sobretot del mercat secundari, el valor dels pisos baixarà un 5%, atès que, a partir d'ara, els intermediaris no hauran de pagar un 7, sinó que hauran de pagar un 2? Jo li juro que això no passarà. I per què no passarà? Perquè aquesta rebaixa que vostès fan irà al *lobby* de les immobiliàries i dels interessos econòmics forts, i no irà a favor dels compradors finals.

Jo crec que, el Govern, si la seva intenció era bona i respectable i el que volia era abaixar el preu dels pisos, el que havia de fer és fer aquesta rebaixa però a l'adquirent final, no a l'intermediari perquè l'intermediari es quedarà aquest 5% per a ell. Per això nosaltres, aquí, hi fèiem una esmena absolutament de bona fe.

Una altra era en les transmissions d'habitatges de protecció oficial. La protecció oficial, senyor conseller, dura trenta anys. Durant trenta anys, durant trenta anys, hi ha una limitació en el preu de venda i hi ha tota una sèrie de requisits que s'han de complir. Actualment, l'oblit que allò és de protecció oficial a partir del segon comprador és permanent –i els notaris ni se n'adonen–, i el que compra ja ho compra a un preu superior oblidant tots els impulsos i els estímuls fiscals i financers que s'havien rebut. Per tant, nosaltres el que demanem –fins i tot per vigilar això– és que, en lloc del 7, sigui el 6%, tal com era abans. Jo crec que el que demanem és una cosa ben senzilla.

Una altra esmena és que els habitatges de protecció oficial que han estat qualificats per estar de lloguer i que, al cap d'un temps, els seus llogaters accedeixen a la propietat del pis..., aleshores resulta que, amb la normativa vigent, s'han de pagar els drets reals totals. Si aquest mateix habitatge s'hagués fet dins dels dos anys després de la qualificació definitiva, hauria tingut l'exempció. És a dir que una cosa beneficiosa, una cosa positiva per a la població, que és accedir a la propietat després d'un període de lloguer, aleshores, a aquell se'l condemna, i, en canvi, si el compra, d'entrada, aquell té l'exempció. Jo crec, senyor conseller, que això es podria estudiar. Aquest és el segon any que demanem aquesta esmena. És tan racional que només la coneixem les persones que tractem aquest tema i que el coneixem a fons. Jo demanaria que els consellers també hi entressin i el coneguessin.

L'altre punt, i darrer, és una qüestió que va lligada amb la Llei de política lingüística. Nosaltres sabem que, en la pràctica, actualment, un notari, si no se li demana en quina llengua vol l'escriptura, l'ha de fer en català. Jo invito tot el Govern de la Generalitat que miri com fan les escriptures els notaris. Ha arribat a haver-hi una perversió tan gran que jo he vist escriptures que diuen: «A l'atorgant, li he preguntat en quina llengua ho vo-

lia i m'ha dit que la volia en castellà». I aquest senyor, quan ho va veure, s'estirava els cabells del cap, perquè, primer, el notari ni li ho havia preguntat, no li havia dit quina llengua, li havia llegit en català i, quan l'hi va donar, l'original era en castellà. Jo vaig fer una denúncia a la Conselleria de Justícia, i no li han fet res. I això s'ha d'arreglar. La llengua i les escriptures..., íntimament lligat va això, i ho hem de resoldre. Nosaltres proposem que autoritzem el Govern que pugui fer una desgravació, una bonificació, el que es digui, d'un 1% i, en vint-i-quatre hores, veurem que tots els notaris ho fan en català perquè els atorgants seran els primers a demanar-ho. Jo crec que el Govern de la Generalitat, si en alguna cosa ha de perdre diners, si en alguna cosa ha de perdre ingressos, és amb la llengua. I nosaltres ho demanem perquè ho diu la Llei de política lingüística i perquè el Director General ens va prometre que aquesta esmena colaria –que no va colar–, i estem esperançats que els notaris, si no ho fem a través de la via fiscal, ens faran allò que sempre diuen: «He demanat a l'atorgant si volia llegir l'escriptura i m'ha dit que no». I vostè sap que això és fals, i és mentida perquè no ho pregunten mai.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Doncs, ara ja ho fan amb allò de la llengua: «Li he preguntat en quina llengua ho volia i m'ha dit que en castellà» –cosa que no va preguntar, res. I ho hem de resoldre. Els que estimen Catalunya, estimen per la llengua, i el Govern, si no estima la llengua és que no estima Catalunya.

Res més.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Gràcies, senyor president. Bé, faré dos blocs de resposta: una, a totes les esmenes, excepte la 160; i, en segon lloc, l'esmena 160, perquè, mentre no es demostrï el contrari, totes les diputades i diputats d'aquest Parlament estimem per igual Catalunya, i crec que no té relació amb l'esmena 160, com intentaré demostrar.

Quant a la resta d'esmenes, jo voldria dir una cosa, que em sembla que és lògica. La política del Govern, que nosaltres compartim perfectament des del Grup Parlamentari, és que no té el més petit propòsit d'augmentar la pressió fiscal. Per tant, amb totes aquestes peticions que signifiquen un augment de pressió fiscal, nosaltres no hi podem estar d'acord.

En relació amb aquest tema, el senyor Martí Carnicer... –que ara entra, sí–, volia esperar que ell hi fos perquè és un tema que ell i jo vam discutir bastant, potser en el cas seu per persona interposada –el senyor Xavier Guitart– en la reforma del Reglament. Perquè vostès saben que amb l'actual Reglament i la normativa complementària en els pressupostos no es poden fer esmenes a l'estat d'ingressos, i en la reforma del Reglament es va plantejar aquest tema de dir: «Oh, però és que a partir d'ara això hauria de canviar, perquè de mica en

7400

mica anem tenint competències en temes fiscals.» Malauradament, cap dels ponents –que n'hi ha una colla, aquí– sabem per què –almenys jo no sé per què– aquesta millora important; almenys des del punt de vista de la mecànica parlamentària que suposaria el nou Parlament, no ha arribat a port –veurem si hi arriba en aquest termini de gràcia que sembla que tenim tots a la nostra vigència de cinquena legislatura. Però bé, en definitiva, el que em sembla que no és correcte és, a través del camí indirecte, de dir: «A pressupostos no podem fer esmena a l'estat d'ingressos, i ho fem a través de la Llei d'acompanyament.» Per tant, nosaltres, ara com ara, hi estàriem en desacord, a part d'aquest principi genèric que he explicat.

L'esmena 160 la voldria destacar, com ha fet el senyor Ferrer i Gironès, perquè tots sabem que els savis són persones distretes, i espero que tots convinguem que el senyor Ferrer i Gironès és molt savi, molt savi, molt savi. Aleshores, si llegim l'esmena i la motivació que va presentar –i això l'honora, perquè normalment les esmenes no tenen motivació, ell sí que hi posa la motivació–, dóna la sensació que el text d'aquesta esmena és absolutament inviable –només ho han de llegir, parla de l'any 98–; és clar, estem a dia 30 de desembre, com podem preveure una desgravació fiscal per a demà, si és que aconseguim acabar avui? En sembla que això no és viable. Per això dic que és un cas de despistament. Jo suposo que el senyor Ferrer i Gironès, rebuscant en una armilla, va trobar una esmena que devia haver presentat a la Llei de pressupostos de l'any passat –per això parla de l'any 98– i a la motivació parla de «la Llei en curs d'elaboració», que ja fa un any que està aprovada.

Aleshores, hi insisteixo, el text no resisteix possibilitat de salvament i, en tot cas, recordar-li al senyor Ferrer i Gironès que l'article 37.2 de la Llei de política lingüística precisament ja diu això mateix, dóna aquesta autorització. Per tant, no tornarem a donar al Govern aquesta autorització, que ja la té per l'altra Llei, amb l'agreujant que, mentre en la Llei d'usos lingüístics no posa limitació de la desgravació, el senyor Ferrer i Gironès més cautelarment posa l'1%. Per tant, el Govern té l'autorització –ja la té–; no la variem ni la restringim a través d'aquesta modificació de la Llei d'acompanyament. I, en tot cas, hi insisteixo: qualsevol de vostès que tingui la curiositat de repassar el text literal de l'esmena veurà que és inviable aprovar-la avui, ara, aquí.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Acabat el debat, procedirem a la votació de les esmenes als impostos indirectes, que, si no m'equivoco, poden ser votats conjuntament als blocs d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, del Grup Socialista i del Grup d'Esquerra Republicana. Si és així, votarem les esmenes d'aquests tres grups al bloc d'impostos indirectes.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes als impostos indirectes han estat refusades per 38 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Prego un moment d'atenció. Per acord majoritari dels portaveus, que aquesta presidència ha assumit, el debat i votacions que tenim pendents continuaran en aquesta sessió fins acabar totalment el Projecte de llei.

Perdó, continuem el debat. El bloc vuitè, rebut de l'aigua. Per presentar la seva esmena té la paraula el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Qui parla pel Grup d'Esquerra?

L'esmena 170.

Prego que guardin silenci.

Ja l'han defensada abans? *(Pausa.)*

Ja estava defensada. Perdó, ja estava defensada. Gràcies.

Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, tres esmenes. El senyor Boada té la paraula.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. De l'escó estant, per anunciar la retirada de les esmenes 175 i 177; per defensar la que ens queda viva, que seria l'esmena 171, que fa referència al termini de pagament de les quotes impagades, referent a les taxes de l'aigua.

Nosaltres creiem que aquest articulat sí que és coherent en una llei d'acompanyament, ja que sí que té a veure, evidentment, amb la política d'ingressos i despeses, en fer referència al pagament d'unes quotes que fins aquest moment han estat impagades. I sobretot ha de servir, o hauria de servir, per solucionar una part, només una part, del conflicte de l'aigua; perquè no només se centra únicament i exclusivament en el pagament de les quotes o en l'impagament de les taxes, sinó també que és molt més ampli i té a veure amb moltes altres qüestions.

Des del nostre punt de vista ens sembla que només deu ser l'Administració de la Generalitat..., jo crec que no hi deu haver cap cas en les altres administracions paral·leles a nivell europeu i, si m'«apura», a nivell mundial, d'una situació que es manté durant set anys, on milers de ciutadans han optat per no pagar les taxes de l'aigua i el Govern ha tingut una actitud..., vull ser suau, diria una actitud autista, que ha provocat sovint una radicalització innecessària del conflicte, un conflicte sense vies de solució i que en aquests moments, evidentment, encara no està solucionat.

L'esmena que presentem nosaltres és una petició de la mateixa Confederació d'Associacions de Veïns de Catalunya que ens demanava que, tot i estar d'acord que hi haguessin uns terminis que ells creien que no havien de ser aquests, però per qüestions administratives només podien ser els cinc anys, perquè prescrivien, doncs que ens permetés una flexibilitat més gran en el pagament, i que aquest pagament es pogués fer a través del rebut i no amb pagaments individuals i amb processos diferents. Algunes famílies potser haurien d'anar a pagar uns centenars de pessetes, o pocs milers de pessetes, i haurien de fer-ho en diferent finestra, per dir-ho d'alguna manera, i seria molt més còmode fer-ho amb descompte en el mateix rebut de l'aigua.

Per això, nosaltres dèiem, ja, suprimir tot el que fes referència a aquests tipus de pagaments i que es poguessin fer per via voluntària en el termini de cinc anys, mitjançant un pagament trimestral de la part proporcional del deute en el rebut de l'aigua.

El que sí que trobem a faltar és que en el nou escrit de l'article –no sé si el senyor Escudé posteriorment ens ho podrà explicar– sí que es fa referència als deutes superiors a 10.000 pessetes, però en aquest articulat no es fa referència als deutes inferiors a 10.000 pessetes; la llei no en diu absolutament res, de quina manera es pagaran, si estan en els terminis o no. No sé si és un oblit o aquest diputat no ha estat capaç de veure on es reflectia aquesta situació, i, en tot cas, haurien de mirar que es pogués esmenar d'alguna manera, perquè, aquests deutes inferiors a 10.000 pessetes, no explica de quina manera s'han de pagar, o és que ja queda condonat el deute totalment o és que tenen uns altres sistemes de pagaments que a nosaltres se'ns escapen, o és un oblit de l'atragament que hi ha hagut aquests dies per part de la majoria a l'hora de redactar coherentment aquest article.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. Pel Grup Socialista, també des de l'escó, el diputat senyor Manuel Nadal.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Bé, breument, per argumentar els mateixos temes que el diputat d'Iniciativa per Catalunya, que fan referència a la problemàtica del rebut de l'aigua. El Grup Socialista té dues esmenes, la 172 i la 174, i precisament la 172 jo crec que intenta presentar una solució a la qüestió que últimament ens deia el senyor Boada, que és dir que caldria que el mateix règim de tracte de favor, per anar solucionant que es vagin pagant els rebuts de l'aigua..., es donés el mateix tracte als rebuts de més de 10.000 pessetes i els de menys de 10.000 pessetes, que és aquest pagament fraccionat en quotes trimestrals i en diversos anys. Aquesta seria la nostra primera esmena, i jo crec que aquest oblit que ha quedat en aquests moments, després del tràmit de comissió de la llei, pel que fa referència als de menys de 10.000 pessetes, es podria solucionar, potser, amb una transacció en aquest punt.

I el Grup Socialista el que volia amb aquestes dues esmenes era expressar la seva posició favorable al contingut d'aquestes esmenes, d'aquests articles que, d'alguna manera, apunten una solució, potser no definitiva, però segurament una solució parcial a la problemàtica del rebut de l'aigua. Nosaltres pensem que és una bona proposta que pot ajudar que els veïns que s'han negat a pagar els impostos que van afegits al rebut de l'aigua vegin una bona disposició de les administracions, en aquest cas de l'Administració de la Generalitat, i entrin en la via del pagament dels impostos, i que aquells impostos que van deixar de pagar durant molt de temps els vagin pagant de mica en mica.

A nosaltres ens sembla que aquesta posició de permetre un pagament fraccionat dels deutes és una bona

posició, que compartim. Ens sembla que una gran part de la Confederació d'Associacions de Veïns de Catalunya està disposada a acceptar aquests textos articulats, i segurament seria una bona línia de buscar la solució a una problemàtica que fa molts anys que dura. I és molt nefast que hi hagi un conjunt de ciutadans que hagin decidit fer una insubmissió fiscal d'uns impostos de la Generalitat.

Creiem que cal buscar una solució. I que aquesta solució que passa perquè paguin també els endarreriments és una bona solució, que nosaltres compartim. No és la solució definitiva, és parcial. Voldríem que hi hagués més acord amb els veïns, que s'arribés a aquella part d'acord que encara falta, però, tot i així, compartim l'esperit d'aquests articles i ho volíem ressaltar dient-ho en aquest plenari.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Fidel Lora, des de l'escó, també.

El Sr. Lora i Lillo

Sí, gràcies, senyor president. Dues esmenes, la 173 i la 176, que també van orientades a buscar solucions al conflicte del rebut de l'aigua, en el sentit del pagament fraccionat de l'endarreriment dels tributs no pagats pels veïns. I per altra part, també, que la determinació de les quotes dels tributs de la Generalitat sobre l'aigua tinguin en compte el nombre d'usuaris de l'aigua per habitatge, però també aplicant un coeficient que primi o sancioni en funció del consum per usuari.

Aquestes són propostes que estan recollides d'iniciatives i de les mateixes propostes de les associacions de veïns, i pensem que ajudarien a donar passos per solucionar el conflicte de l'aigua, que tantes i tantes famílies estan recolzant amb la mobilització que aquests darrers mesos vam viure tots.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president, també de l'escó estant. Les esmenes 178 i 179, relacionades amb aquest bloc temàtic número 8 sobre el rebut de l'aigua.

Aquestes dues esmenes que presentem pretenen i enllacen amb una part de la meua intervenció anterior, també sobre l'aigua i, concretament, aquella sobre l'Agència Catalana de l'Aigua, per tal de reduir la pressió sobre l'increment de la tarifa de sanejament i del cànon d'infraestructura hidràulica a les famílies nombroses de Catalunya i a les unitats familiars, amb uns ingressos inferiors al salari mínim interprofessional, amb còmput anual, passant, tal com exposa el text de les esmenes, d'una deducció de la quota d'un 10 a un 20%.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

7402

El president

Moltes gràcies. Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Sí, gràcies, senyor president. Si recorda, senyor president, fa una estona jo he dit que el bloc 8 ja el podíem incorporar perquè, de fet, ja s'havia fet el debat; s'ha dit: «no, no s'ha fet el debat», bé, s'ha repetit l'argumentació. En definitiva, en síntesi, jo diria que tots estem d'acord en el que és fonamental per resoldre aquest problema. I, a part d'aquesta qüestió de les 10.000 pessetes, si es diferencia o no, jo veig que totes les esmenes, amb la proposta que hi ha per part del Govern, jo diria que fonamentalment només varien els terminis anuals, passar-los a trimestrals, és el que sé veure que és la diferència. Fora d'això, que nosaltres creiem que aquesta fórmula és la correcta i és la que pot ser acceptable, jo voldria recordar que una esmena nostra i una esmena del Grup Socialista, que van ser adoptades en Comissió, feien un pas més important, que és suprimir, en el cas de petició de moratòries addicionals, suprimir l'obligació general que hi ha de pagament d'interessos. Crec que aquesta és una política que el Govern i els altres grups –i especialment m'ha agradat sentir les paraules del senyor Manuel Nadal sobre aquesta matèria– crec que podríem trobar a través d'això una fórmula acceptable per a tothom. Altres qüestions que plantejava especialment el senyor Nadal de dir: «bé, però és que aquí hi ha altres impostos», és clar, és un tema que no és avui, ara i aquí i en un debat de pressupostos, en el sentit de llei d'acompanyament, parlar d'altres activitats que són d'altres administracions o d'altres competències.

Per tant, doncs, senyor president, jo només anuncio que donarem suport a les esmenes 178 i 179, del Grup Popular, i a les altres hi votarem de forma negativa.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Acabat el debat, procedirem a la votació de les esmenes al rebut de l'aigua. Prego a les senyores diputades i senyors diputats que ocupin els seus escons. He rebut una petició de votació separada, per la qual un bloc serien les esmenes d'Iniciativa, Socialista i del Grup Mixt, per un altre, l'esmena d'Esquerra Republicana i, per un tercer, l'esmena del Grup Popular separada de les altres. Hi estem d'acord? *(Pausa.)*

Iniciem, per tant, les votacions. En primer lloc, votarem les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, del Grup Socialista i del Grup Mixt.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 41 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

Votaríem, seguidament, l'esmena d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Iniciem la votació.

Aquesta esmena ha sigut refusada per 10 vots a favor, 66 en contra i 29 abstencions.

I votaríem seguidament les esmenes 178 i 179, del Grup Popular.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut aprovades per 67 vots a favor, cap en contra i 40 abstencions.

(Remor de veus.)

A continuació, passem a debatre les taxes, el bloc de taxes. En primer lloc, les esmenes del Grup Socialista. Defensarà l'esmena 185 la diputada senyora Montse Tura.

(Persisteix la remor de veus.)

Prego que guardin silenci per poder mantenir el ritme del debat.

La Sra. Tura i Camafreita

Moltes gràcies, senyor president. Intentaré, en poc temps, fer memòria d'una llei molt important, que va suposar un debat de gairebé un any de durada, anomenada d'intervenció integral de l'Administració ambiental, i que des del primer moment del seu debat havíem quedat que no només era una llei de caràcter ambiental, sinó que fonamentalment era una llei que regulava les implantacions productives en aquest país i que, a més, establia diferents nivells de responsabilitat i de competències entre l'Administració de la Generalitat de Catalunya, del Govern autònom, i l'Administració de la Generalitat de Catalunya –de Catalunya– del Govern local i, per tant, dels municipis. Hi va haver un intens debat, que es va acabar, diria jo, amb unes certes aproximacions o, com a mínim, amb una sensació d'entesa del que significava cadascun dels àmbits d'aquesta Administració a l'hora de regular la implantació de noves activitats i de defensar els drets tant d'aquells que volien iniciar una activitat productiva com dels veïns del seu entorn, drets que només podia garantir el món local.

En aquell moment es va entendre que darrere d'això hi havia, impregnant el debat també, un tema de recursos econòmics del món local i d'intent del Govern de la Generalitat d'obtenir, mitjançant aquesta figura, determinats ingressos que li permetessin de mantenir en funcionament alguna de les coses ja existents en el moment actual. Aleshores, això es va negar, però ens trobem en aquest Projecte de llei de mesures administratives, fiscals i d'adaptació a l'euro un redactat que ens sorprèn, sobretot ens sorprèn que aparegui en aquesta Llei, que s'hagi fet, com s'ha fet el conjunt de la Llei, sense tenir en compte la preocupació i el mínim contacte amb el món local, per establir quin és el repartiment d'aquestes taxes que cal cobrar per l'exercici de la feina de revisar els diferents projectes d'implantació, i aleshores apareixen unes determinades quotes, es regula l'aplicació d'aquestes taxes i, tot i que en el conjunt del redactat es fa menció de l'Administració mediamiental, sense aclarir-ho, quan s'arriba a l'afectació es diu que aquesta taxa té caràcter finalista i que els ingressos derivats serviran per finançar el servei prestat

per part del Departament de Medi Ambient de la Generalitat de Catalunya. Per tant, queda desvelada aquí la sorpresa. Està clar que aquesta taxa l'entén el Govern de la Generalitat com un ingrés per mantenir els seus propis serveis, i s'oblida d'aquell acord que es va produir en el transcurs del debat d'aquella Llei, que tant en els casos d'autorització ambiental com de llicència ambiental hi havia responsabilitats compartides i estudi compartit dels diferents projectes d'implantació d'activitats entre el món local i el món autonòmic.

L'esmena socialista, doncs, pretén recuperar aquell esperit perquè, si no és així, entendrem que de res va servir un debat intens que es va produir en el si del món local durant més d'un any, i esperem que sigui atesa pel Grup de la majoria perquè, si no és així, servirà molt poc –hi insisteixo– aquell intens debat que es va produir a l'entorn d'aquesta Llei. Evidentment, l'esmena socialista el que fa és establir que, igual que el conjunt d'expedients administratius, de documentació que dóna inici als expedients administratius, s'ha de tramitar a través de la finestreta de l'Administració local més propera, sigui també en aquesta finestreta on se satisfaci, on es faci efectiva, doncs, la taxa que correspongui a la prestació d'aquest servei.

Així de senzill i així de complex, i espero que m'expliquin els raonaments i no em passin per alt una cosa tan important, que, com els he dit, va suposar més d'un any de debat.

El president

Moltes gràcies. Per continuar la presentació de les esmenes del Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Martí Carnicer. Queden cinc minuts, vint-i-cinc segons.

El Sr. Carnicer i Vidal

Senyor president, molt ràpidament. Aquest també és un capítol que sí que és propi d'una llei d'acompanyament; per tant, res a dir des del punt de vista de la perillositat i des del punt de vista de la seva necessitat.

El que proposem són, en algun cas, alguns elements diferents, com en l'esmena 180, que parlem d'una quota proporcional. L'esmena 182, que suprimeix el conjunt del capítol 19, que és una nova taxa que s'instaura..., la veritat és que no l'entendem, no acabem de veure la seva necessitat ni la seva utilització, i en la memòria es fa algun tipus d'explicació, però ens sembla molt feble. En l'esmena 183 el que pensem és que hi ha uns imports que, en comparació amb la taxa anterior, són excessivament elevats, i plantejem una reducció. L'esmena 184 és un problema d'afectació de taxes que els senyors diputats saben que el nostre Grup, excepte en casos molt concrets i molt determinats, no està d'acord que les taxes siguin recursos finalistes, sinó que han de ser recursos generals; pot haver-hi algun cas que –ho repeteixo– ho justifiqui. O les esmenes 189 i 191, que parlen, diguem, del Servei Català del Trànsit. I la 191 d'una afectació, però no des del punt de vista dels ingressos, sinó d'una afectació funcional –i ho dic perquè el senyor Escudé no em digui que entro en contradicció, que suposo que ell podia haver intentat aquest ar-

gument fàcil: no és el cas. Llavors ens queden les esmenes 186 i 188 que són esmenes que, no perquè el nostre Grup tingués cap dot de clarividència, però sí per preveure una vella discussió sobre el que són taxes, el que són preus públics i el que són preus privats, els veníem dient que la mania que vostès tenen de sotmetre els preus, les tarifes dels ports de Catalunya al concepte de preus privats és una mania absurda, és una mania que no té sentit. Hi ha moltes sentències al Tribunal Constitucional que han dit clarament, per activa i per passiva, que, quan hi ha una situació de monopoli, quan no hi ha la possible elecció del subministrador encara que sí que es pugui optar o no per l'elecció del servei, si l'elecció del subministrador no és possible, això ha d'estar sotmès al dret públic i no pot estar sotmès al dret privat.

Aquestes són les esmenes que, en tot cas el nostre Grup s'haurà estudiat de fer-les com a esmenes conseqüents del debat del Dictamen del Consell Consultiu, però que ja les teníem fetes. Esperem que, si més no aquestes esmenes, alguna d'aquestes, la de la total supressió o alguna de les supressions parcials, siguin esmenes que el Grup de la majoria les accepti, també si és que el Grup de la majoria pensa ser conseqüent amb el Dictamen del Consell Consultiu; però aquest segurament serà un tema en què entrarem més endavant. Per tant, senyor president, aquestes són les esmenes que el nostre Grup havia presentat a aquest concepte de les taxes, que –ho repeteixo– sí que ens sembla un concepte propi de la Llei d'acompanyament. Per tant, res a dir des del punt de vista conceptual, però sí des del punt de vista dels imports.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup d'Esquerra Republicana, defensa l'esmena 181 des de l'escó el diputat senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Sí, senyor president. Senyores i senyors diputats, molt breument, perquè, com vostès s'hauran fixat, excepte en un accent, l'esmena 181, d'Esquerra Republicana, és idèntica a l'esmena 180, del Grup Socialista, la qual cosa vol dir que la coincidència en la font d'inspiració de l'esmena és també la coincidència en els arguments que ja ha expressat el diputat senyor Martí Carnicer i que nosaltres no reiterarem.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Roc Fuentes per defensar l'esmena 190.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. La nostra esmena 190 fa referència als ingressos que genera el Servei Català de Trànsit. Diu el text que nosaltres pretenem modificar que aquests recursos s'han de destinar a cobrir les

despeses del Servei, amb la qual cosa nosaltres estem naturalment d'acord. El que passa és que, aleshores, el text també planteja el supòsit que hi hagi un superàvit en aquests ingressos i marca la seva destinació al finançament de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra. Nosaltres pensem que aquest plantejament és correcte, però que cal matisar-lo; matisar-lo en el sentit que pensem que és molt millor que una part d'aquest superàvit possible es pugui destinar a actuacions d'educació viària i prevenció d'accidents, per tant, a campanyes destinades a millorar el trànsit, i que la resta, doncs, naturalment pot ser per al finançament especialment de la formació de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra i també, si s'escau, de les policies locals. Per tant, nosaltres pensem que cal donar aquest sentit molt més ampli al que puguin ser els superàvits derivats del Servei Català de Trànsit i, per tant, comprendre més actuacions de les que aquí estan previstes.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

(El president dona la paraula al Sr. Escudé i Pladellorens.)

El Sr. Escudé i Pladellorens

Gràcies, senyor president. Estem ja en el bloc 9, que és el tema de taxes. Una resposta general em sembla que lliga amb l'explicació que he fet anteriorment, quan parlàvem de la petició d'explicacions sobre la justificació de les taxes.

Més enllà del que pugui dir jo, ara, en aquest moment, en un minut, crec que no puc afegir-hi res que pugui convèncer els grups que han presentat esmenes en relació amb aquest tema de la taxa, ja que, com explicava i com tots vostès coneixen, cada una d'aquestes taxes està justificada, almenys al nostre criteri, correctament a través de la Memòria econòmica corresponent. Si hi ha un Grup, com s'ha vist, que discrepa d'això, bé, ho lamentem, però nosaltres creiem que és correcta l'explicació que es dona, la justificació econòmica és suficient per a aquesta variació.

A part d'aquest tema, hi ha l'esmena 185, que el Grup Socialista ha permès que el ponent usual fos substituït per la senyora Tura. És clar, no es el tema aquest que discutia i, per tant, la resposta concreta és dir: «Escolti, és que el lògic és que la prestació dels serveis administratius ja que és competència de l'Administració de la Generalitat és aquesta qui l'ha de cobrar.» I, aleshores, no ho he comprovat directament, perquè la senyora Tura ja ha dit que feia un any que discutien aquest tema, però a mi se'm diu –i en faig fe– que l'article 14 de la Llei de 15 del 97, del 24 de desembre, de taxes i preus públics, ja preveu que sigui una activitat de la Generalitat.

I, per acabar les esmenes de l'article 48, el tema del Servei Català de Trànsit, el senyor Martí Carnicer ja ha dit: «No, que no em doni aquest argument de la incoherència, perquè, és clar, és un argument fàcil de fer

perquè aquí hi ha una destinació finalista». Nosaltres entenem que és lògic i natural que els hipotètics excedents vagin a atendre el finançament de la Policia de la Generalitat, perquè és de trànsit. Si volguéssim podríem convenir que, lògicament, entre aquestes funcions hi ha la protecció viària i això, però nosaltres diríem... *(Remor de veus.)*

El president

Prego que guardin silenci!

El Sr. Escudé i Pladellorens

...que una part vagi explícitament a concretar com i quin i de quina manera, amb una activitat diferenciada –i més tenint present que, per altra banda, hi ha l'esmena 191 del Grup Socialista que ho vol destinar a barres arquitectòniques–, nosaltres creiem que el millor és deixar-ho com està.

I respecte, senyor president, a les votacions, jo voldria demanar-li –em sembla que és una mica el que deia el senyor Martí Carnicer– que nosaltres tenim el propòsit de votar en contra de totes les esmenes, com he anunciat. Ara, hi ha les esmenes 186 i 187 que, si es voten ara com esmenes vives pels problemes que vam discutir, hi votàriem en contra. Ara, seria una incoherència que, en part o totalment, el que pretenen aquestes esmenes ja hi haurà –existeixen ja admeses a tràmit– unes esmenes subsegüents al Dictamen del Consell Consultiu, jo seria partidari de demanar-li, senyor president, que la 186 i la 187 no es posin a votació ara, sinó que s'acumulin a la votació, debat i votació, de les esmenes subsegüents al Dictamen del Consell Consultiu. Ara, si ho volen així, nosaltres hauríem de fer la incoherència formal de votar en contra aquestes esmenes, i, en canvi, després, la finalitat d'aquestes esmenes, votàriem a favor, com ja hem anunciat, a l'hora de discutir les esmenes subsegüents, crec que són la 186, que és la supressió de tot l'article, i la 187, que és la supressió de l'apartat 4. L'altre és un problema de taxes que sí que no hi té res a veure.

El president

Senyor Martí Carnicer, se m'ha de pronunciar sobre aquesta petició que li fa...

El Sr. Carnicer i Vidal

Sí, senyor president. Cap problema. Segurament, passant únicament la 186 en tindríem prou, perquè la 187 és una esmena d'un apartat. Per tant, si el Grup de la majoria manifesta la seva voluntat d'acceptar l'esmena 186, cap dificultat que aquesta esmena es traslladi a la votació conjuntament amb les esmenes subsegüents al Dictamen del Consell Consultiu. I anunciar que també, coherentment, aleshores, retiràriem la 187 i la 188, ja que són esmenes parcials a aquest.

El president

D'acord, doncs, ho farem així. L'esmena 186 no es posarà a votació. Perdó, el senyor Escudé em torna a demanar la paraula.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Només per dir allò: *Quod dixit, dixit*. Jo he dit que de-mano de no votar-la ara, sinó que la incorporem al debat corresponent de l'altra. No hem dit que votarem aquesta esmena. Possiblement podem votar aquesta esmena o podem votar altres esmenes subsegüents de supressió, també, d'aquest tema. Deixar clar que la finalitat no és...

El president

El que queda clar és que no posarem a votació, ara, l'esmena 186. La 187 i 188 del Grup Socialista queden retirades i, per tant, votarem el conjunt de les altres esmenes que queden vives del Grup Socialista, del Grup d'Esquerra i del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Iniciem la votació de les esmenes que acabo de dir.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 36 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Passem, seguidament, al bloc número 10, de l'euro, que és... –ho adverteixo perquè els senyors diputats esperin un moment–, és molt curt i podríem procedir a la votació gairebé de manera immediata. (*Remor de veus.*)

Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Martí Carnicer per a defensar les esmenes 192, 193 i 194.

El Sr. Carnicer i Vidal

Sí, senyor president. Són tres esmenes –la 192, la 193 i la 194– que amb referència a l'article 41, i ara em sembla que són de l'article 50, si no ho he malentès.

Bé, nosaltres en aquestes esmenes reclamem la supressió dels apartats 2, 3 i 4, perquè en el tema de l'euro es diu: «Si una vegada practicada la conversió» –fa referència al capital social– «i com a conseqüència dels arrodoniments a efectuar, d'acord amb la normativa aplicable, la nova xifra de capital social impliqués la transformació de la societat, no es pot portar a terme aquest arrodoniment llevat que es consideri adequat efectuar aquesta transformació, supòsit en el qual cal l'autorització del Govern.»

I, en el 3, diu que «si com a conseqüència de l'arrodoniment s'origini una reducció de la xifra de capital social». És que no ho entenem. Com un arrodoniment de transformació de pessetes en euros pot implicar una reducció del capital social?

I la tercera diu que, a més a més, si es fa aquest arrodoniment es pugui fer amb càrrec a partides del balanç; bé, la quarta, l'apartat quart.

Bé, en tot cas, ens semblen unes esmenes que, si no és que hi ha algun element tècnic al darrere que les justifiqui, que ens les permeti explicar, nosaltres les mantindríem, perquè, sobretot, el que ens ha xocat molt és el que es preveu en l'apartat tercer que ens diu –escolti–: «Transformar el capital social d'una societat de pessetes en euros pot implicar la reducció del capital social.» No diem que no sigui així, però, en tot cas, com que no

ho entenem si se'ns explica podem intentar veure el posicionament.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el senyor Nove-lla, per l'esmena 195, que ho fa des de l'escó.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president. Molt breument, des de l'escó estant. L'esmena 195 del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds fa referència al cas que si en arrodonir la transformació de capital d'una empresa en euros impliqués transformació social d'aquestes empreses públiques, deia el text: «Caldrà l'autorització del Govern.» El nostre Grup afegeix: «Caldrà l'autorització del Parlament.»

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Raimon Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Gràcies, senyor president. De l'escó estant, si m'ho permet. Pel que fa a l'esmena 195, l'apartat sisè, afectat, entenem que és purament una qüestió tècnica de control intern per part de la Intervenció i que ens sembla, ja no diré excessiu, sinó qualsevol qualificatiu més greu que se li pugui assignar, que calgui, també, una autorització del Parlament. Jo, fins i tot, entenia que era una comunicació, pel que deia, però..., una autorització, encara molt menys.

Quant a les esmenes restants, la 192, 193 i 194, manifestar que el text creiem que s'ajusta a la normativa comunitària sobre aquest tema i és coherent i va lligat, també, amb la legislació que, a nivell d'Estat, s'ha fet fa molt poc temps a les Corts Generals.

Val a dir, per això, que des de la presentació del text i el debat avui aquí, suposo que tots els senyors i senyores diputats saben que, en virtut de la Llei corresponent les Corts Generals ja tenen la Llei elaborada i aprovada, i que en el tràmit del Senat es va abolir un text que existia i que a nosaltres ens semblaria coherent, per raons d'homogeneïtat, suprimir-lo; i és, precisament, la supressió de l'apartat 2, de l'article 41, que demana, a través de l'esmena 192, el Grup Socialista.

Vol dir que, en definitiva, senyor president, nosaltres votàrem en contra de totes les esmenes excepte de l'esmena 192 que, per la raó d'homogeneïtzació amb la legislació estatal sobre aquesta matèria, votàrem a favor de la supressió d'aquest apartat..., la 192.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per tant, si no entenc malament la intervenció del portaveu, votàrem separatament l'esmena

7406

192 del Grup Socialista i el conjunt d'esmenes del Grup Socialista i del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. D'acord? (*Pausa.*) Doncs, iniciarem la votació.

Votem, en primer lloc, l'esmena 192 del Grup Socialista.

Iniciem la votació.

Ha sigut aprovada per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents en l'hemicicle.

I votem, ara, la resta d'esmenes del bloc número 10.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 38 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

Iniciem el debat del bloc número 11: «Disposicions addicionals, transitòries, derogatòria i finals.»

Té, en primer lloc, per exposar les esmenes a les disposicions addicionals, derogatòria i finals, pel Grup Socialista, el diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Senyor president, senyores i senyors diputats, suposo que s'ha de rectificar el temps, no, senyor president? No..., és que comptava un minut i em semblava que era poc.

Per defensar les esmenes que queden en el Projecte de llei, deixant de banda les que han estat subsegüents al debat del Dictamen del Consell Consultiu: esmena 197 i esmena 199. Pretenem suprimir la disposició addicional segona. Què és el que ens proposa, la disposició addicional segona? Bé, doncs, proposa que el Govern pugui vendre's les entitats que consideri convenients, entitats autònomes o empreses participades, sense cap tipus, diguem-ne, de control, encara que aquesta situació comporti la pèrdua de la posició majoritària o, fins i tot, l'extinció de la venda directa.

Bé, és un altre d'aquells casos que durant l'any 1998 hem tingut un exemple de l'ús que el Govern ha fet d'aquesta disposició, que ha estat la privatització del Centre Informàtic de la Generalitat, en base a una disposició semblant a aquesta en el pressupost de 1998; el Govern ha iniciat un procés de privatització d'un servei sense cap tipus de control previ des del punt de vista parlamentari, sense cap concepte de criteris sobre el que s'ha d'incidir en la privatització o no de determinats sectors de la Generalitat. I, evidentment, igual que hem manifestat, en aquest cas concret, que des del punt de vista de criteri no ens semblava correcte que s'efectués aquest tipus d'operació, però, tampoc, des del punt de vista de plantejament general. Entenem que si el Govern vol entrar en un procés de privatitzacions o d'externalitzacions, com agrada dir a alguns membres del Govern, no ens hi oposem, que faci aquest plantejament, però que ho faci des d'aquesta cambra, que ho faci a partir d'un debat en què puguem analitzar els criteris, les formes i l'abast d'aquest procés. I, aleshores, podríem entrar, segurament, a considerar alguns articles semblants al que se'ns proposa en aquesta disposició addicional segona.

En tot cas, senyor president, això és un xec en blanc; un xec en blanc del qual no en sabem ni l'import ni sabem l'ús que el Govern en pensa fer. Perquè l'any passat el que pretenia ser una disposició innòcua, ha aixecat suficient polseguera com per veure que és el que podia passar.

Per tant, per no repetir l'error aquell, per no tornar a incidir en el mateix tema, proposem en les esmenes 197 i 199 que se supprimeixi aquesta disposició addicional segona.

Les esmenes 217, 18 i 19 són esmenes de coherència, perquè fan referència a les derogatòries. I aleshores com que les derogatòries també fan referència una mica a la filosofia general de la Llei, entenem que no s'havien de modificar determinades lleis i tampoc s'havien d'incloure determinades disposicions derogatòries. Bé, aquest és el plantejament de la 17, 18 i 19; per tant, no crec que calgui incidir-hi més.

L'esmena 222 és una esmena també de coherència amb l'activitat que s'està portant a terme des d'aquest Parlament. Hi ha un conjunt de diputats i no-diputats que en aquest moment estan treballant en una comissió per tal d'avaluar les taxes que s'han de cobrar en els serveis socials. I aquí, en canvi, en aquest moment encara continua vigent el Decret 394/1996, en què es regulaven determinats preus d'alguns serveis socials que per sentència del Constitucional i per acord, per dictamen del Consell Consultiu van estar declarats que no podien ser tals preus, sinó que havien de ser taxes. Per tal que no es produeixi un buit legislatiu, el que plantegem és que el Consell Executiu –i ara, doncs, tornarà a tenir temps, que això durarà una mica més–, presenti en aquest Parlament un projecte de llei reconvertint en taxes els preus públics del 394/1996, ja que en aquest moment són il·legals, i que ens podem trobar amb la incongruència que algun ciutadà recorri contra algun preu d'aquests i els tribunals finalment li donin la raó dient que, com que no són preus públics i, per tant, estan subjectes a les limitacions pròpies de les taxes, que aquesta il·legalitat pugui comportar un decrement per als recursos de la Generalitat, cosa que nosaltres, evidentment, no desitjaríem.

Les esmenes 221 i 223 són dues esmenes que el nostre Grup ja havia anunciat prèviament en algun altre moment. Són dues esmenes que fan referència a un dels temes que ha ocupat més l'opinió pública en els darrers mesos, que és el tema relacionat amb les autopistes. Nosaltres plantegem amb aquestes esmenes dues coses. En la 221 plantegem, en primer lloc, que el Consell Executiu presenti en el Parlament i en el termini màxim de sis mesos –per tant, tindrem temps– una llei d'autopistes que regularà, entre altres, les funcions del delegat del Govern de la cooperació amb l'Administració local, obligacions econòmiques administratives i fiscals, així com fórmules de rescat parcial i total, si s'escau. Per tant, és una presentació al Govern de dir: «Entrem a parlar, entrem a discutir, entrem a veure com s'han de regular les autopistes a Catalunya. Entrem a parlar de quin és el paper del delegat d'autopistes en el cas del Parlament, el delegat d'autopistes que té del Govern, i discutim-ho.» És una oferta, sens dubte, de

negociació davant d'un plantejament d'un tema que ens sembla prou greu i prou important.

I l'esmena 223 és una esmena que pretén més recursos per a la Generalitat, relacionats amb el tema d'autopistes. Evidentment, l'activitat de les autopistes, que és una activitat que està generant un volum cada cop més important –les darreres dades de què es parlen és d'un creixement que està per damunt dels creixements de l'IPC, on l'activitat que mesura l'IMD és una activitat que també està creixent a ritmes del 3 i 4% anual, per tant, és una activitat que genera un volum de recursos important–, aquests recursos, com tota empresa, paguen uns impostos, essencialment, a l'Estat. Els dos impostos importants són l'impost de societat i l'IVA; l'IVA, evidentment, diferencial, però en el cas d'autopistes el diferencial és relativament important. Per tant, nosaltres el que plantejem és que si aquests recursos provenen d'una activitat, que és l'activitat de les autopistes, aquests recursos seria bo, seria interessant que comencéssim a negociar amb l'Administració central que aquests recursos retornessin a Catalunya i que fossin aplicats també a reduir els peatges que a aquestes autopistes s'estan pagant. Parlem de reducció en un moment inicial, tot i que, si s'aproves l'esmena 221, podríem parlar d'altres activitats, més enllà fins i tot de la reducció, si s'escaigués. (*Remor de veus.*)

Per tant, el que plantejem és dir: «Escolti, es pot plantejar una reducció dels impostos, sense que això tingui cap cost per a la hisenda de la Generalitat i sense que traslladem tampoc cap cost a la pròpia concessionària, simplement aplicant els impostos que les concessionàries estan pagant a reduir aquests impostos.» D'acord amb números, però que aquests sí que li reconeixeria el senyor Escudé que són estimacions, que per tant segurament no...

El president

Prego, senyores diputades, senyors diputats, que guardin silenci i que no facin tertúlia.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. No gaudeixen de tota la fiabilitat que seria necessària. Amb aquest tipus de recursos podríem reduir al voltant del 20 o el 25% dels peatges que en aquest moment estan pagant els ciutadans de Catalunya. I considerant la incidència que les autopistes tenen a Catalunya, no dubtem que aquest és un tema que la majoria estudiarà amb força serenitat.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup d'Esquerra Republicana té la paraula el diputat senyor Huguet, que en aquest moment em penso que no em sent. (*Pausa.*) No, no fa tertúlia. Parlava per telèfon. Senyor Huguet, li correspon defensar les esmenes 200, 201 i 213.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. I disculpi, que a aquestes hores un ja no sap on balla ben bé. Amb brevetat, sim-

plement hi ha tres esmenes d'Esquerra Republicana. Una, de fet, ja s'ha defensat en un altre bloc; a la pràctica, per tant, la dono per defensada. I bàsicament em centraré en dues destinades a defensar que a l'apartat d'alienació de títol de societats amb participació a la Generalitat hi hagi més controls; la Generalitat participi directament o indirectament en els casos d'aquesta alienació –és la primera, a la disposició addicional segona, apartat 1. I en l'altra el que proposem és que sigui el Govern, amb una altra disposició addicional segona, qui tingui la facultat de donar-ne compte o que n'hagi de donar compte al Parlament, de quan hi hagi alienacions d'aquests títols de societats.

Simplement, aquestes eren les dues propostes que ha fet Esquerra Republicana en aquest últim apartat de la Llei d'acompanyament.

Gràcies, senyor president.

El president

Per defensar les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Novella.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el nostre Grup, pel que fa referència a les disposicions addicionals i transitòries, ha presentat un seguit d'esmenes, que tot seguit passo a defensar.

En primer lloc, l'esmena 198 nostra es refereix a l'alienació de títols de societats amb participació de la Generalitat. El Projecte de Llei diu que correspon al Govern i, posteriorment, donarà compte al Parlament. Nosaltres volem que, com ha estat anteriorment, correspongui al Parlament determinar quan pot haver-hi alienació de títols sotmesos a participació de la Generalitat o no. Per tant, fem aquesta esmena que dóna control al Parlament. Estem, d'altra banda, amb allò de sempre, és a dir, donant control a la cambra, traient-n'hi en aquest cas al Govern, situant les qüestions com estaven abans d'aquest Projecte de Llei.

La 203 fa referència al canvi de règim jurídic de l'Institut Català de Finances, que estableix que el conseller podrà autoritzar-lo. Nosaltres demanem la seva supressió, en correspondència amb l'esmena que havíem fet en el bloc anterior. I la 207, que demanem una nova disposició addicional per donar més informació al Parlament. Una informació trimestral sobre pagaments relatius als capítols 2, 3, 4, 6, 7, 8 i 9, de departaments, organismes autònoms, empreses públiques, entitats gestores de la Seguretat Social. En definitiva, més control per al Parlament, per a la cambra.

Establim, així mateix, una transitòria, la 225, que en tres mesos es presenti un pla de gestió i transparència de la Generalitat; que és curiosa, senyores diputades, senyors diputats, perquè demanem que a Internet figurin les dades sobre pagaments i sobre subvencions i contractes de la Generalitat, amb lliure accés per a tots els diputats i també els ciutadans de Catalunya. Ens agradaria molt que vostès ens feliciteassin les pasqües fent l'acceptació d'aquesta esmena. Estem convençuts

que no ho faran. Ens ho han felicitat potser d'una altra manera.

Finalment, voldria referir-me a l'esmena 208. I ho faig perquè, per nosaltres, té un sentit important. És una esmena referida a les autopistes de peatge de Catalunya. Catalunya és el territori de l'Estat que té més gran xarxa d'autopistes de peatge, i això és fruit, entre altres coses, que les inversions de l'Estat a Catalunya no es corresponen amb el percentatge de població que tenen. Aquesta és una primera constatació. Segona constatació: això implica una diferència, en menor, respecte a la resta de comunitats autònomes de l'Estat espanyol. Tercera constatació: els beneficis de les concessionàries d'autopistes de peatge a Catalunya són extraordinaris, i extraordinàriament alts i per sobre de la mitjana, fins i tot de la mitjana del seu sector, de la qual cosa es deuen alegrar els socis d'aquestes autopistes, no tant els ciutadans que paguen el peatge. Tercera constatació: hi ha una demanda social en contra del peatge de les autopistes. Els ciutadans de Catalunya estan dient prou al pagament de peatges.

Davant d'això, què fa el Govern de la Generalitat? Doncs, resumint: vostès promouen un acord a través del Ministeri de foment, Generalitat i ACESA, en què redueixen les tarifes i allarguen els terminis de concessió del 2016 al 2021, amb la qual cosa és de preveure que els beneficis de les concessionàries continuaran augmentant. El nostre Grup ha presentat una Proposició no de llei al Congrés de Diputats, units al Grup de Nueva Izquierda, i és ara el moment d'explicar el que aquí nosaltres portem a aquesta cambra. Nosaltres entenem que aquesta situació és una situació danyosa, és una situació lesiva per als interessos de la ciutadania de Catalunya, i que hem de donar-li alguna solució. Entenem que els beneficis de les companyies estan en aquests moments enfrontats amb els interessos dels ciutadans, i aquest Parlament, que sobretot ha de mirar pels interessos de la ciutadania en el seu conjunt, no té per què mirar sobre els interessos d'uns accionistes que ja mira el seu consell d'administració, ha d'intervindre, al nostre parer, sobre aquesta qüestió.

I nosaltres fem tres propostes. En primer lloc, que s'estudiï la possibilitat de la viabilitat jurídica d'implantar un nou tribut autonòmic sobre els beneficis extraordinaris de les empreses concessionàries de l'explotació d'autopistes de peatge en el termini de sis mesos. Si aquest estudi demostra la seva viabilitat durant l'any 2000, el Govern de la Generalitat implantaria aquest tribut a Catalunya. I en tercer lloc, impulsar la celebració immediata de convenis entre els organismes competents i les empreses concessionàries perquè s'alliberi de peatge aquells trams on les millores de les carreteres creïn problemes de circulació. Això és el que diu fins aquí la nostra Proposició.

Però voldríem afegir dues o tres qüestions. En primer lloc, per a nosaltres aquest impost hauria de tenir un caràcter finalista per millorar les xarxes viàries de Catalunya i per rescatar, en tot el possible, les concessions de peatges. En segon lloc, això implicaria que, si se celebren convenis, alguns problemes que en aquests moments hi ha en la circulació a les autovies de Catalunya podrien solucionar-se amb l'alliberació de peat-

ges. Concretament, l'A-7 fins que es conclouin les variants d'Altafulla - la Móra i el segon cinturó de Tarragona de la nacional 340; l'A-2 en el tram Lleida - Barcelona per al transport de mercaderies fins que es conclouin les obres de la nacional II en el tram Cervera - Igualada; l'A-7 en el peatge de Martorell fins que es conclouin les obres de la variant Cervelló - Vallirana amb la nacional-340. I per tant, serien tres problemes circulatoris que tindria Catalunya que es podrien solucionar.

Entenem nosaltres, senyores diputades, senyors diputats, que l'opinió pública de Catalunya ha dit que els peatges cal ressituar-los, que nosaltres estem pagant molt més que la resta de l'Estat, que per altra banda els grans beneficis de les companyies permetrien fer nous convenis o nous tractaments de les concessions, i en aquest sentit, la implantació d'un impost i la implantació, d'altra banda, d'aquest conveni en la situació que hi ha obres públiques de caràcter urgent amb problemes de tràfic, podria resoldre la situació a curt termini. A vostès, senyors de la majoria, els pertoca en aquests moments –no sé si en d'altres– de determinar si accepten o no aquesta esmena.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Fabregat per defensar la seva esmena.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. De l'escó estant, l'última de les esmenes del Grup Popular, la número 212, sobre la disposició transitòria primera. Aquesta disposició transitòria ha causat i és també, tal com es veu en les esmenes dels altres grups parlamentaris..., va causar preocupació en el personal, principalment, de la Junta d'Aigües. Nosaltres també entenem que no es garanteix la incorporació del personal a l'Agència, encara que ho possibilita el text actual, i aquesta esmena el que pretén és que el personal de les juntes, tant de la Junta d'Aigües com de la Junta de Sanejament, es pugui integrar a l'Agència i, el personal que no s'hi integri, que quedi clar que es pugui adscriure a un altre lloc de treball de la Generalitat. Així mateix, s'introdueix la possibilitat que el personal funcionari que s'aculli a l'opció d'ocupar un lloc de treball en l'Agència en règim de personal laboral resti en excedència voluntària. Per tant, creiem que amb l'esmena que incorporem facilitem i ampliem l'adscripció del personal d'aquest organisme a l'Agència Catalana de l'Aigua.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Em diu el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds que hi ha dues esmenes que estan pendents de defensar, que se m'havien oblidat, i que les defensarà des de l'escó el senyor Boda. Dos minuts per defensar-les.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Fan referència, les esmenes 209 i 226..., la 209 fa referència a la supressió de les transitòries primera, segona i tercera, perquè també fan referència a la creació de l'Agència Catalana de l'Aigua, i per la qual cosa, doncs, s'entén claríssimament la supressió d'aquestes disposicions transitòries.

Quant a la 226, també va relacionada amb tot el bloc que hem parlat de creació de l'Agència Catalana de l'Aigua, en què la supressió d'aquell article 15, que ara s'ha convertit en un article molt més llarg, doncs, implicava la redacció d'una nova disposició final que instava el Govern, en el termini de tres mesos, a presentar un projecte de llei d'ordenació i gestió de l'aigua com és preceptiu, i no a través de la Llei d'acompanyament, com s'ha fet en aquest moment, de fer una part d'aquesta llei d'ordenació i gestió, i dèiem tot un seguit de punts –que eren uns quants, no eren veritablement els que s'havien de tenir en compte–, tots els que hauríem de tenir en compte, com són la creació de l'Agència Catalana de l'Aigua, sigui a través d'una llei, o el finançament de les infraestructures hidràuliques, la nova estructura tarifària, i que, evidentment, no hi haguessin..., es portés a terme una política hidràulica amb criteris ecològics i solidaris en la seva gestió. I relacionàvem també tot aquest aspecte amb el fet que nosaltres el que hi ha en aquests moments redactat en la Llei d'acompanyament en referència a la qüestió del personal de la Junta d'Aigües i la Junta de Sanejament ens dona la sensació que és un redactat terriblement agressiu envers aquest col·lectiu, per la qual cosa nosaltres presentàvem tota una esmena, amplíssima, tret de la discussió, evidentment, també, amb la junta de personal de la Junta d'Aigües i la Junta de Sanejament, en què evidentment aquí sí que es tenien en compte els drets del personal laboral i del personal funcionari, en la nostra esmena que presentàvem, i no el que en aquests moments hi ha, que no té res a veure amb el que s'ha fet en altres empreses públiques, com per exemple l'Institut Cartogràfic, i en canvi aquí sí –ho torno a repetir– que ens dona la sensació que hi ha una actitud molt agressiva per part del Govern envers aquest col·lectiu de treballadors, i, evidentment, aquesta esmena intentava palliar aquesta situació.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellors

Moltes gràcies, senyor president. De l'escó estant, i demanant-li una certa clemència, perquè al llarg de tot el debat he estat molt breu, almenys ho he intentat, i tinc la sensació que he estat breu. Aquí, si em permet, hauré de ser..., un lleuger temps addicional...

El president

Endavant, endavant.

El Sr. Escudé i Pladellors

...perquè, com que són dos blocs i, a més a més, aquí això sí que és un calaix de sastre, perquè disposicions addicionals i transitòries afecten molts temes, i aleshores, per poder donar una resposta una mica vàlida i que pogués donar mínima satisfacció als grups, potser hauria de dir alguna cosa més. Espero, malgrat tot, ser molt breu.

Esmenes que han manifestat els grups que les consideraven vives i que defensaven aquí..., doncs, seguiré l'ordre.

La 197. Escolti, ens sembla lògic que es prorrogui el pressupost de l'organisme pendent de privatització en el cas que acabi l'exercici; no imposar la realització d'un nou pressupost, i la inseguretat i les molèsties que això crearia a l'actuació futura de l'adquirent final.

L'esmena 198, per no dir que la considero una barbaritat, diria que és insòlita, perquè, és clar, senyor Novella, si vostè llegeix l'esmena, no demana que s'informi el Parlament o que el Parlament tingui..., sinó que l'alienació la faci el Parlament. Vostè coneix algun parlament del món en què la compravenda d'accions de les empreses participades pel Govern la faci el Parlament? Em sembla excessiu. Si en coneix algun país –que no sigui les illes Fiji, que sempre surt–, ja m'ho diran.

L'esmena 199 és el tema de la prèvia aprovació..., això ja ho hem discutit moltíssimes vegades.

Esquerra Republicana, el mateix en les esmenes 200 i 201. En tot els casos em sembla que és correcte el que diu el Govern.

Les esmenes 203 i 204 –ja ho han dit els que han intervingut– van lligades a l'article 26, de l'Institut Català de Finances, i allà ja hem dit les explicacions que havíem de fer, i, per tant, coherentment amb el vot negatiu a la supressió de la modificació de l'estatus de l'Institut Català de Finances, aquí també hem de votar en contra.

Esmena 207, del Grup d'Iniciativa. Aquesta és de les clàssiques; jo recordo que amb el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i amb el Grup antecendent, del Partit Socialista Unificat de Catalunya, ho discutíem any darrere any. És molt lloable l'esforç d'avenç tecnològic, però ens sembla que encara no està, la nostra societat, ayesada a aquestes mecàniques, i, per tant, el que hi ha –que s'hi va treballant, en aquest camí, d'informatitzar i de distribuir la informació informatitzada– no pot..., no podem avançar més endavant.

Esmena 208, d'autopistes. El senyor Novella ja ha abocat la seva vivaç loquacitat explicant propostes meravelloses –i amb això també responc les altres esmenes del Grup Socialista, també en relació, la 221 i 223, em sembla recordar, amb autopistes. Bé, aquí jo només voldria recordar dues coses, per ser ràpid.

Primera, no fa gaires dies, amb aquell vici que deia de fer suplències a les comissions, vaig assistir a una Comissió d'Economia, i vam aprovar una proposta, amb unes esmenes, d'estudiar tot el tema dels peatges i la viabilitat jurídica de temes fiscals relacionats amb això. Ja està acordat... I encara recordo més: en el debat que

7410

vam tenir –si no ho recordo malament, perquè ja començo a perdre la noció del temps– la setmana passada, de pressupostos, em sembla molt recordar que es va fer una transacció entre el Grup Popular, d'Esquerra Republicana i Convergència i Unió, que es va transformar en la disposició addicional seixanta-vuitena, i que ja era aquest tema. Per tant, no tornem a insistir-hi en la Llei d'acompanyament; ja és suficient, i tot això s'estudiarà, i cadascú traurà les conclusions que vulgui.

Esmena 209, d'Iniciativa. Home, d'acord, és lògic que, si vostès no volen l'Agència Catalana de l'Aigua, suprimixin les disposicions transitòries relatives a això. Però, com que ja hem votat que sí, que no volem aquest canvi, que volem que es mantingui el text del Govern, coherentment, hem de dir que no.

L'esmena 212. L'esmena 212 ens sembla que pot donar satisfacció no solament als desitjos del Grup Popular, que per això m'imagino que presenta l'esmena, sinó a altres esmenes dels altres grups en relació amb aquest tema –i suara s'hi ha referit el senyor Boada– del personal funcionari i laboral que tingui llocs de treball..., dels organismes que es fusionaran en l'Agència Catalana de l'Aigua. Jo els convido que, si els anés bé..., nosaltres estem disposats a donar suport a aquesta esmena del Grup Popular, i així podríem resoldre d'una forma consensuada aquesta problemàtica del personal. En tot cas, si vostès ho mantenen –com sembla, per gestos facials, que es mantindrà–, nosaltres hi votarem en contra, perquè creiem que és suficient i justa i correcta la proposta que ens fa el Grup Popular a l'esmena 212.

Les esmenes 217, 218 i 219, del Grup Socialista..., de fet, el senyor Martí Carnicer ja ha dit: «Com que estem en desacord que es modifiquin, que es deroguin unes determinades normatives, per això ens oposem que la derogatòria ho digui.» És clar, l'argument és dir: «Escolti, la derogatòria dóna seguretat jurídica.» Bé, com que nosaltres estem d'acord que es mantinguin totes aquestes modificacions, lògicament, hi ha d'haver una disposició derogatòria de les normes que es modifiquen.

I ja acabant... –autopistes, ja l'hem dita..., un altre cop autopistes...–, la reconversió en taxes, aquest és un tema –i em sap greu no tenir temps– important des del punt de vista jurídic, i el senyor Martí Carnicer l'ha encetat. Jo li diria que, efectivament, hi ha dubtes jurídics seriosos sobre aquest tema. I aleshores, per un cantó, per un cantó..., sí, senyor Martí Carnicer, ho conec, lleugerament, no amb la profunditat de vostè, però hi ha un dictamen, com diu vostè, el número 205, del Consell Consultiu, que diu que han de tenir la consideració de taxes d'acord amb la doctrina del Tribunal Constitucional d'una sentència 195/95. Però és que, per una altra banda –i suposo que vostè ho coneix–, hi ha un dictamen 351/96 de la Comissió Jurídica Assessora que diu que no, en base que la contraprestació té la naturalesa de preu públic, i aleshores diu que el que constitucionalment els donaria la raó a vostès és que es tractés d'imprescindibles, i com que aquest dictamen diu que aquestes taxes no són imprescindibles, no cal fer aquesta modificació. Bé, en definitiva, és un tema del qual en una altra ocasió podríem parlar amb més serenitat –no

nostra, sinó de tota la cambra–, però en aquests moments em sembla que és correcte, davant d'aquesta dualitat d'interpretacions..., que la interpretació que recull el Govern té una base sòlida en el terreny jurídic.

I ja acabant, l'esmena 226, d'Iniciativa, que demana que es faci la Llei ordenació i gestió... Ja ho hem comentat abans, al llarg del debat de l'Agència Catalana de l'Aigua, amb una transacció que vam fer en comissió amb el Grup Popular, la proposta del Govern de fer aquest text..., no tres mesos, que demanen vostès, ni l'any, que deia el Govern, sinó els sis mesos que va proposar el Grup Popular. Si això els donés satisfacció, endavant, i, si no, creiem que ja serà difícil aquest esforç en el període de sis mesos, i seria inviable en el termini de tres mesos.

I això és tot, senyores i senyors diputats. Agrair la petita atenció que han tingut la majoria de vostès de seguir el debat d'uns i els altres, i anunciar, doncs, que en tot aquest bloc nosaltres votarem negativament a totes, excepte a la 212, que, com he anunciat, la votarem a favor.

Moltes gràcies, senyor president.

(El Sr. Novella i Izquierdo demana per parlar.)

El president

Per què em demana la paraula, per què me la demana?

El Sr. Novella i Izquierdo

Gràcies, senyor president. Simplement per demanar votació separada de l'esmena 212, del Grup Popular.

El president

Molt bé, ho farem així, efectivament: votarem en primer lloc l'esmena 212, del Grup Popular, i després el conjunt d'esmenes sobre el bloc 11, de disposicions addicionals, transitòries, derogatòries i finals.

Iniciem la votació de l'esmena 212, del Grup Popular.

Iniciem la votació.

Aquesta esmena ha sigut aprovada per 68 vots a favor, cap en contra i 42 abstencions.

Votarem a continuació les esmenes del Grup Socialista, del Grup d'Esquerra, del Grup d'Iniciativa per Catalunya i del Grup Mixt.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 43 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

Passem seguidament a l'examen i debat de les esmenes subsegüents al Dictamen del Consell Consultiu. Tenint en compte que només han sigut defensades pel Grup Mixt, poden intervenir els grups per defensar cada un d'ells les seves esmenes al Dictamen del Consell Consultiu.

Comencem. El Grup Mixt ja ha intervingut; per tant, el Grup d'Esquerra Republicana, en primer lloc, i des de l'escó.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president...

El president

Estem parlant de les esmenes subsegüents al Dictamen del Consell Consultiu.

El Sr. Huguet i Biosca

Sí, senyor president; molt breu. Hi ha hagut ocasió, a l'hora de debatre l'esmena a la totalitat, al començament de la tarda, aquesta llarga tarda, i tensa tarda, i amb notícies de tarda, també... Aquestes esmenes d'Esquerra Republicana simplement fan cas de les propostes del Dictamen del Consell Consultiu.

La primera esmena demana suprimir l'article 1.1.c, en el qual, efectivament, la Generalitat envia competències que no li són pròpies, i, per tant, que era molt probable que pogués anar al Constitucional. Per tant, en aquest sentit, suprimint aquest article se supera el problema.

En allò que fa a l'Agència de l'Aigua, es parla que la contractació d'aquesta Agència es subjecti al règim general de contractació pública, que no quedi lloc a dubtes en aquest aspecte, i també que el personal de l'Agència ha de ser funcionari públic quan tingui encomanades funcions que impliquen l'exercici d'autoritat, perquè, si no, estariem parlant d'una mena de privatització de l'autoritat pública, cosa que, evidentment, no és constitucional.

I l'últim punt, que potser és el més..., en fi, de més relleu, que ja ha estat criticat a vegades aquí, en aquesta cambra, és la discussió típica sobre els preus dels ports, que, evidentment, el Consultiu ha dit, com alguna vegada hem dit nosaltres en altres discussions vinculades a aquest tema, són taxes i no són preus privats, i, per tant, la nostra proposta és, precisament, de modificació d'aquest apartat, de l'article 93, en el qual, doncs, es concreta de quina manera es fa cas de les conclusions a què ha arribat el Dictamen del Consell Consultiu en relació amb el tema dels preus anomenats privats en aquesta Llei i que entenem que han de ser considerats taxes.

Per tant, doncs, senyor president, amb això dono per defensades aquestes esmenes.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, defensa...

El Sr. Novella i Izquierdo

Senyores diputades, senyors diputats, pujo a la tribuna per defensar les esmenes subsegüents al Dictamen del Consell Consultiu sobre la Llei d'acompanyament de pressupostos de la Generalitat de Catalunya.

En primer lloc, nosaltres, el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, vam presentar al Consell Consultiu l'anàlisi de gran part de l'articulat d'aques-

ta Llei, i ho varem fer perquè pensàvem que hi podria haver elements d'inconstitucionalitat. Al nostre entendre, volem deixar constància que, de la lectura del Dictamen del Consell Consultiu, es dedueixen o es poden deduir les següents qüestions.

Primer. El Dictamen del Consell Consultiu reconeix que la doctrina del Tribunal Constitucional ens diu que les lleis de pressupostos han desbordat el seu objectiu en alguns casos. Pàgina 3.

Segon. Reconeix que les lleis d'acompanyament haurien de tenir relacions, segons el Tribunal Constitucional, amb l'estat de despeses i ingressos i la política econòmica general.

Tercer. Reconeix que hi ha sentències del Tribunal Constitucional i doctrina jurídica per les quals les lleis d'acompanyament, pel seu caràcter de calaix de sastre, creen incertesa jurídica i, per tant, poden vulnerar el principi de seguretat jurídica.

Quatre. Reconeix que hi ha sentències del Tribunal Constitucional i doctrina jurídica que entenen que les lleis d'acompanyament poden significar una limitació en la capacitat i procediment legislatiu dels parlaments.

Finalment, reconeix que les lleis d'acompanyament són expressió d'una tècnica legislativa perillosa i tal vegada, senyor Escudé, i tal vegada poc recomanable, encara que afegeix que en si mateixes, aquestes lleis, no són inconstitucionals.

Voldria deixar clar, almenys des del punt de vista del nostre Grup, que els grups que van interposar aquesta anàlisi al Consell Consultiu han fet un bon servei a aquest país. I han fet un bon servei als parlaments de l'Estat espanyol, perquè temo molt, senyores diputades, senyors diputats, que hi haurà un abans i un després del Dictamen del Consell Consultiu, pel que després diré sobre les lleis d'acompanyament. És a dir, per a les lleis d'acompanyament a l'Estat espanyol, hi haurà un abans i un després d'aquest Dictamen del Consell Consultiu. I penso que aquests dos grups parlamentaris que han presentat aquesta qüestió hem contribuït a crear aquesta situació.

Segona qüestió. Nosaltres presentem aquesta demanda i entenem que tot i que el Dictamen no declara la inconstitucionalitat de tota la Llei, la qual cosa tampoc era objecte per part nostra, declara la inconstitucionalitat de quatre articles de la Llei. I entenem també que, malgrat el Dictamen del Consell Consultiu, tenim en compte que la Llei d'acompanyament presentada per la Generalitat no compleix els dos requisits, senyor Escudé, que el Tribunal Constitucional estableix per a una llei d'acompanyament. Un: que tingui relació amb l'estat d'ingressos i despeses. I dos: amb la política econòmica general.

I li deia abans, senyor Escudé, què és la política econòmica general? Em dedico acadèmicament a aquest tema des de fa dècades, i li puc assegurar que, segons la doctrina —segons la doctrina—, són polítiques monetàries, polítiques fiscals i pressupostàries, polítiques laborals i polítiques de relacions econòmiques exteriors. I en aquesta Llei hi han molts articles, hi ha molt contingut

7412

que no té, al nostre entendre, a veure amb aquestes qüestions de política econòmica general.

Malgrat això, refem i acceptem el que el Consell Consultiu ha dictaminat, i les nostres esmenes van, simplement, a suprimir aquells articles que el Consell Consultiu ha entès que tenen inconstitucionalitat.

I els voldria dir, finalment, que el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, en demanar aquesta anàlisi del Consell Consultiu, primer, ha fet ús d'allò que preveu el Reglament d'aquesta cambra; segon, ha intentat analitzar per l'organisme competent allò que és constitucional d'allò que no n'és, i, tercer, ha intentat ajudar a evitar un ús abusiu per part dels governs de les denominades lleis d'acompanyament. I en aquesta concreta, el Consell Consultiu ens ha donat la raó: són procediments gens recomanables i hi ha quatre articles que són inconstitucionals.

Moltes gràcies, senyores diputades; moltes gràcies, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, per defensar les esmenes subsegüents al Dictamen del Consell Consultiu del Grup Popular...

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Després de llegir el Dictamen del Consell Consultiu i després dels quatre articles a què ha fet referència el Consell Consultiu, nosaltres solament hem presentat esmenes a l'article 1, lletra c, punt 1, i també a l'article 47, de supressió dels dos articles, donat que en l'article 17 i en l'article 18 el Grup Popular havia presentat esmenes que hem defensat en el seu moment, referents a l'Agència Catalana de l'Aigua, i creiem nosaltres que ja solucionaven el que era la inconstitucionalitat d'aquests dos articles.

Sent coherents amb el que ha dit el Consell Consultiu nosaltres hem demanat —com he dit— la supressió d'aquests dos articles, de l'article 1.1.c i també de l'article 47, i ens sumariem, senyor president, a una votació d'aquelles esmenes que coincideixin, igual que les del Grup Popular, en aquests dos articles.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, és bo recordar en aquest moment la reacció del Grup de la majoria quan el Grup Socialista i el Grup d'Iniciativa van presentar aquesta sol·licitud de dictamen al Consell Consultiu, quan se'ns va tractar de filibusterisme, d'entorpir la tasca del Parlament, d'empastifar..., una sèrie de coses que s'han recordat a l'inici d'aquesta sessió i que tampoc val la pena reiterar; però que en tot cas sí que val la pena reiterar-les per dir que, mercès a la tasca d'aquests dos grups, la Llei que sortirà avui

d'aquest Parlament serà una llei que no tindrà problemes constitucionals, una llei en què haurem pogut arranjar els problemes constitucionals mercès a la petició que ambdós grups hem fet i que hem plantejat els problemes que s'han vist amb relació a quatre propostes concretes.

Ara, això no obvia, perquè també recordem —com deia, com diu el Consell Consultiu— que aquesta és una llei expressió d'una tècnica legislativa perillosa i tal vegada poc recomanable.

Jo no sé si el Govern prendrà nota d'aquesta situació; en tot cas segurament no la podrà posar en pràctica perquè també és cert que encara, a part de la notícia que ha esdevingut aquest vespre, aquests són els darrers pressupostos d'aquesta legislatura perquè, en tot cas, els propers pressupostos estaran en una altra legislatura, i esperem també que amb un altre govern, (*remor de veus*) que tingui una sensibilitat legislativa diferent, una sensibilitat legislativa que permeti fer unes lleis...

El president

Silenci, si us plau.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. No es posin nerviosos, no es posin nerviosos. (*Remor de veus i rialles.*) Una sensibilitat que permeti fer unes lleis més ben fetes, no solament més constitucionals, sinó que també estiguin més ben fetes que, per l'honor i el prestigi d'aquest Parlament, també són necessàries.

En tot cas, en conseqüència amb el Dictamen del Consell Consultiu, dels elements concrets, hem presentat també les esmenes que calia per complementar les que ja teníem, perquè el nostre Grup també —com ja he dit abans— hem presentat algunes esmenes ja en el mateix sentit.

Senyor president, en tot cas, el que sí de les esmenes de Convergència es dedueix és aquella propensió a anar sempre..., a oblidar el camp d'allò públic i anar caminant cap al camp d'allò privat, perquè així tot va més bé i segurament les coses són més fosques i es poden aclarir menys, i tot plegat, però, en tot cas, les esmenes, la supressió de l'article 18 va en aquest sentit, la supressió de l'article 47 va en aquest sentit i també hi ha una altra esmena, que el nostre Grup l'ha presentat, que no forma part dels elements que el Consell Consultiu diu que són inconstitucionals però sí que el Consell diu que s'hauria de redactar d'una forma diferent, que és la del 17.2, en què el Consell posa, diu: «escolti, no és inconstitucional però, segons com s'interpreti, pot donar problemes»; és el del caràcter dels actes de la futura, de la ja propera Agència Catalana de l'Aigua, on es considera que només determinada tipologia d'actes són actes administratius; el Consell Consultiu diu: «si aquesta llista és una llista excloent, aquest article també seria inconstitucional». Per tant, caldria que quedés clar, si més no en el llibre de sessions, encara que sigui per possibles interpretacions posteriors, que la interpellació que en fa aquest Parlament és que aquesta no és una llista excloent, que és una llista indicativa i que, en tot cas, altres actes que no són els que estan continguts en aquesta llista també són actes administratius.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

I deixi'm acabar, senyor president, perquè em sembla que serà l'última intervenció, per desitjar a totes les senyores i senyors diputats i a tot el personal del Parlament que tinguin una bona entrada de l'any nou.

El president

Té la paraula el diputat senyor Raimon Escudé, tant per defensar les esmenes del Grup de Convergència i Unió com si desitja fer algun torn en contra.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Gràcies, senyor president. Bé, resistiré la temptació d'aquesta invitació de la part final de les seva expressió, senyor president, considerant que, és clar, el debat s'està acabant, tothom tenia cartutxos i munició guardada i ara no val la pena esperar un altre debat i s'estan gastant ara com un castell de focs artificials, perquè aquí moltes intervencions —el senyor Martí Carnicer, per exemple— el que han fet, sí, és totes aquelles coses que no s'han dit en el debat a la totalitat o tornar a insistir en les que s'han dit, podríem debatre totes aquestes qüestions; jo podria explicar per què tinc dubtes sobre algunes de les recomanacions, personalment, del Consell Consultiu. El senyor conseller d'Economia també ho ha fet, si no ho recordo malament —és l'article 47—; es podrien fer moltes valoracions i matisacions. Ara, com hem explicat, nosaltres acceptem el Dictamen del Consell Consultiu, i per això hem presentat dues esmenes, dues esmenes de supressió de la lletra c, de l'article 1.1. i de supressió, malgrat totes aquestes reserves que hem dit, de l'article 47 per evitar qual-sevol tipus de dubte o problema.

No hem presentat esmenes amb relació a l'article 17 i a l'article 18 en els apartats corresponents, com ja he explicat durant el debat, perquè hem donat suport en el seu moment a les esmenes 51 i 56, del Grup Popular, que ens sembla que resolen el problema, l'objecció que planteja el Consell Consultiu. Aleshores, en definitiva, nosaltres demanem que es votin les nostres esmenes, que coincideixen, pel que he vist, fil per randa, amb les esmenes del Grup Popular i, com ha dit el senyor Fabregat, òbviament, elemental, doncs, a totes aquelles esmenes dels altres grups que coincideixin amb aquestes nosaltres hi votarem favorablement i suggeriríem que es fes una única votació.

Ara, de la resta d'esmenes subsegüents al Dictamen del Consell Consultiu dels altres grups que no s'ajustin a això que he explicat sí que demanaríem votació separada, entenent que entre les esmenes nostres i les del Grup Popular i les que siguin similars, més les que ja hem adoptat en els articles 17 i 18, ja donem compliment a la normativa, o als criteris, o als consells del Consell Consultiu i que no cal acceptar cap nou text ni cap nova modificació de les altres esmenes.

Vol dir que, en definitiva, votació conjunta de les esmenes que hi hagi de tot color, de supressió de la lletra c, del número 1, de l'apartat 1, i de l'article 47. I de la resta, nosaltres, votació separada. Per les explicacions que he donat hi votaríem de forma negativa.

El president

A veure si he entès bé la intervenció del senyor Raimon Escudé. Una votació separada d'aquelles esmenes dels grups que no siguin... *(Pausa.)* No el sento, no el sento...

El Sr. Escudé i Pladellorens

Votació separada de les esmenes subsegüents al Dictamen del Consell Consultiu de tot altre grup que no coincideixi amb les esmenes que he dit de supressió, pura i simple, de la lletra c de l'article 1, apartat primer, i de supressió de la totalitat de l'article 47. Perquè, com deia, les altres ja entenem que queden salvades per l'adopció de les esmenes que ja hem dit de la 51 i 56.

El president

Per tant, faríem tres votacions, si jo no ho he entès malament. La votació separada de les esmenes no coincideix dels altres grups. Segon, la votació de les esmenes de supressió i l'article 1 apartat 1 lletra c de l'article 47. I després, tercera votació, l'article 17 i l'article 18, pel que fa referència a l'apartat segon...

El Sr. Escudé i Pladellorens

Senyor president, si em permet, és que les esmenes subsegüents que tinguin relació amb l'article 17 i 18 són aquelles que han de ser diferents de les nostres, perquè nosaltres —o potser alguna 18 no—..., perquè nosaltres no hi donarem suport perquè he explicat que, havent donat suport a la 51 i 56, ja queda solucionat el tema. El senyor Martí Carnicer té un text que em sembla que és força correcte de les esmenes com han d'anar; li vaig confiança, senyor president.

El president

Senyor Martí Carnicer, a veure si illumina aquesta presidència que comença a estar una mica...

El Sr. Carnicer i Vidal

Senyor president, crec que es podrien votar conjuntament des de la 6 bis a la 6 sex, amb la 191 bis fins a la 191quinques, suposo...

El president

Sexties.

El Sr. Carnicer i Vidal

A més a més, en aquest bloc s'hi podria incloure, crec que era, la 186 del Grup Socialista, que hem deixat penjada. I una altra votació per a la resta. Jo he entès que amb dues votacions n'hi ha suficient.

El president

Ho farem així. Per tant, votarem en primer lloc les esmenes de supressió a l'article 1, en els termes que ha dit el senyor Escudé i ha repetit ara el senyor Martí Carnicer, i a l'article 47.

Iniciem la votació.

7414

Aquestes esmenes han estat aprovades per 109 vots a favor, és a dir, la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents en l'hemicicle.

I a continuació votarem la resta de les esmenes.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han estat refusades per 42 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

Continuem ara les votacions del text del Dictamen. Passaríem ara a votar la disposició addicional dotzena –és conforme?– i que podria ser votada conjuntament, em penso, amb la disposició transitòria tercera, últim paràgraf. Estem d'acord? Per tant, per al bon coneixement de totes les diputades i diputats del Parlament votarem ara la disposició addicional dotzena i la disposició transitòria tercera en el seu últim paràgraf.

Iniciem la votació.

Aquestes dues disposicions han estat refusades per 106 vots en contra i 2 abstencions.

Passarem a continuació a votar la resta del Dictamen, inclòs el Títol de la llei, excepte els articles que contenen normes de desenvolupament bàsic de l'Estatut. És així? La resta del Dictamen, excepte els articles que contenen normes de desenvolupament bàsic de l'Estatut, i en aquesta votació incloem el Títol de la llei.

Iniciem la votació.

La resta del Dictamen ha estat aprovat per 67 vots a favor, 39 en contra i 2 abstencions.

Procedirem ara a votar els articles 1 i 2 que, d'acord amb l'article 111 del Reglament, requereixen majoria absoluta per a la seva aprovació. Hi ha algun problema?

Iniciem la votació.

Aquests articles 1 i 2 han estat aprovats per 69 vots a favor, 40 en contra i cap abstenció.

He de demanar si algun grup desitja fer explicació de vot. *(Pausa.)* Per tant, si és així, ha quedat aprovat el Projecte de llei de mesures administratives, fiscals i d'adaptació de l'euro.

I abans d'aixecar la sessió em permeten desitjar a totes les senyores diputades i senyors diputats un molt bon any 1999 i unes bones vacances parlamentàries del mes de gener.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts d'onze de la nit i deu minuts.